

En konungs brud

I denna andra version som jag kallar En konungs brud 2 är allt avskrivet

I

Helig överlåtelse. s 5

Självuppgivande

Andens uppgift är att vinna våra hjärtan för Jesus. Men huru ofta han blöder genom vår trolöshet!

1:o. Vi gråta utan självuppgivande.
Och varje strävan att bli helig strandar mot
bristande överlåtelse.

De trolösa bada Herrens altare med tårar
men klaga: »Var är domens Gud?» (Mal. 2.)

¹³Och ännu något annat gören I: I vållen, att HERRENS altare höljes med tårar, med gråt och klagan, så att han icke mer vill se till offergåvorna, ej heller med välbehag kan taga emot något ur eder hand. Mal 2:13

¹⁷I trötten ut HERREN med edert tal. Nu frågen I: ”Varmed trötta vi då ut honom?” Jo, därmed att I sägen: ”Den som gör ont är ändå god i HERRENS ögon, och till sådana har han behag. Ty varför kommer icke eljest domens Gud?” Mal 2:17

De hava, trots många heliga löften, ännu aldrig
erfarit någon Andens förnyelse, och jag tror, att de
flesta undanbådo sig en djupare frälsning, om
det tveeggade svärdet

¹²Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Hebr 4:12

skure till roten av deras eget liv. Nej, de ha lättare för att gråta än att
överlämna sig åt Herren, och de nedlägga större
omsorg på att beräkna välsignelsen

¹Därför kommer nu följande bud till eder, I präster. ²Om I icke hörsammen det och akten

därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå. Mal 2:2

än ansvaret av en helig överlåtelse. När de icke så vinna sin längtans mål att bli välsignade, bliva de till och med upproriska i sin ande och säga: »Förgäves är att tjäna Gud, och vartill gagnar det, att vi hålla hans bud, och att vi gå i sorgkläder för Herrens Sebaots skull?»

I haven sagt: »Det är fåfängt att tjäna Gud. Eller vad vinning hava vi därav att vi hålla vad han har bjudit oss hålla, och därav att vi gå i sorgdräkt inför HERREN Sebaot? Mal 3:14

Ack, människan skulle hellre dö än uppgiva sig själv. Hon vill hellre giva, stora löften än vara trogen i det lilla. Hon tycker mer om sången: »Din (s **5 sen 6**) jag är!» än gemenskapen med Guds Lamm på den bloddrypande vägen. Var äro de, som sjöngo: »Jesus, jag mitt kors vill bära, lämna allt och följa dig, fattig, naken, utan ära; du skall bliva allt för mig»? De sjöngo såsom Herrens folk på andra sidan havet: »Han är min Gud, och honom vill jag !upphöja», men torde aldrig hava känt något djupare ansvar för det liv, som de leva. Kristus har många bekännare men få, efterföljare; och även du, som »lade allt på Herrens altare», vill bevara, ditt liv och tjäna Gud på självvalda vägar. Broder, varför gör du så? Menar du, att även den, som lovat vara Herren trogen, kan tjäna honom med halv lydnad och kalla Sikems altare för »Israels Guds altare»? (1 Mos. 33:20.)

²⁰Och han reste där ett altare och kallade det *El-Elohe-Israel*. 1 Mos 33:20

Din Gud är Betels Gud, och endast där kan du finna honom (1 Mos. 35:1).

¹Och Gud sade till Jakob: »Stå upp, drag till Betel och stanna där, och res där ett altare åt den Gud som uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder Esau.» 1 Mos 35:1

Betala honom dina löften.

Lik en brudgum, som blivit övergiven av sin trolovade, klagar Herren — och endast den, som vet vad det är att med smärta föda själar, kan något fatta, vad denna klagan innebär: »Vad skall jag göra dig,

Efraim? Vad skall jag göra dig, Juda? Ty eder kärlek är såsom morgonskyn, och såsom daggen, som tidigt går bort.» (Hos. 6.)

⁴Vad skall jag taga mig till med dig Efraim?
Vad skall jag taga mig till med dig, Juda?
Eder kärlek är ju lik morgonskyn,
lik daggen, som tidigt försvinner. Hos 6:4

O, att de hade samma nit om förbundets lagar, som de jaga efter dess förmåner. »Men skreve jag min lag tusen gånger, säger Herren, bleve den dock aktad såsom något främmande» (Hos. 8:12).

¹²Om jag än skriver mina lagar för honom i tiotusental, så räknas de ju dock för en främlings lagar Hos 8:12

De gråta för att vinna Andens gåvor men gå bort till sina avgudar.
Huru länge skola de gråta? Jag vet icke. Kanske hela livet.

Den olydige sonen kan icke åtnjuta sin moders kärlek genom tårar utan genom lyd nad Moderskärleken förbjuder henne att genom klemig uppfostran göda barnets onda anlag, ty hennes målar karaktärens grundläggande; och där (s 6 sen 7) för måste barnen känna såväl hennes rättfärdiga sinnelag som hennes förlåtande kärlek. Vad mer, om än tårarna strömma! Fastän främmande för sin moders avsikter, skola de likväl en gång till sin glädje finna, huru högt hon älskade dem. De skola med ett barns tillgivenhet omfatta henne, dess mer de komma under inflytande av hennes vilja. Detta är hemligheten. Egenviljan måste brytas. Han giver allt och begär allt. Ty han älskar dig såsom en moder sitt barn. Och I skolen förstå varandra genom att äga varandra. Agans ändamål är delaktiggörelsen av hans helighet (Hebr. 12).

¹Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd. ²Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom, som i stället för att taga den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. ³Ja, på honom, som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. ⁴Ännu haven I icke stått emot ända till blods, i eder kamp mot synden. ⁵Och I haven alldeles förgätit den förmaningens röst som talar med eder, såsom man talar med söner: ”Min son, förkasta icke Herrens aga, och giv dig icke över, när du tuktas av honom. ⁶Ty den Herren älskar, den agar han, och han straffar med riset var son som han har kär.” ⁷Det är till eder fostran som I fån utstå lidande; Gud handlar med eder

såsom med söner. Ty var finnes den son som icke bliver agad av sin fader? »Om I lämnadens utan aga, medan alla andra finge sin del därav, så voren I oäkta söner och icke äkta. »Vidare: vi hava haft köttsliga fäder, som agade oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi få leva? »De förra agade oss ju för en kort tid, såsom det syntes dem gott, men denne agar oss för vårt verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet. »Väl synes alla aga för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet. »Alltså: »stärken maktlösa händer och vacklande knän», Hebr 12:1-12

Vi känna Gud genom hans eget väsen (1 Kor. 2).

»Vi tala — såsom det heter i skriften — »vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom». »Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden uttrannasaker ju allt, ja ock Guds djuphet. 1 Kor 2:9 f

Men så länge människan icke har något högre mål än att bli välsignad, kan hon icke vara välsignad, ty endast genom överlåtelse åt Herren kan hon bliva delaktig av honom. Hon måste giva sitt eget liv till spillo för att komma i åtnjutande av Guds liv. Och att äga Guds liv, det är mer än Guds välsignelse. Och därefter längtar hans hjärta, som har utgivit sig själv för oss, att vara ett med sitt folk, liksom en moder icke gärna kan giva något mindre än sig själv åt sina barn. Brudgummen har någonting högre i beredskap åt sin utvalda än »ljuva, känslor» eller vad vi kalla välsignelse. Han vill giva henne kunskapen om sin kärlek.

Min vän! Har du intet mer att giva honom, som gav allt för dig — intet mer än dina tårar? Har du, som ända från moderlivet varit hans föremål, ingen större begäran än att bli välsignad? Om han så högt värderar din kärlek, att han ber om ditt hjärta, varför icke nu giva dig själv åt honom? O, krossa icke brudgummens hjärta med fallska, tårar, såsom det egensinniga barnet grusar en moders sista förhoppningar. Sjung icke: »Din (s **7 sen 8**) jag är!» till dess du är skild ifrån Gud. Ingen har makt över himmelens portar genom att ropa: »Herre!»

²¹Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja. Matt 7:21

— Kristen, var är du?

2:o. Vi utvälja något arbete för honom i stället för att helga våra liv till hans tjänst. Du vill göra något för Gud, Men se till, att du icke är ibland dem, som hindra Guds verk genom sin iver att tala, när de skulle höra. Mästaren hade velat uppenbara sig för dem, men de hade för det myckna arbetets skull ingen ro att vara stilla; och kanske även du på liknande sätt understundom gått ifrån din vän. De äro alltid upptagna, likt Marta, och hava ingen tid att höra, förrän någon grav öppnas eller stormen tvingar dem att kasta ankar. Och mången torde icke stanna, förrän Herren tagit honom avsides, där han icke hör något annat ljud än Herrens egen röst. En sådan vistelse i sorgens och lidandets öken har för mången själ blivit en trolovningstid (Hos. 2).

¹⁴Se, fördenskull vill jag
locka henne bort
och föra henne ut i öknen
och tala ljuvligt till henne.

¹⁵Därefter skall jag
giva henne tillbaka hennes vingårdar
och göra Akors dal
till en hoppets port.
Då skall hon sjunga
såsom i sin ungdoms dagar,
och såsom på den dag då hon drog upp
ur Egyptens land.

¹⁶Och det skall ske på den dagen, säger HERREN,
att du skall ropa: "Min man!",
och icke mer ropa till mig: "Min Baal!"

¹⁷Ja, Baalernas namn
skall jag skaffa bort ur hennes mun,
så att de icke mer
skola nämnas vid namn.

¹⁸Och jag skall på den dagen
för deras räkning sluta ett förbund
med djuren på marken
och med fåglarna under himmelen
och med kräldjuren på jorden.
Och båge och svärd och vad till kriget hör
skall jag bryta sönder och skaffa bort ur landet
och låta dem bo där i trygghet.

¹⁹Och jag skall trolova mig med dig för evig tid;
jag skall trolova mig med dig rättfärdighet och rätt,
i nåd och barmhärtighet.

²⁰Ja, i trofasthet skall jag trolova mig med dig,
och du skall så lära känna HERREN.

²¹Och det skall ske på den dagen

att jag skall bönhöra, säger HERREN,
jag skall bönhöra himmelen,
och den skall bönhöra jorden,
22och jorden skall bönhöra säden,
så ock vinet och oljan,
och de skola bönhöra Jisreel.
23Och jag skall plantera henne åt mig i landet
och förbarma mig över Lo-Ruhama
och säga till Lo-Ammi: ”Du är mitt folk.”
Och det skall svara: ”Du är min Gud.”

Förebildlig Hos 2:14-23

Men de som välja något arbete för Herran göra även Andens maning att helga sina liv till ett missionsbud och säga: »Jag kan icke bli välsignad, förrän jag kommer ut på missionsfältet.» Och medan de hava förelagt sig själva den uppgiften att vara Herrens vittnen, är det så mycket större anledning att nu uppgiva sin plats, när de hava genom längtan efter Karmels seger förlorat Herrens under vid mjölskäppan.

¹⁴Ty så säger HERREN, Israels Gud: Mjölet i krukan skall icke taga slut, och oljan i kruset skall icke tryta, intill den dag då HERREN låter det regna på jorden.” 1 Kon 17:14

³⁸”Då föll HERRENS ed ned och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden, och uppslickade vattnet som var i graven. 1 Kon 18:14

Nu kunna de till och med av omständigheterna förstå Guds vilja, ty de hava sett hans ledning i allt, och det skulle aldrig falla dem in, att Herren kallat så begåvade män och kvinnor som dem att valla Jetros får. Likväl hava de flesta Guds män haft sin klass att genomgå i öknens skola, Och de hava till och med efter fyrtioårigt studium dar (**8 sen 9**) rat för livets tentamen. Men det går om sin tid för människan att lära, hur liten och ringa hon är.

Såsom sjögossen ej duger till befälhavare, så kan ingen oerfaren handhava dyrköpta själar utan skeppsbrott. Men äro vi alltid vakna över att missionen icke skall bedrivas med vackra ord utan genom personligheter? Och hava de unga missionskandidaterna tänkt på att personen själv är predikanten, och icke det budskap han frambär? Det händer icke sällan, att unge män gå åstad i egen kraft, och, i stället för att vinna andra, med nöd kunna rädda sitt eget liv, såsom fallet var med en av Herrens egna lärjungar.

¹⁵men om hans verk brännes upp, så skall han gå miste om lönen. Självs skall han dock bliva frälst, men såsom igenom eld. 1 Kor 3:15

¹⁸Och om den rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, ”huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren?” 1 Petr 4:18

Och hade han givit akt på Mästarens varning i stället för att ordna sina vapen, så hade han icke fallit. Joh. 13:38.

³⁸Jesus svarade: ”Ditt liv vill du giva för mig? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Hanen skall icke gala, förrän du tre gånger har förnekat mig.” Joh 13:38

⁵¹Då svarade Jesus och sade: ”Låten det gå så långt.” Och han rörde vid hans öra och helade honom. Luk 22:51

Och hade Mose varit stilla, till dess han var sin uppgift mogen, så hade han även skonat sig själv ifrån det stora nederlaget.

¹⁴detta därför att I, i öknen Sin, när menigheten tvistade med mig, voren gensträviga mot min befallning och icke villen hålla mig helig genom att skaffa fram vatten inför deras ögon.” Detta gällde Meribas vatten vid Kades, i öknen Sin. 4 Mos 27:14

Predikoämbetet gör icke människan bättre, om hon icke har någon större omsorg än att tala. Till och med den, som gör stora ting, kan vara så långt skild ifrån Gud, att Herren säger: Jag känner dig icke (Matt. 7). Därpå ha vi, sorgligt nog, många exempel.

²³Men då skall jag betyga för dem: ’Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.’ Matt 7:23

Den andliga verksamheten är ingen tillflykt för dåliga kristna. Såsom fienden riktar sina anfall mot härföraren, så äro i all synnerhet lärare och predikanter utsatta för djävulens och världens raseri. Om någon riskerar att förlora sin själ, så är det predikanten.

Sålunda är det icke missionen, som helgar missionären. Tvärtom behöver den, som skall utgå på missionsfältet, vara helgad. Och Guds ordning är alltid denna: helgad och sänd. Gud verkar, och vi arbeta. Icke tvärtom. Därför är det icke fråga om vad du skall

göra, utan vad du skall vara: hans eller din egen. Den som icke är (s 9 sen 10) hans verkar sitt eget verk. Och de äro säkert få, som vandra i beredda gärningar (Ef. 2:10).

¹⁰Ty hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud förut har berett, för att vi skola vandra i dem. Ef 2:10

Men helhjärtad överlåtelse åt missionens Herre gör den ringaste mission uppbygglig. Den som gör allt för Herrens egen skull föres närmare Gud genom att tjäna honom. En känsla av heligt ansvar gör människan allvarlig.

3:o. Ett tredje hinder för Guds verk i våra hjärtan är, att vi under strävan att få mer av Gud icke giva mer av oss själva.

Kristus har ingått så nära gemenskap med oss, att vi äro lemmar av hans kropp (Ef. 4);

⁴en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse Ef 4:4

det nya livet mättas av en påträngande livsfullhet, såsom allt inom naturens värld; men vi skola aldrig få mer av Gud, om icke han får mer av oss. I mån som han äger oss, äga vi honom. Källan, måste ösas med tomma kärl. Själen kan vara uppfylld av Gud, så långt som hon själv är tom. Vem önskar icke att bli välsignad och uppfylld intill all Guds fullhet! Vi formligen hungra efter att kunna säga: Allt ditt är mitt.

¹⁰— såsom allt mitt är ditt, och ditt är mitt — och jag är förhärligad i dem. Joh 17:10

Och medan allt är oss skänkt, som hör till liv och gudaktighet (2 Petr. 1),

³Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss, genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst sin härlighet och underkraft. 2 Petr 1:3

så är det Guds vilja att välsigna alla sina barn. Men vi skola aldrig komma till erfarenhet av Guds fullhet, förrän vi kunna oskrymtat säga:

allt mitt är ditt. Utgångspunkten för ett gudomligt liv är det självuppgivande, som dessa ord innebära: »allt mitt är ditt!» Min person, min ära, mitt inflytande, mina rättigheter, min tid, mitt liv, min vilja, mitt blod — allt är ditt. Joh. 17:10.

— såsom allt mitt är ditt, och ditt är mitt — och jag är förhärligad i dem. Joh 17:10

Den som vill komma till erfarenhet av att vara »såsom intet havande och dock allting ägande»

¹⁰Såsom bedrövade, men dock alltid glada, såsom fattiga, medan vi dock göra många rika, såsom utblottade på allt, men likväl ägande allt. 2 Kor 6:10

får icke hava sitt liv kärt. I varje punkt, där människan lever sig själv, är hon oberörd av Guds liv, och den finaste form av egennyttan är en, om än skattskyldig, amalekit, som ständigt oroar (s **10 sen 11**) själen. Men endast Anden utrannsakar hjärtan. Endast Herren känner djupet i vår själviska natur. Endast kännedomen av hans kärlek kan föda heliga beslut i våra hjärtan.

¹⁰Dock, Jag, HERREN, utrannsakar hjärtat och prövar njurarna, och giver så åt var och en efter hans vägar, efter hans gärningars frukt. Jer 17:10

Du frågar: Hur skall jag vinna hjärtats renhet och bliva ett kärt till heder?

²¹Om nu någon håller sig ren och obesmittad av sådant folk, då bliver han ett kärl till hedersamt bruk, helgat, gagneligt för sin herre, tjänligt till allt vad gott är. 2 Tim 2:21

Överlämna dig som du är, helt, obetingat, sådan som du är, åt Herren. Vad har leret att göra för att bliva kärl? Överlämna det åt krukmakaren.

⁸Men HERRE, du är ju vår fader; vi äro leret, och du är den som har danat oss, vi äro allasammans verk av din hand. Jes 64:8

⁶Skulle jag icke kunna göra med eder, I är Israels hus, såsom denne krukmakare gör? säger HERREN Jo, såsom leret är i krukmakarens hand, så ären ock I i min hand, I av Israels hus. Jer 18:6

Hur har min penna kunnat meddela en persons tankar till levande väsen? Hon endast vilade i min hand. Jag verkade, och hon arbetade, ej såsom av egen kraft, utan behärskad av min vilja. Så helt beroende av mig har hon varit, att det skulle icke falla någon av mina läkare in att fråga, om jag använder »F»- eller »J»-pennor. Och likväl kan jag icke undvara henne. En överlåtelse åt Herren utplånar all egen berömmelse. Vi äro ej endast svaga. Vi äro intet. Och likväl kan Herren icke undvara oss. Hans hjärta utväljer oss, och vi, måste bliva hans.

Ty änglar tager han sig icke an, utan Abrahams säd tager han sig an. (s **11 sen 12**)

¹⁶Ty det är ju icke änglar som han tager sig an; det är Abrahams säd som han tager sig an. Hebr 2:16

Helig överlåtelse. S 12

» — — fångslad i dess lockar.»

¹¹Hans huvud är finaste guld,
hans lockar palmträdsvippor,
och svarta såsom korpen. H V 5:11

⁵Ditt huvud höjer sig såsom Karmel,
och lockarna på ditt huvud hava purpurglans.
En konung är fångad i deras snara.” H V 7:5 (fångslad i dess lockar)

Hon är själv ett vittnesbörd om vägen till konungens hjärta. Orden »en konung är fångslad i dess lockar» angiva ett avskiljande för hans räkning. — Nasirlagen föreskrev nämligen, att personen ej fick raka sitt huvud, så länge nasirskapet räckte, och brudens lockar äro följaktligen en bild av den troendes helgelse. — Den helige Ande bringar hennes avskiljande till en verklighet. Och det är vad församlingen i närvarande tid behöver: mindre ord och större verkligheter.

Förutskickande en varning att icke efterapa den helige Andes verk hos andra, skola vi med

ett par exempel, lånade från den kristliga erfarenheten, visa

I. Betydelsen och kraften av en helig överlåtelse.

Om du giver akt på deras liv, som varit rikt välsignade av Gud, skall du finna, att de vanligtvis börja med en högtidlig överlåtelse åt Herren.

Nyckeln till den underbara kraft, som vilat över sådana män som pastor Oberlin är utan tvivel att söka i det avskiljande åt Herren, som hans förbund med Gud innebär. Kärnan av dess innehåll är följande: »Jag överlämnar åt dig allt vad jag är och allt vad jag har. I härskarornas Herres namn avsäger jag mig alla förra herrar, som hava haft välde över mig; världens fröjder, (s **12 sen 13**) i vilka jag haft alltför mycket behag, och alla köttsliga begär. Jag avsäger mig alla förgängliga ting, på det att Gud må bliva mitt allt. Jag överlåter åt dig allt vad jag är och allt vad jag har, mina själsförmögenheter, min kropps lemmar, mina ägodelar, min tid. Giv mig nåd, du barmhärtighetens fader, att bruka allt till din ära och i lydnad för dina bud.»

Och berättelsen om den fader- och moderlösa flickan Louise Shepler, som erhöll ett så djupt intryck av den gode lärarens helgade och självförsakande liv, att hon utbad sig den förmånen att få tjäna honom utan lön hela återstoden av sitt liv, visar oss — för att icke tala om hans predikoverksamhet — med all önskvärd klarhet, att vårt liv kan stå i rätt förhållande till vårt avskiljande, och att Gud särskilt tager hand om deras liv, som helga sig åt honom.

Upprinnelsen till den omedelbara verkan av George Whitefields predikan är tvivelsutan den hela livet omfattande överlåtelse, som han själv återgivit med följande ord:

”När biskopen lade sina händer på mitt huvud, så, om ej mitt onda hjärta bedrager mig, uppoffrade jag hela min ande, själ och kropp till att tjäna Gud i hans helgedom. Komma vad som komma vill, liv eller

död, djup eller höjd, skall jag hädanefter leva såsom den, vilken denna dag, i människors och änglars åsyn, tog det heliga nådemedlet på en bekännelse av att i mitt inre vara rörd av den helige Ande till att ikläda mig denna tjänst i församlingen. Jag kan taga himmel och jord till vittne, att när biskopen lade sin hand på mig, överlät jag mig till att bliva en martyr för honom, som hängde på korset för mig. För honom äro alla kommande händelser och omständigheter kända. Jag har kastat mig blint uppå (s 13 sen 14) honom, och jag överlämnar mig i full förtrösten helt i hans händer.”

Sådan var George Whitefields överlåtelse åt Gud, och det måste medgivas, att hela hans återstående liv bekräftade dess uppriktighet och sanning. Ända från hans första predikan, då femton personer bragtes till djup ånger över sin synd, till den sista trängde hans ord igenom människornas hjärtan och lade åhörarna till marken vid Jesu fötter. John Newton meddelar om honom, att han under en vecka mottog icke mindre än ett tusen brev från sådana som kommit i samvetsnöd över sina synder under hans predikan. (A. J. Gordon.)

Denna verkan var sannerligen icke en frukt av »ansläende vältalighet», utan av den andekraft, som han emottagit av Herren, icke för att väcka beundran eller vara omtyckt, utan för att »bliva en martyr för honom.» Och så liten omsorg hade han om sin egen ära, att han mötte alla personliga angrepp med denna apostoliska hänförelse: »Må Whitefields namn förgås, blott Jesus Kristus varder förhärligad». Om nutidens lärare och predikanter vore så överlämnade åt Herren, tror jag, att missionen skulle få uppleva en den mest underbara tid, som världen skådat.

Församlingen må ägna en sådan erfarenhet någon uppmärksamhet eller ej, den som har fört en hög bekännelse må förneka den med sitt liv — den stora betydelsen och kraften av en helig överlåtelse kan dock aldrig av någon bestridas. Såsom ett brinnande ljus lyser andra genom att själv förtäras, så kan en kristen giva gudomligt ljus, endast då han giver sitt liv åt Herren.

1:o. Men det steg, vi åsyfta, har någon betydelse för den troende, om

han är avskild för (s 14 sen 15) sin Herres räkning. Han kan vara avskild för något visst ändamål och göra sitt verk med nit men icke vara avskild för Gud. Och det synes till och med som om en del kristna vore avskilda för sin egen räkning; och medan andra kämpa för att vinna, leva de gott, såsom drönaren i sin kupa, så länge det finns arbetare, som samla honung. De vilja höra sådana män, som predika »ett fullt evangelium», och tala gärna om »det högre kristliga livet» men sakna den Andens kärlek, som vill tjäna Gud genom offer. »Jag har intet att giva», sade en av dessa, »ty jag har överlämnat mina ägodelar åt Gud.» En annan uppmanades att tjäna de frälsningssökande men svarade: »Nej, broder, jag är avskild för Gud.»

2:o. Själen måste vara helgad genom hans vilja. Seden att genomborra tjänarens öra var en symbolisk handling. Ifrån denna stund var han sin herres livegen, och hans öra blev, på ett förebildande sätt, renat och helgat för husbonden. Detta innebär lydnad. 2 Mos. 21.

«då skall hans herre föra honom fram för Gud och ställa honom vid dörren eller dörrposten, och hans herre skall genomborra hans öra med en syl; därefter vare han hans träl evärdligen. 2 Mos 21:6

Om Guds Son läsa vi: Slaktoffer och spisoffer behaga dig icke, men du har öppnat mina öron, eller: en kropp har du givit mig.

⁷Till slaktoffer och spisoffer har du icke behag
— öppna öron har du givit mig —
brännoffer och syndoffer begär du icke. Ps 40:7

⁵Därför säger han vid sitt inträde i världen: ”Slaktoffer och spisoffer begärde du icke, men en kropp beredde du åt mig; Hebr 10:5

Kroppen motsvarar örat, och hur blev den icke genomborrad, därför att han var helgad för att göra dens vilja, som hade sänt honom. Men lydig in i döden, var han såsom ett lamm, när det till slaktning ledes, och bad, om än under tårar: »Fader, icke som jag vill, utan som du vill.»

³⁹Därefter gick han litet längre bort och föll ned på sitt ansikte och bad och sade: ”Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du

vill!” Matt 26:39

Och i denna vilja hava vi blivit helgade en gång för alla genom Jesu Kristi kropps offer. Kristen, vet du, vad det innebär?

Se, Guds Lamm! Se honom böja sig under Faderns vilja, då blodssvett rann. Hör hans rop: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?»

⁴⁴Men han hade kommit i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden. Luk 22:44

⁴⁶Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: ”Eli, Eli, lema sabaktani?”; det betyder: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Matt 27:46

Och fråga dig själv, varför han, (**s 15 sen 16**) som var ren och oskyldig, måste genomgå dessa avgrundskval, och vad hans ord innebär: Det är fullkomnat.

³⁰Och när Jesus hade tagit emot vinet, sade han: ”Det är fullbordat.” Sedan böjde han ned huvudet och gav upp andan. Joh 19:30

»Jo», säger han, »jag helgar mig själv för dem, att ock de må varda helgade i sanning. (Joh. 17.)

¹⁹Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade. Joh 17:19

Och med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som varda helgade.» Hebr. 10:14.

¹⁴Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade. Hebr 10:14

I denna tillbedjansvärda vilja är källan till liv och frid. Och hur skall icke den, som har blivit helgad i denna — och ej i sin egen — vilja, längta efter att dela allt med honom!

Den stolta blicken sänkes, de höga orden tystna, alla strider upplösas, och alla missljud dö vid åsynen av Guds rena, tysta Lamm. O, att alla, som jaga efter helighet, må känna, vad det är att helgas icke genom sedlig kraft utan genom hans offer. Det måste erkännas, att vi gentemot Herren äro skyldiga att så helga oss åt honom, som han

har helgat sig åt oss. Men blott genom Golgatas kärlek kan människan bringas till helhjärtad överlåtelse, varför ock de som blivit helgade genom hans offer, endast jaga efter att vinna honom. Helig överlåtelse är den sanna frukten av gemenskapen med Guds Son,

3:o. Denna överlåtelse innebär lyd n a d , verkad av honom, som var lydig intill döden. Och jag vill särskilt lägga det på edra hjärtan, att helighet är lyd n a d för Gud. Såsom en tjänare kan arbeta för sin husbonde utan att göra hans vilja, så kan även en kristen arbeta för Gud och bringa honom offer, likt Saul, och dock vara en olydig son.

Den överlåtelse, varom vi tala, måste vara början till ett nytt liv. »Ett liv, som från den dagen helt tillhör Gud: att levas, där han vill, att det skall levas; att användas, såsom han vill att det skall användas; att slutas, när han vill, att det skall slutas.» (s 16 sen 17)

II. Endast genom fortsatt överlåtelse åt Herren kan vårt avskiljande åt Gud förverkligas.

1:o. Många tala om ett avskiljande för många år sedan, men deras liv vittnar om att de icke ha förblivit äverlämnade åt Herren. Deras liv har sedan dess burit gyllene skördar, men de hava åter börjat leva sig själva. Nu är hjärtats dag i nedgående, medan verkningarna av en sådan överlåtelse frambringas, och gemenskapen, med Gud avtager, såsom naturens liv mitt i skördeanden. Skörden avmejas, hösten inträder.

Jesu ord till församlingen i Tyatira hava en särskild vikt i dagarna, före Herrens ankomst: Behållen vad I haven, till dess jag kommer.

25hållen allenast fast vid det som I haven, till dess jag kommer. Upp 2:25

Ej under, att Jesus så ofta uppmanar oss att förbli va i honom. Ty det är just i denna punkt så många hava svikit Herren och förlorat sin bestämmelse. »Vad I haven, det fasthållen, tills jag kommer.» Ty jorden sviktat under bördan av sjunkna andar.

Den frälsning, Gud berett sina barn, är lika stor som frälsaren själv.

»Ty dem, vilka han förut känt, har han ock förut bestämt att de skulle vara lika hans Sons bild! (Rom. 8.)

²⁹Ty dem som förut hava blivit kända av honom, dem har han ock förut bestämt till att bliva hans Sons avbilder, honom lika, så att denne skulle bliva den förstfödde bland många bröder. Rom 8:29

Och hans makt att göra vad han vill är till fullo bevisad. Men själen måste vara, helt överlämnad åt Gud, såsom leret i krukumakarens hand, för att komma under inflytande av hans verkan.

⁶Skulle jag icke kunna göra med eder, I är Israels hus, såsom denne krukumakare gör? säger HERREN Jo, såsom leret är i krukumakarens hand, så ären ock I i min hand, I av Israels hus. Jer 18:6

Såsom materietet vilar i konstnärens hand, så vill Herren, att vi skola vara överlämnade åt honom. Och det gäller så mycket mera för den, som har överlämnat sig åt Herren, att i fortsättningen vara och förbliva överlämnad, som varje nytt ljus kräver ett nytt offer och det stora målet en djup andlig fostran.

2:o. Såsom prästen i gamla förbundets tid brukade skära i offerdjurets kött ända till mär(**s 17 sen 18**)gen, på det att offerlagen måtte helighållas, så undersöker även Kristus varje offer, som han själv antagit. Därpå syftar hebreerbrevets författare, då han säger: »Guds ord är levande och kraftigt och går igenom, till dess det åtskiljer själ och ande, leder och mærg och är en domare över hjärtats tankar och uppsåt» (Hebr. 4).

¹²Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, mærg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Hebr 4:12

Men han utför operationen med den ömmaste kärlek.

En överlåtelse åt Herren kan bliva slutavgörande i den meningen, att den är oåterkallelig, men helgelsen är ett fortgående verk. En sådan överlåtelse kan till och med vara smärtfri, men det går icke utan smärta att bli helgad i sanningens lydnad. Det gives ingen helgelse utan smärta.

Men tårarna bli kronans juveler och förlusterna glädjens fullhet, då han bundit våra förhoppningar vid den skönaste ibland människors barn. Mer än Andens gåvor är brudgummen själv, och vi kunna aldrig glömma honom för den kärlek, han bevisat oss. Allt är intet utan honom, och intet är allt med honom. (s 18 sen 19)

II

En furstlig Ande s 19

»En konung — — — i dess lockar.»

¹¹Hans huvud är finaste guld,
hans lockar palmträdsvippor,
och svarta såsom korpen. H V 5:11

⁵Ditt huvud höjer sig såsom Karmel,
och lockarna på ditt huvud hava purpurglans.
En konung är fångad i deras snara.” H V 7:5

Lammets brud har en furstlig ande icke blott genom förtroende utan genom karaktär.
Förtroende är det man anses för att vara, karaktär är det man i verkligheten är. Och vad man är beror väsentligen på hjärtats liv.

1:o. Lammets brud är fruktansvärd för sin renhet. H. V. 6:9.

⁹Vem är hon som där blickar fram lik en morgonrodnad,
skön såsom månen,
strålande såsom solen,
överväldigande såsom en härskara? H V 6:9

Djurtämjaren behärskar lejonet med sin blick.
En helgad man tuktar syndaren med sitt öga.
Jesus vände sig om och såg på Petrus, och denne gick ut och grät bitterligen. Den lättsinniga hopen flyr för ett strålande ansikte. (2 Mos;. 34:30.)

³⁰Och när Aron och alla Israels barn sågo huru Moses ansiktes hy strålade, fruktade de för att komma honom nära. 2 Mos 34:30

Döden viker för en besegrad panna.

(Uppb. 7:3.)

och sade: "Gören icke jorden eller havet eller träden någon skada, förrän vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor." Upp 7:3

Så länge människan var ren,
härskade hon över alla ting.

Ett barn har större makt än många syndare
genom sin klara blick och sitt rena, öppna väsen.
Den världsövervinnande storheten är given åt en själ, som Höga Visan
kallar »Min duva!»

Du **min duva** i bergsklyftan,
i klippväggens gömsle,
låt mig se ditt ansikte,
låt mig höra din röst;
ty din röst är så ljuv,
och ditt ansikte är så täckt." H V 2:14

Hjärtats renhet gör världsövervinnaren. Ett gott samvete gör
människan frimodig, »Jag har tio mans styrka», sade Tennyson, »ty
mitt hjärta är rent.»

Men endast den, som är obesmittad av världen, kan på omgivningen
utöva ett heligt infly (s **19 sen 20**) tande. Väck upp en renhjärtad
församling, och syndaren skall komma bävande till nådens tron,

2:o. Lammets brud vinner aktning genom avsikternas
renhet.

Rena avsikter inge förtroende. Många brister, som vidlåda
handlingens utförande, utjämnas av goda avsikter. I en så svekfull
värld som denna måste man högligen värdera varje ädelsinnad man
och kvinna. Vi luta oss med förtroende till var och en som menar väl
med oss. Små handlingar med ädla syften likna korallerna, som till
och med hava byggt öar i sydhavet. Fastän okända, utöva de stor
verkan och vinna mer aktning för sig än fariseens offergåvor. Har
du märkt skillnaden hos karaktärerna i domen. De otrogna hade icke

varit överksam. De hade gjort allt — men ingenting utträttat. Ty avsikterna voro ej rena. Människans personliga värde ligger i hennes uppsåt. Sådan avsikt, sådan karaktär.

Samma tanke uttalas av Paulus i hans utsökta idyll om den kristliga kärleken, då han jämför handlingen och det personliga värdet med avsikterna. Han talar på det mest upphöjda sätt om källan till varje from och ädel bevekelsegrund, sägande: »Om jag än talade med människors och änglars tungor men icke hade kärlek, så vore jag en klingande malm och en ljudande cymbal. Om jag hade profetia och visste all hemlighet och all kunskap, och om jag hade tro, så att jag kunde försätta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Om jag utskiftade alla mina ägodelar och gäve min kropp att brännas, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt.»

¹Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. ²Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. ³Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn. 1 Kor 13:1-3

Den som övar barmhärtighet utan kärlek är en skrymtare. Och vad är mänsklig fåfänga i välgörenhetens tjänst? Det förklädda hånet över (**20 sen 21**) ensamman och förtvivelade hjärtan. Den som aldrig giver något av sig själv vinner icke heller något av andra. Man står vanmäktig inför människornas samveten i saknad av kärlekens hjärtevinnande kraft. Världen kan ej räddas med ord utan genom intryck.

Vad intryck har din omgivning fått av dig? Har din umgängelse varit ägnad att inge vördnad och aktning för Guds namn? Jag frågade en ung man, som tvivlade på om det fanns någon verklig kristen: »Är det sant? Har du aldrig kommit i beröring med en levande kristen?» — »Jo», sade han med ett allvar, som väckte min beundran, »min gamle far».

3:o. Brudesjälens utövar ett gott inflytande genom den ande, som besjalar henne.

Då Kristen, på väg till Sion, kom till »Fåfänglighetens marknad», väckte han uppseende genom sin frånvaro. Han var icke där med sina intressen, och på deras fråga: »Vad köper du?» svarade han: »Jag köper sanning!» Och det blev en allmän opinion emot Kristen, därför att han icke var av denna världen. Endast därför! Mången säger, att han ej kan bryta, med världens vänskap. Driv ut världen ur hans eget hjärta, och vänskapen är slut.

Segervinnaren såg en guldkedja vid sina fötter och sade till en man: »Tag upp den kedjan, ty du är ingen Temistokles.» Låt oss inlägga en världsövervinnande kraft i de kristna hopp genom att leva för den kommande världen. Församlingen skall vinna, världen genom att försaka henne, att lyfta andra i sedligt och andligt hänseende genom att själv stå på sanningens grund. Såsom uppfinnaren av hävstångskraften sade: »Giv mig en fast punkt utom jorden, och jag skall lyfta henne.» (**21 sen 22**)

O hur väl en mänsklighet, som är nedsänkt i det jordiska, behövde hjälpas upp av andligt sinnade män. Överallt omkring oss se vi människor, som under jordisk ävlan döda sin evighetslängtan och dö utan hopp. Om dessa komme under inflytande av en helig umgängelse, torde många, som nu dö i främmande land, gå in i fadersboningen.

Den jordiskt sinnade lyfter ingen till det himmelska, om han än talade med änglars tungor, och skrymtaren faller ej ned för den som är osann (Uppb. 3).

1Och skriv till Sardes' församlings ängel:

”Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död. Upp 3:1

Vad världen behöver, det är att känna inflytande av helgade män, vilka äro, vad de bekänna, födda av Gud; och vi stå alla i ett sådant förhållande till mänskligheten, att vi kunna medverka till dess helgande, om vi själva äro helgade. Det finns en överförande kraft, som vetenskapen kallar magnetism; men även på det sedliga området en ännu mäktigare kraft, som, tagen i rättfärdighetens tjänst, utövar en

pånyttfödande verkan. Och i denna belysning, vilken betydelse få ej Jesu ord i Matt. 5:13: »I ären jordens salt»!

¹³I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna. Matt 5:13

Aldrig kunde väl han, som själv är livet och den djupa, ogrumlade sanningen, finna ett starkare uttryck för den livsåskådning, han vill giva sina lärjungar. De skulle ej allenast vara världens ljus. Nej, de skulle samtidigt genom själva anden i sitt liv utöva en verkan mera inåt och genomgripande, och genom denna kraft skulle de icke allenast civilisera världen utan därjämte och i all synnerhet pånyttföda henne. En kristen kan till det yttre vara världens ljus men sakna den ande, som gör honom till »jordens salt»; och där så är förhållandet, inverkar han mera på förståndet hos omgivningen än på samvetet. Och härigenom torde vi ana, varför det mest exemplari (s **22 sen 23**)ska liv understundom saknar all helgande och pånyttfödande kraft. Ty vårt hjärtas beskaffenhet utövar större inflytande än våra ord.

Den som har stigit upp i »kalejdoskopet» i Köpenhamns panoptikon är på alla sidor omsluten av människor. Men det är endast reflexiva bilder, framkallade genom spegelglas, och det stora sällskapet har förlorat sitt intresse, då man finner ett ändlöst upprepande av sig själv. Den person, som har uppstigit, mångfaldigas i oändlighet. Och ju större inflytande vi äga, desto större blir mångfalden och utsträckningen av de skapelser, vårt liv frambringar. Om naturanlag och passioner överföras från föräldrarna till barnen, så måste även de mänskliga redskapen för Guds uppenbarelse i världen vara av stor betydelse. Om församlingen bättre motsvarade sin uppgift att vara en andlig moder, skulle många avfall och ytliga omvändelser förebyggas. »Sådan moder, sådan dotter.» Och ingen lever för sig själv.

Sålunda äro vi gentemot våra medmänniskor ansvariga ej allenast för våra ord och handlingar utan även och i all synnerhet för den ande, som besjälar oss. Mången själ torde behöva en reningsprocess, som går genom märg och ben. Och Gud give, att det må ske snart! Min vän, hur är det med dig?

4:o. Lammets brud har en furstlig ande genom det liv hon lever.

Naturen härskar genom liv. Dess ljudlösa triumf är en yttring av den skapande kraften. Om du sårar trädets stam, gjuter det balsam i såret och hugsvalas genom undergiven gråt. Sommarens blommor vissna för att utveckla en annan plantas liv och åter framställa sig själva. **S 23 sen 24**

Den sanna kristendomen är liv. Och detta liv är i Guds Son. Han gav sitt liv i döden, på det att vi skulle hava liv och över nog (Joh. 10);

Jag har kommit för att de skola hava liv och övernog. Joh 10:10

¹¹Jag är den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren. Joh 10:11

och när gudslivet bröt fram genom Människosonens brustna hjärta, då började världens pånyttfödelse. — — Saliga äro de, som äro födda icke av sedlig kraft eller. mänskligt inflytande utan av Gud. Joh. 1:13.

¹³och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud. Joh 1:13

»De skola icke smaka döden till evig tid, och de skola ej förgås evinnerligen. Jag giver dem evigt liv.»

²⁸Och jag giver dem evigt liv, och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand. Joh 10:28

Genom ny födelse ha, vi kommit i frändskap med det himmelska, och den himmelska världen står ej främmande för oss. Vi hava icke fått denna världens ande utan den ande, som är av Gud, att vi må känna det som blivit oss skänkt av Gud (1 Kor. 2:12).

¹²Men vi hava icke fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud. 1 Kor 2:12

Och medan världsmänniskan söker det förgängliga, får jag leva med Kristus i det himmelska och förvandlas genom ändlösa

härligheter, som jag nu endast delvis kan fatta. Och huru tätt jordens skuggor falla, omtöcknas aldrig nådens tron, där Herren själv tronar över oss med kärlekens längtan.

¹⁸Men vi alla som med avhöljt ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är ande. 2 Kor 3:8

¹⁶Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid. Hebr 4:16

Då han blickar ned på oss, äro vi hans i tillbedjande kärlek. Livet är Kristus. Vår lust är hans umgänge. Vår enda passion är Jesu kärlek. Vårt levnadsmål att vinna honom. Lovad vare han!

Trons liv kan icke näras av utsökta ideal utan av livet självt, och det kan endast förklara sig självt, ty det är »fördolt med Kristus i Gud»,

³Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. Kol 3:3

och »världen känner oss icke.»

¹Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom. 1 Joh 3:1

Och av detta liv äro alla Guds barn delaktiga, fastän vi icke känna livet längre än vi själva leva detsamma. Ty »livet är människornas ljus»,

⁴I det var liv, och livet var människornas ljus. Joh 1:4

och ej endast kunskapen om detsamma.

O, att vi underhölle en kraftigare korrespondens med den himmelska världen och vore så helt uppgivna åt Herren, att Kristi liv uppenbarades (**24 sen 25**) rades i vårt dödliga kött! Världen skulle då icke hava någon makt över oss.

¹¹Ja, ännu medan vi leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt döden, på det att ock Jesu liv må bliva uppenbarat i vårt dödliga kött. 2 Kor 4:11

¹¹Jesus svarade honom: ”Du hade alls ingen makt över mig, om den icke vore dig given

ovanifrån. Därför har den större synd, som har överlämnat mig åt dig.” Joh 19:11

Skulle vi, som äro kallade att härska i liv, smyga oss fram, likt en avväpnad krigare, och bedja världen om ursäkt för vår bekännelse av den kristliga tron? Bort det! Visserligen äro vårt lands dalar besatta med järnvagnar, men segerfursten bor i oss, och än en gång skall ropet skalla: Mycket mer skola de som rikligen undfå nåd härska i liv genom den ene, Jesus Kristus (Rom. 5). Mycket mer! Mycket mer!

¹⁷Och om döden på grund av en endas fall kom till konungavälde genom denne ene, så skola ännu mycket mer de som undfå den överflödande nåden och rättfärdighetsgåvan få konungsligt välde i liv, också det genom en enda, Jesus Kristus. Rom 5:17

»Mycket mer!» är de troendes härskri. Församlingens vapen emot djävulen är icke »strömmar av musik» utan strömmar av liv. Hon tvinar icke bort av brist på ordets predikan och har tillräckligt många predikanter, men såväl hon som dess tjänare röjer ett skriande behov av liv.

Låtom oss därför bli stora emottagare vid nådens tron och vinna aktning för Guds evangelium hos en sällhetstörstande värld. **S 25 sen 26**

¹⁶Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid. Hebr 4:16

En furstlig karaktär s 26

»Hur täck i sandalerna din gång, du dotter av
himmelens Furste!»

¹»Huru sköna äro icke dina fötter
i sina skor, du ädla!
Dina höfters rundning
är såsom ett bröstspännes kupor,
gjorda av en konstnärs händer. H V 7:1

Barnasjälen kan vara full av goda uppsåt,
men likväl urarta, om den icke understödjes av
en god uppfostran. Men icke ens det skulle

vara nog. Själen måste emottaga nya impulser av en värdig person, som har vunnit och motsvarar barnets förtroende.

Och även vi måste vara ett föremål för den helige Andes uppfostran. Den som tror sig vara i ett ögonblick fullkomnad bedrager sig själv. De otagligt många brister, som vidlåda en mänsklig natur, tvinga oss under lagen för det nya livets utveckling. Och det höga mål, vartill Gud kallat oss, bör mana en kristen till helig överlåtelse åt Herren.

Den som har ett obegränsat tålamod och en tyglad tunga går segrande genom världen. Men det går icke så lätt för den som varit »befallande» att bliva undergiven, och hur svårt har icke den, som uppodlat sin tunga, att lära det korsfästa tungomålet; och hur ihärdigt kämpar ej det nya livet mot alla dessa egenheter, som äro alltför mänskliga för att kunna döljas av ett bättre uppsåt! Då Guds Ande skall genomföra denna hela livet omfattande frälsning, har han otaligt många hinder att bekämpa, och själen föres till medvetande om inrotade vanor, som driva henne till kamp för livets fulländning.

Och då gäller det för en Jesu Kristi stridsman att vara sadelfast. Det är ej nog att ha en kraftig ande. Här måste handling följa beslut och människan vinna erfarenhet för livet genom sann gudaktighets övning. Ty även den som menar väl kan göra stor skada genom sitt oförstånd; och den som glöder av nit och vittnar varmt kan vara felaktig i sitt umgängessätt, såsom krigaren icke alltid är densamme i fält som i krigsövningar.

Vem har icke blivit fostrad genom misstag. Vem har icke blivit så förödmjukad genom Andens tuktan, att han till och med avskyr sig själv. Och likväl har man under dessa tider blivit skickliggjord att tjäna Gud på gudomligt sätt. Och Herren vet att under tuktans tider

genom sin kärlek binda våra hjärtan vid sig, så att vår kärlek till honom motsvarar vårt avskiljande.

Därför kunna vi aldrig nog betona vikten av att vara överlämnad åt Gud, på det att vi, icke genom självarbete skola komma under lagens gärningar, ty Gud är den som verkar i oss både vilja och gärning för sitt välbehags skull (Fil. 2:13),

¹³Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. Fil 2:13

och vårt kämpande för att vinna fullkomlighet måste vara tron s kamp, ett tillägnande av det som vi redan äga. Denna lära om helgelsen genom tron är lika tydligt framställd i den heliga skrift som rättfärdiggörelse genom tron. Men helgelsen är ett fortgående och med helig överlåtelse förenat verk, under det att rättfärdiggörelsen är en avslutad handling.

Därför skola vi alltid finna hos dem, som äro helgade, ett framåtskridande, som karaktäriseras av oskrymtad ödmjukhet och flärdlöst allvar. Och den minsta anledning att skämta med en (s **27 sen 28**) gudfruktig man skall efter hand spårlöst försvinna,

Genom sin uppenbarelse för oss som konung vill han ikläda oss en furstlig ande men även fullkomna sin utvalda till furstlig karaktär. Och vi skola med ett par exempel, lånade från den bibliska forntiden, visa på vilket sätt och till vad ändamål Guds män blivit furstar.

I. Vi skola först betrakta den furstliga anden hos

patriarken Jakob.

Hade han ej kunnat bliva en präktig affärsman, den sluge Jakob? Och likväl utkorades han till furste. Därför gick hans väg rakt emot naturen. En annan grep honom och förde honom, dit han icke ville.

¹⁸Sannerligen, sannerligen säger jag dig: När du var yngre, omgjordade du dig själv och gick vart du ville; men när du bliver gammal, skall du nödgas sträcka ut dina händer, och en annan

skall omgjorda dig och föra dig dit du icke vill.” Joh 21:18

Från den minnesvärda natten i Beer-Sebas öken hade Jakob stått i beröring med Gud för att enligt hans löfte bli välsignad (1 Mos. 28).

¹⁰Men Jakob begav sig från Beer-Seba på väg till Haran. ¹¹Och han kom då till den heliga platsen och stannade där över natten, ty solen hade gått ned; och han tog en av stenarna på platsen för att hava den till huvudgärd och lade sig att sova där. 1 Mos 28:10 f

Och Gud välsignade honom så, att han kom igen med »två läger»; men då inbröt för Jakobs liv en den mest avgörande tidpunkt.

⁷Då blev Jakob mycket förskräckt och betogs av ångest; och han delade sitt folk och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror. ⁸Ty han tänkte: ”Om Esau överfaller den ena skaran och slår den, så kan dock den andra skaran undkomma.” 1 Mos 32:7 f

Patriarken, som fruktade sin broder Esau, hade gått avsidet för att åkalla Herrens namn. Då kom han, som varit med honom på resan, den höga personlighet, vars dyrbara välsignelse Jakob skattade högre än hans vilja, och under midnattskampen vid Jabboks vad berörde hans inre väsen.

²⁴Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp. ²⁵Och när denne såg att han icke kunde övervinna Jakob, gav han honom ett slag på höftleden, så att höften gick ur led, under det han brottades med honom. ²⁶Och mannen sade: ”Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp.” Men han svarade: ”Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.” ²⁷Då sade han till honom: ”Vad är ditt namn?” Han svarade: ”Jakob.” ²⁸Han sade: ”Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och vunnit seger.” 1 Mos 32:24-28

Vilken avgörande stund i människans liv, då hon känner gudomligt vidrörande. Nedbruten kämpade Jakob och sade: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.» Och Gud välsignade honom där, sedan patriarken dock hade erkänt, att han var den avskyrvärde person, som gick under namnet Jakob. Och han sade: »Du skall icke mer heta Jakob utan Israel — Guds (s 28 sen 29) kämpe eller furste — ty du har kämpat med Gud och människor och fått överhanden.» Och solen gick upp för honom. Härliga dag!

Men följande kapitel, som innehåller en ofta upprepad erfarenhet, visar, hur litet Jakob hade förstått Herrens ord och litade på sin Gud. Därför kunde han icke nu förverkliga sin höga ställning och hade

att genomgå många, års lidande för sin naturs svaghet. Först då Herren uppenbarar sig andra gången vid Betel, vann Jakob en furstlig ande. Häremellan har dock en tid av stora nederlag och bittra sorger förrunnit.

¹Och Gud sade till Jakob: ”Stå upp, drag till Betel och stanna där, och res där ett altare åt den Gud som uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder Esau.” ²Då sade Jakob till sitt husfolk och till alla som voro med honom: ”Skaffen bort de främmande gudar som I haven bland eder, och renen eder och byten om kläder, ³och låt oss så stå upp och draga till Betel; där vill jag resa ett altare åt den Gud som bönhörde mig, när jag var i nöd, och som var med mig på den väg jag vandrade.” ⁴Då gävo de åt Jakob alla de främmande gudar som de hade hos sig, därtill ock sina örringar; och Jakob grävde ned detta under terebinten vid Sikem. ⁵Sedan bröto de upp; och en förskräckelse ifrån Gud kom över de kringliggande städerna, så att man icke förföljde Jakobs söner. ⁶Och Jakob kom till Lus, det är Betel, i Kanaans land, jämte allt det folk som var med honom. ⁷Och han byggde där ett altare och kallade platsen *El-Betel*, därför att Gud där hade uppenbarat sig för honom, när han flydde för sin broder. ⁸Och Debora, Rebeckas amma, dog och blev begravnen nedanför Betel, under en ek; den fick namnet Gråtoeken.

⁹Och Gud uppenbarade sig åter för Jakob, när han hade kommit tillbaka från Paddan-Aram, och välsignade honom. ¹⁰Och Gud sade till honom: ”Ditt namn är Jakob; men du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt namn.” Så fick han namnet Israel. ¹¹Och Gud sade till honom: ”Jag är Gud den Allsmäktige; var fruktsam och föröka dig. Ett folk, ja, skaror av folk skola komma av dig, och konungar skola utgå från din länd. ¹²Och det land som jag har givit åt Abraham och Isak skall jag giva åt dig; åt din säd efter dig skall jag ock giva det landet. ¹³Och Gud för upp från honom, på den plats där han hade talat med honom. ¹⁴Men Jakob reste en stod på den plats där han hade talat med honom, en stod av sten; och han offrade drickoffer därpå och göt olja över den. ¹⁵Och Jakob gav åt platsen där Gud hade talat med honom namnet Betel. ¹⁶Sedan bröto de upp från Betel. Och när det ännu var ett stycke väg fram till Efrat, kom Rakel i barnsnöd, och barnsnöden blev henne svår. ¹⁷Då nu hennes barnsnöd var som svårast, sade hjälpkvinnan till henne: ”Frukta icke; ty också denna gång får du en son.” ¹⁸Men när hon höll på att giva upp andan, ty hon skulle nu dö, gav hon honom namnet *Ben-Oni*; men hans fader kallade honom *Benjamin*. ¹⁹Så dog Rakel, och hon blev begravnen vid vägen till Efrat, det är Bet-Lehem. ²⁰Och Jakob reste en vård på hennes grav; det är den som ännu i dag kallas Rakels gravvård. 1 Mos 35:1-20

De första intrycken av en man, som går ut från sitt »Peniel», äro nästan outplånliga.

³⁰Men Jakob gav platsen namnet *Peniel*, ”ty”, sade han, ”jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat”. 1 Mos 32:30

Vi kunna med skäl hoppas, att den, som har »sett Gud under ansiktet», skall vara »full med helig Ande och tro».

²⁴Ty han var en god man och full av helig ande och tro. Och ganska mycket folk blev ytterligare fört till Herren. Apg 11:24

Och likväl skola, om än svaga, yttringar av den gamla naturen framträda hos var och en, som icke arbetar med fruktan och bävan på sin egen frälsning.

¹²Därför, mina älskade, såsom I alltid förut haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer nu, då jag är frånvarande. Fil 2:12

Och den som bad under tårar: »Jag släpper dig icke, förrän du välsignar mig»,

²⁶Och mannen sade: »Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp.» Men han svarade: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.» 1 Mos 32:26

är ovärdig att bära sitt nya namn, så länge han vandrar på människosätt. Det är även lätt att förgå sig, men svårare att upprätta sitt förtroende.

Men vad är orsaken till att de, som hava helgat sina liv åt Herren, ändock aldrig komma till full seger eller äro så vacklande i sin tro? Kunna vi icke spåra orsakerna i Jakobs erfarenhet?

1:o. Förödmjukelsen var icke fullständig. Efter midnattskampen vid Jabboks vad visade Jakob tydligen, att han levde, om än försvagad.

Min älskade! Låt mig erinra om heliga stunder, då du såsom en mask under Herrens tuktan ropade: »Alltför ringa, alltför ringa!» Hava dessa heliga stunder haft någon genomgående verkan, så att du ligger i stoftet och förintas, medan Gud uppenbarar sig? Kanske intrycket av hans (s **29** sen **30**) närvaro utplånades av ett självmedvetande, när solen gick upp för din själ. Du njöt av din lycka men stapplade och föll. Och vad är du nu?

Så länge du var »alltför ringa», vilade Guds Ande över dig, och du krossade andra genom inflytande utan ord. Det redskap, som Herren använde för att utjämna hjärtats granithöjder, var en

»Jakobs mask». Men då var du själv genomträngd av Guds närvaro, och det var så skönt att komma i din närhet och vila, ut i den omgivning, som bar intrycket av din ande. Nu har du blivit så upptagen med dig själv, att Guds Ande flyr, och ditt självmedvetande kan bli en dekorerad sal för sju orena andar. Ty högmotsdjävulen kommer med en svit av fåfänga, egenkärlek, ärelystnad, vänskapsbehag, stolthet, avund och förtvivlan. Du kan icke vara Herrens furste.

⁹[Men efter sin uppståndelse visade han sig på första veckodagens morgon först för Maria från Magdala, ur vilken han hade drivit ut sju onda andar. Mark 16:9

²så ock några kvinnor som hade blivit befriade från onda andar och botade från sjukdomar: Maria, som kallades Magdalena, ur vilken sju onda andar hade blivit utdrivna, Luk 8:2

²⁶då går han åstad och tager med sig sju andra andar, som äro värre än han själv, och de gå ditin och bo där; och så bliver för den människan det sista värre än det första.” Luk 11:26

2:o. Ett andra hinder för den furstliga anden hos Jakob var bristande ödmjukhet.s30

För att hava en furstlig ande måste själen icke allenast vara krossad utan även ödmjuk. »När dem som hava en ödmjuk och förkrossad ande.» »På det att jag skall vederkvicka de ödmjukas ande.» Och denna ödmjukhet innebär lydnad.

¹⁹Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta. Ps 51:19

¹⁵Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter ”den Helige”: Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan. Jes 57:15

O, hur mången har ej blivit krossad utan att uppenbara gudomligt vidrörande! De hava stannat i det avgörande ögonblicket i den tuktan, som avser vår förlossning från självlivet, och aldrig uppgivit sig egen

vilja, Fastän krossade i den punkt, där de förlut voro starka, såsom anseende, begåvning, framgång i missionsarbete o. s. v., äro de så långt ifrån den sanna ödmjukheten, att de våndas därför att de vilja men ej kunna vad de vilja. Tårarna på deras kinder komma från ett hjärta,, som kan brista under förödmjukelsen att vara intet. Vi äro krossade men (**s 30 sen 31**) sucka emot Herren: »Ack, om jag bara kunde!» Många, i all synnerhet de unga, hava i den avgörande stunden blivit frestade till uppror emot Herren, då djävulen viskat: »Förbanna Gud och dö!» O, nu gäller det att klänga sig fast vid Herren och säga: »Jag släpper dig icke, förrän du välsignar mig!»

²⁶Och mannen sade: "Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp." Men han svarade: "Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig." 1 Mos 32:26

Jag tror, att många tusen själar hava svikit Herren just i denna punkt, rörande viljans överlåtande, och därför aldrig kommit till någon varaktig vila och glädje i Herren. Ett gudomligt vidrörande uppenbaras genom lydnad för Gud. Och lydnad för Gud är den sanna ödmjukhetens frukt.

Det var misstag (för att icke säga olydnad) att stanna vid Sikem

¹⁸Och Jakob kom på sin färd ifrån Paddan-Aram välbehållen till Sikems stad i Kanaans land och slog upp sitt läger utanför staden. ¹⁹Och det jordstycke där han hade slagit upp sitt tält köpte han av Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor. ²⁰Och han reste där ett altare och kallade det *El-Elohe-Israel*. 1 Mos 33:18 ff

och, bedårad av jordiska fördelar, utsätta familjen för världens lockelser. Hans Gud var Betels Gud, men Jakob tycktes hava glömt sitt löfte och fick återigen skörda följderna av sitt eget liv. Och där förödmjukelsen icke har åsyftad verkan, är vår lydnad så ofullkomlig, att vi ej ens kunna rädda omgivningen. Saltet mister sin sälta,

¹³I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna. Matt 5:13

och vi nödgas begråta en förlorad uppgift och säga: »Jag och mitt hus skola dö!» 1 Mos. 34:30. Vilket ansvar!

³⁰Men Jakob sade till Simeon och Levi: ”I haven dragit olycka över mig, då I nu haven gjort mig förhatlig för landets inbyggare, kanaanéerna och perisséerna. Mitt folk är allenast en ringa hop; man skall nu församla sig mot mig och slå mig ihjäl; så skall jag med mitt hus förgöras.”
1 Mos 34:30

3:o. Tredje hindret var en vacklande tro. Varför dö så många, trots sin allvarliga strävan, utanför löftets land? Själen måste intaga sin nya ställning genom tron. Vacklande tro är halv lydnad.

Om Jakob hade trott Herrens ord och handlat därefter, så hade han undvikit många svårigheter, som nog fingo vara medel i Guds hand men icke voro alldeles nödvändiga. Dock vill Herren uppenbara sin härlighets rikedom på sina utvalda. Och se, huru nådefullt Herren går till väga med sina tjänare! Först kommer han till sin utvalde (s **31 sen 32**) vid Sikem och upplivar hans minne av det försummade Betel. Det satte Jakobs hjärta i brand. Samma dag befallde han sitt folk att rena sig och grävde ned så många avgudar han kunde finna hos dem.

⁴Då gävo de åt Jakob alla de främmande gudar som de hade hos sig, därtill ock sina örringar; och Jakob grävde ned detta under terebinten vid Sikem. 1 Mos 35:4

4:o. Nu framträder den furstliga anden hos Jakob.

Han, som hade klagat: »Vi skola dö!» hade sådan makt över människorna, att »en Guds förskräckelse kom över städerna allt omkring».

⁵Sedan bröto de upp; och en förskräckelse ifrån Gud kom över de kringliggande städerna, så att man icke förföljde Jakobs söner. 1 Mos 35:5

Folken darrade vid hans segertåg, och »gråtekarna» viftade likt segerpalmen, då morgon grydde och Herren sade: »Ditt namn är Jakob — och Jakob är du — men härefter skall icke ditt namn kallas Jakob, utan Israel skall vara ditt namn!» 1 Mos. 35.

¹⁰Och Gud sade till honom: ”Ditt namn är Jakob; men du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt namn.” Så fick han namnet Israel. 1 Mos 35:10

Då fick Jakob en furstlig värdighet och vann med tiden sådan aktning hos folken, att konungar böjde sig med vördnad under hans händer för att emottaga välsignelsen.

Men de senare åren, höstens mognad, voro lidandets och sorgens tid. Och när Jakob ser tillbaka på de flydda åren, säger han: »Få och onda hava mina dagar varit.» (1 Mos. 47.)

»Jakob svarade Farao: ”Min vandringstid har varat ett hundra trettio år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de nå icke upp till antalet av mina fäders levnadsår under deras vandringstid.” 1 Mos 47:9

II. En annan sida av den furstliga anden finna vi hos

Abraham, Guds vän.

Den som har ett mål jagar mot detsamma. För att bli fullkomnad måste själen vara fullkomlig (Fil. 3).

»Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnit av Kristus Jesus. Fil 3:12

Den som har ett delat hjärta liknar halvmånen, som är hälften ljus och hälften mörker. Om själen trots detta likväl skrider mot andlig frigörelse, kan hon till slut bli helt och hållet ljus. Men om synden och världen taga överhanden, bliver hon idel mörker. Detta är nedan.

Abrahams dag var i ständigt uppgående. Her(s **32 sen 33**) ren sade till honom: Vandra inför mig och var fullkomlig!

»När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig HERREN för honom och sade till honom: ”Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig (fullkomlig 1878). 1 Mos 17:1

Och han fullkomnades genom att vara en odelad vilja och ett hjärta för sin Gud.

1:o. Vill du följa honom på hans väg genom livet, måste du vandra inför Gud. Själen måste hava en Herre och ett mål för sin gärning. Och den som har vunnit min kärlek, han är mitt föremål.

Att stå under inflytande av helgade män, såsom Lot, att vandra i skuggan av utvalda karaktärer, såsom korintierna, kan hava stor betydelse.

¹⁰Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhoppa i samma sinnelag och samma tänkesätt. ¹¹Det har nämligen av Kloes husfolk blivit mig berättat om eder, mina bröder, att tvister hava uppstått bland eder. ¹²Härmed menar jag att bland eder den ene säger: ”Jag håller mig till Paulus”, den andre: ”Jag håller mig till Apollos”, en annan: ”Jag håller mig till Cefas”, åter en annan: ”Jag håller mig till Kristus.” — ¹³Är då Kristus delad? Icke blev väl Paulus korsfäst för eder? Och icke bleven I väl döpta i Paulus’ namn? ¹⁴Jag tackar Gud för att jag icke har döpt någon bland eder utom Krispus och Gajus, ¹⁵så att ingen kan säga att I haven blivit döpta i mitt namn. ¹⁶Dock, jag har döpt också Stefanus’ husfolk; om jag eljest har döpt någon vet jag icke. 1 Kor 1:10-17

Det kan dock vara väsentlig skillnad på de intryck vi få av människor och de intryck människan får av Gud. Såsom bäcken förlorar sitt ursprung, ju längre den flyter, så kan den skönaste erfarenhet förlora genom att gå från människa till människa. Det borde icke vara så, men det är likväl ofta så. Och den är vanligtvis mera **sann**, som troget utverkar sådana, intryck, som han fått allena med Herren.

Såsom bäckens stenar avrundas genom nötning mot varandra, så utjämnas genom beröring med andra de små egenheter, som vidlåda oss, och människan måste lära levnadsvishet genom människan. Troendes umgänge med varandra har dock ännu större betydelse, och endast då vi känna vår medansvarighet såsom lemmar i en kropp, kunna vi »i kärlek växa i alla stycken upp till Honom.»

¹⁵Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus. Ef 4:15

Men livskällan måste vara Gud själv och får aldrig grumlans av världens stoft; och, vad säkert är, vi måste lämna andras omdömen för att utvecklas i ädelmod och kristliga dygder.

Och vad vi synas vara då inför människor betyder föga. Det är icke människors bifall vi söka, och en trogen tjänare fröjdas icke över arbetets storhet utan över dess mål. Och en kristens mål (s **33 sen 34**) är icke att göra stora ting. Hans mål är att göra Herren stor.

2:o Tron fullkomnas genom kunskapen om sitt föremål.

Det var kunskapen om löftesgivaren, som gjorde Abraham stark i tron. Han höll den för trofast, som hade givit löftena, och genom denna tro blev han löftenas arvinge. Hans tro vilade icke på yttre omständigheter och förhållanden, och han hade inga bekymmer om huru eller på vad sätt Herren skulle uppfylla sina löften. Trons föremål är Herren. Och han är alltid mer än vad han lovat.

Tron behöver aldrig stora förutsättningar. Med en stav i handen gick Herrens tjänare Mose att nedgöra en fiende, mot vilken denna världens barn skulle hava uppställt sina, bästa arméer. Med en slunga och några stenar i sin herdeväska gick David emot jätten Goliat.

¹⁶Men lyft du upp din stav, och räck ut din hand över havet, och klyv det itu, så att Israels barn kunna gå mitt igenom havet på torr mark. 2 Mos 14:16

⁴⁰Och han tog sin stav i handen och valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken och lade dem i sin herdeväska och i barmen, och tog sin slunga i handen; därefter gick han fram mot filistéen 1 Sam 17:40

Genom tron fick även Sara kraft att grundlägga en avkomma och födde, fastän överårig, emedan hon höll den för trofast, som hade lovat. Därför föddes ock av en, och det av en halvdöd, så många som himmelens stjärnor. Hebr. 11.

¹²Därför föddes ock av en och samme man, en som var så gott som död, avkomlingar ”så talrika som stjärnorna på himmelen och som sanden på havets strand, som man icke kan räkna”. Hebr 11:12

Han har aldrig svikit en levande tro. »Den som hoppas på Herren kommer aldrig på skam.» Han motsvarar det förtroende, vi giva honom. Den halvdöda skall än en gång vara stjärnbestrodd.

³³Såsom det är skrivet:

”Se, jag lägger i Sion en stötesten och en klippa som skall bliva dem till fall; men den som tror på den skall icke komma på skam.” Rom 9:33

Lita på honom! Hans makt är obegränsad. Liksom strandvågen kastar upp havets rikedomar, skola svårigheterna bidra att göra löftets rikedomar tillgängliga för dig. Där allt hopp är ute, vill han så härligt uppens sin nåds rikedom, att den skall vara, »som sanden den oräkneliga på havets strand.»

¹⁷därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen och såsom sanden på havets strand; och din säd skall intaga sina fienders portar. 1 Mos 22:17

Och hur trofast har icke Herren varit! Det finns ingen anledning att tvivla, på honom. Men vår svaghet är att delvis tro på Gud (**s 34 sen 35**) och delvis på någonting annat. Och du kan icke tro på Gud, så länge du har någonting att tro på.

Den som vill frambringa, nya, skapelser måste dö ifrån sig själv. En löftesson kan aldrig födas, så länge vi hysa någon förtröstan till oss själva. Och den som helgat sin begåvning åt Herren kan till och med bli så fattig, att han ingen begåvning har. Människan bliver krossad i Andens skola, En Paulus, den, höglärde, kan ej tänka något såsom av sig själv. 2 Kor. 2.

¹⁷Jo, vi förfälska ju icke av vinningslystnad Guds ord, såsom så många andra göra; utan av rent sinne, drivna av Gud, förkunna vi ordet i Kristus, inför Gud. 2 Kor 2:17

Men aldrig låter Gud sina, barn försmäkta i en öken utan källor. Elias Gud vet, var han har sina korpar, och de behöva ingen annan dressyr än hans befallning.

⁴Din dryck skall du få ur bäcken, och korparna har jag bjudit att där förse dig med föda.”
⁵Då gick han bort och gjorde såsom HERREN hade befallt; han gick bort och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som österifrån rinner ut i Jordan. «Och korparna förde till honom bröd och kött om morgonen, och bröd och kött om aftonen, och sin dryck fick han ur bäcken. 1 Kon 17:4-6

Med ett avklädande är Herrens rop: »Tagen fram!» oskiljaktigt förenat. Luk. 15.

²²Då sade fadern till sina tjänare 'Skynden eder att taga fram den yppersta klädnaden och kläden honom i den, och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter. Luk 15:22

Den Herren vill högt benåda, lär han känna sin egen fattigdom. Och

fattigdomen är medlet för hans uppenbarelse, likasom hungersnöden uppenbarade Josef. Kristi liv börjar, där självlivet upphör. Tron är fullkomnad hos dig, när du litar på *Herren allena* Abraham blev stark i tron, i mån som alla förutsättningar grusades. Han trodde, där intet hopp fanns.

²Men Abram sade: ”Herre, HERRE, vad vill du då giva mig? Jag går ju barnlös bort, och arvinge till mitt hus bliver en man från Damaskus, Elieser.” 1 Mos 15:2

3:o. Morgonstjärnan uppgick i hans hjärta.

Skuggorna fly, dess närmare vi komma ljuset. Visserligen hade han förlorat den jordiska gestalten av sitt hopp, men han såg Människosonens dag och vart glad (Joh. 8:55).

⁵⁶Abraham, eder fader, fröjdade sig över att han skulle få se min dag. Han fick se den och blev glad.” Joh 8:56 (även så i rabbinsk skrifttolkning)

¹³I tron dogo alla dessa, innan de ännu hade fått vad utlovat var; de hade allenast sett det i fjärran och hade hälsat det och bekant sig vara ”gäster och främlingar” på jorden. Hebr 11:13

²²Och han sade till lärjungarna: ”Den tid skall komma, då I gärna skullen vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke få det. Luk 17:22

Emedan löftesgivaren själv hade blivit honom kär, kunde han frambära löftessonen och bliva Guds arvinge.

I Abrahams prövningar stämma löftets änglar sina harpor, på Moria berg sjunga de odödliga sånger till en trofast Gud. Över lidandets höjdpunkt flödar ljuset av den tillkommande världens härligheter. En Guds vän krönes på offerhöjden.

²Då sade han: ”Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land, och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg som jag skall säga dig.” 1 Mos 22:2

Den som går trons väg utvälje Abraham men icke Jakob till föredöme. Båda hava gått genom (**35 sen 36**) lidande till härlighet, men det är en himmelsvid skillnad på sättet. Jakobs lidande var »mänskligt», därför att han själv rörde sig i det mänskliga, Men Herren mötte honom på det mänskliga området och lyfte hans själ till det oförgängliga. Hur mätt han synes vara på världen, då han

besöker Farao! (1 Mos. 47:9.)

9Jakob svarade Farao: ”Min vandringstid har varat ett hundra trettio år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de nå icke upp till antalet av mina fäders levnadsår under deras vandringstid.” 1 Mos 47:9

Abrahams lidande var av andlig natur och hade utomordentligt höga syften. Och när tron var fullkomnad hos Abraham, offrade han välsignelsen för Välsignaren och fann dem båda i honom. Jakobs väg var törnbeströdd, och sorgen hopade sig allt mer och mer över honom. Solen steg allt högre i Abrahams liv, dess tätare jordens skuggor föllo. Jakob var full av misstankar och trodde, att hans söner skulle bedraga honom. Abraham hade alltid besök av gudomliga gäster. »Ty han tänkte, att Gud är mäktig». (Hebr. 11.)

¹⁹Ty han tänkte på att Gud var mäktig att till och med uppväcka från de döda; från de döda fick han honom ock tillbaka, liknelsevis talat. Hebr 11:19

Han vände upp och ned på Jakob, sin barmhärtighets kär, men slog botten ur Abrahams tomkär. Det var ett långsamt lidande för Jakob att dö ifrån sig själv. Abraham däremot synes icke veta av någon förödmjukelse, ty han var, vad han bekände, ett stoft.

4:o. Han blev världens arvinge genom tron.

6Och han trodde på HERREN; och han räknade honom det till rättfärdighet. 1 Mos 15:6

Det kan sägas om honom, att han vann, världen genom att försaka den. Med den undergivenhet, som är betecknande för en ödmjuk ande, sade han till sin brorson: »Vill du åt vänster, så går jag åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster. Ligger icke hela landet öppet för dig?» Men knappt hade han hunnit försaka sin rättighet som världens arvinge, förrän Gud befäller honom draga mätsnöret över hela landet, sägande: »Åt dig vill jag giva det.» (1 Mos. 13.)

9Ligger icke hela landet öppet för dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster.” 1 Mos 13:9

7Men HERREN uppenbarade sig för Abram och sade: ”Åt din säd skall jag giva detta land.” Då byggde han där ett altare åt HERREN, som hade uppenbarat sig för honom. 1 Mos 12:7

Hans ädelmodiga försakelse av den lön, Sodoms konung ville giva, synes föranleda en ny uppen (s **36 sen 37**) barelse av hans arv i Gud (1 Mos. 14:21—24, 15:1).

. 21Och konungen i Sodom sade till Abram: ”Giv mig folket; godset må du behålla för dig själv.” 22Men Abram svarade konungen i Sodom: ”Jag lyfter min hand upp till HERREN, till Gud den Högste, himmelens och jordens skapare, och betyder 23att jag icke vill taga ens en tråd eller en skorem, än mindre något annat som tillhör dig. Du skall icke kunna säga: ’Jag har riktat Abram.’ 24Jag vill intet hava; det är nog med vad mina män hava förtärt och den del som tillkommer mina följeslagare. Aner, Eskol och Mamre, de må få sin del.” 1 Moas 14:21-24

1En tid härefter kom HERRENS ord i en syn till Abram; han sade: ”Frukta icke, Abram, jag är din sköld, din lön skall bliva mycket stor.” 1 Mos 15:1

Detta är kungsvägen för Abrahams son. En ödmjuk ande är alltid segerrik.

Det är en stilla, undergiven ande, som kan emottaga sitt arv i Gud, men icke den som, på grund av hans löften, är anspråksfull. Utan gudomlig natur kan icke löftenas fullhet emottagas, ty själen måste hava Andens sinne för att känna Anden. Det är förgäves att två sina händer i oskuld, så länge det sticker i våra njurar (2 Petr. 1:4; Ps. 73).

4Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse som i följd av den onda begärelsen råder i världen. 2 Petr 1:4

Sannerligen, Gud är god mot Israel,
mot dem som hava rena hjärtan.
2Men jag hade så när stapplat med mina fötter,
mina steg voro nära att slinta;
3ty jag upptändes av avund mot de övermodiga,
när jag såg att det gick dem väl i deras ogudaktighet.
4Ty fria ifrån vedermödor äro de till sin död,
och deras hull är frodigt.
5De komma icke i olycka såsom andra dödliga
och varda icke plågade såsom andra människor.
6Därför är högmod deras halsprydnad,
våld den klädnad som höljer dem.
7Ur fetma skåda deras ögon fram,
deras hjärtans inbillningar hava intet mått.
8De håna och tala förtryck i sin ondska;

med höga åthävor tala de.

⁹Med sin mun stiga de upp i himmelen,
och deras tunga far fram på jorden;

¹⁰därför vänder sig deras folk till dem
och super så in vattnet i fulla drag.

¹¹Och de säga: ”Huru skulle Gud kunna veta det?
Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?”

¹²Ja, så är det med de ogudaktiga;
det går dem alltid väl, och de växa i makt.

¹³Sannerligen, förgäves bevarade jag mitt hjärta rent
och tvådde mina händer i oskuld;

¹⁴jag vart dock plågad hela dagen,
och var morgon kom tuktan över mig.

¹⁵Om jag hade sagt: ”Så vill jag lära”,
då hade jag svikit dina barns släkte.

¹⁶När jag nu tänkte efter för att begripa detta,
syntes det mig alltför svårt,

¹⁷till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut
och aktade på dess ände.

¹⁸Sannerligen, på slipprig mark ställer du dem,
du störtar dem ned i fördärv.

¹⁹Huru varda de ej till intet i ett ögonblick!
De förgås och få en ände med förskräckelse.

²⁰Såsom det är med en dröm, när man vaknar, o Herre,
så aktar du dem för intet, såsom skuggbilder, när du vaknar.

²¹När mitt hjärta förbittrades
och jag kände styng i mitt inre,

²²då var jag oförnuftig och förstod intet;
såsom ett oskäligt djur var jag inför dig.

²³Dock förbliver jag städse hos dig;
du håller mig vid min högra hand.

²⁴Du skall leda mig efter ditt råd
och sedan upptaga mig med ära.

²⁵Vem har jag i himmelen utom dig!
Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på jorden.

²⁶Om än min kropp och min själ försmäkta,
så är dock Gud mitt hjärtas klippa
och min del evinnerligen.

²⁷Ty se, de som hava vikit bort ifrån dig skola förgås;
du förgör var och en som trolöst avfaller från dig.

²⁸Men jag har min glädje i att hålla mig intill Gud;
jag söker min tillflykt hos Herren, HERREN,
för att kunna förtälja alla dina gärningar. Ps 73

Men låtom oss återvända till karaktärsbilden. Jakob lyckades genom ihärdigt arbete förkovra sig, men var, det oaktat, sällan lycklig. Abraham däremot, som var höjd över all jordisk ävlan, hade

ingen omsorg och tog aldrig lön av någon människa. Och ändå blev han rik. Nästan överallt var Jakob utsatt för sådana personer, som ville bedraga honom, och var ofta nedtryckt av sorger och slitningar i hemmet. Så gick det för en man, som nästan hela livet styrde för sig själv. Men Guds vän hade sällan obehag av någon människa, och Gud förde hans talan gentemot alla, som hade kunnat förolämpa honom. Ljuva **tillflykt** att gå till Herren med alla, som förolämpa oss! Prästmannen, som föll ned på sina knän, sedan han emottagit stämningen, och bad: »Jag instämmer mina vedersakare till din domstol», hade redan besekrat dem. Ljuva ro att icke alls vidröra sitt självförsvar utan låta Herren strida mot våra fiender!

Hos Jakob se vi, att vår makt över människorna står i förhållande till vårt inflytande hos Gud; hos Abraham, att vänskapen med Gud försonar världen. Hur trygg må icke den vara, som vilar i den Allsmäktiges hand! Abraham gick den dolda trohetens väg och hade alla sina källor (s **37 sen 38**) i Gud. Därför har Gud uppenbarat honom men givit honom ett namn, som ingen annan känner än den som får det. Världen såg hans upphöjda liv men kunde ej fatta dess fördolda orsaker ej heller dess glädje och förhoppningar. Vid Saras bår talade han, djupt rörd, till Hets barn och sade: »Jag är en främling och en gäst ibland eder. Låt mig få en grav ibland eder!»

⁴»Jag är en främling och gäst hos eder. Låten mig nu få en egen grav hos eder, så att jag kan föra min döda dit och begrava henne.» 1 Mos 23:4

De synas vara så djupt gripna av den gudfruktige mannens liv, att de nästan hade kunnat offra sina liv för honom. »Om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära», säger Jesus.

²⁶Om någon vill tjäna mig, så följ han mig; och där jag är, där skall också min tjänare få vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom. Joh 12:26

»Hör oss, herre», svarade Hets barn, »ty du är en Guds furste ibland oss, begrav din döda i den bästa av våra grifter». 1 Mos. 23.

⁶»Hör oss, herre. Du är en Guds hövding (furste 1878) bland oss; begrav din döda i den förnämligaste av våra gravar. Ingen av oss skall vägra att giva dig sin grav till att där begrava din döda.» 1 Mos 23:6

Vilket erkännande! Hans lott på jorden var mycket ringa; men han lämnade världen som en furste. När han steg upp i konungens vagn, stod omgivningen med blottad hjässa för att betyga honom sin vördnad: Ty du är en Guds furste ibland oss. Det är av större värde att lämna ett sådant intryck efter sig än att hava under livstiden varit en framstående kommunalman. Den som utvalde jordanslätten måste, när dagen uppenbarades med eld, fly ut naken ur Sodom. Hans liv var förlorat.

²⁴lät HERREN svavel och eld regna från himmelen, från HERREN, över Sodom och Gomorra; 1 Mos19:24

5:o. Genom tron hade Abraham fått skåda in i de trognas fosterland.

¹³I tron dogo alla dessa, innan de ännu hade fått vad utlovat var; de hade allenast sett det i fjärran och hade hälsat det och bekänt sig vara ”gäster och främlingar” på jorden. Hebr 11:13

Hoppet om Guds härlighet hade även gjort honom till en gäst och främling på jorden. Han såg efter den stad, som har grundvalar,

¹⁰Ty han väntade på ”staden med de fasta grundvalarna”, vars byggmästare och skapare är Gud. Hebr 11:10

och det närvarande låg under hans fötter. Det var icke svårt för en sådan man att lämna världen. Han hade gjort sig förtrogen med ett bättre land och längtade hem.

Äro vi gäster och främlingar? Vi skola då alltmer känna vårt främlingskap. Det är icke alltid så roligt att vistas i utlandet, som man i början tänkt sig. Det är visserligen mycket som bländar (s **38 sen 39**) ögat; och många intressanta föremål, som äro alldeles nya för oss, väcka vår beundran. Men vi äro främmande för landets seder och bruk, och såsom utlänningar är det just ingen som förstår oss. »Ty världen känner oss icke.»

²⁵Rättfärdige Fader, världen har icke lärt känna dig, men jag känner dig, och dessa hava förstått att du har sänt mig. Joh 17:25

¹Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom. 1 Joh 3:1

Den omgivande naturen kan vara skön och det främmande landet erbjuda många förmåner, men vi hava så få bekanta och känna oss ensamma i världen.

Mer och mer förlorar världen sitt behag för oss, ty vi sakna föremålen för vår kärlek, och alltemellan gå vi ned till havsstranden för att betrakta skeppen och tänka på hemmet i det fjärran blå.

Ångvisslans toner vid båtens avgång, avsked och viftningar på stranden upprör vårt sinne. Vi täras av hemlängtan. Abraham grät. 1 Mos. 23:1.

¹Och Sara blev ett hundra tjugusju år gammal; så gammal blev Sara. ²Och Sara dog i Kirjat-Arba, det är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och höll dödsklagan efter Sara och begrät henne. 1 Mos 23:1 f

Vi lyckönska dem, som hava gått över dödsfloden till Kanaan. Skaran växer på glashavets stränder.

²Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. Upp 15:2

Likt svalan på telefontråden trängtar min själ efter hemlandsbud.

6:o. Hans övergång till en annan värld måtte ha varit ljus.

Vilka anordningar måtte icke Herren ha vidtagit för att välkomna sin vän! Men utlandets barn visste ingenting därom.

En gammal kristen liknar ofta de gamla silvermynten, som äro så illa medfarna, att inskrifterna äro nästan utplånade. Minnet är svagt, tanken har förlorat sin skärpa, händerna darra, kroppshyddan lutar mot förgängelsen. Men såsom silvermynten har han dock sitt fulla värde, om han är i tron, och skall snart växlas in i den himmelska banken.

I andras ögon torde han vara nästan oigenkännlig. Men Herren känner sina. Och den som förstår att slå an de fina strängarna skall ur hans hjärta framlocka en musik, som visar att han icke är av — bly. (s **39 sen 40**)

En tredje sida av den furstliga anden finna vi hos

Josef, broderfursten.

Han drömde alltid om seger, denne man, som var förutbestämd att genom sin människokärlek rädda folket. Men endast genom lidande och smärta kan drömmen förverkligas.

Innan Josef kunde hämta sin gamle far på hovets glänsande ekipage, måste han, skild från ett älskat hem, färdas på kamelryggen till ett främmande land. Hur måste han icke där lida och vanryktas över hela landet, innan Herrens tid var inne att upphöja honom! Och härligheten i hans upphöjelse motsvarar djupet i hans förnedring. Denne man, som Faraos satt på sin vagn under ropet: »Fall på knä!»

⁴³Och han lät honom åka i vagnen närmast efter sin egen, och man utropade framför honom ”abrek”. Och han satte honom över hela Egyptens land. (Abrek, fall på knä 1878). 1 Mos 41:43

hade för några år sedan blivit transporterad på fångkärran och hört fängelsedörren slå igen bakom sin rygg. Dessa hebreer, som ligga på sina ansikten inför honom, hade misshandlat honom och sålt honom till slav. Han själv hade gråtit under deras misshandling, lika högljutt som de gråta vid hans hals. Nu är hans tid att förbarma sig.

Vilken lärdom erbjuder icke en jämförelse mellan Josef och hans gamle fader! Josef var en smärtornas man, liksom Jakob, men under helt andra syften och förhållanden. Jakob led huvudsakligen för sig själv, Josef däremot led för andra. Jakob fick skörda motsvarande sorg av sin egen list, enligt denna lag: »Vad människan sår, det skall hon ock uppskära».

¹⁶Och med skinnen av killingarna beklädde hon hans händer och den släta delen av hans hals. 1 Mos 27:16

Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty **vad människan sår**, det skall hon ock skörda. Den som **sår** i sitt köttens åker, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv. Gal 6:7 f

Med ett getskinn bedrog han sin gamle far, med en killings blod vart han själv bedragen av sina egna söner. Och så måste Jakob skörda nästan allt igenom vad han sått. Josef däremot vann motsvarande härlighet (**s 40 sen 41**) av sin förnedring. Ty han led för utkorelsen och för andras skull.

Denna lidandeshistoria upprepas än i dag hos dem, vilka Herren utkorar till broderfurstar.

1:o. En broderfurste kan aldrig gå genom världen så lätt som möjligt.

Det finnes ingen kloroform i Andens apotek för sådan smärta. Den som Herren vill utköra till att hugsvala andra måste själv veta vad det är att lida. Detta är hemligheten. Och vi måste känna dödens kval ända därhän, att vi ropa: »Min Gud, min Gud, varför haver du övergivit mig?»

⁴⁶Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: »Eli, Eli, lema sabaktani?»; det betyder: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» Matt 27:46

Men döden skulle vara mindre kännbar, om djävulen och ej våra egna genomborrade oss.

2:o. Trampad för att sedan utöva makt ifrån kärlekens tron.

Från den skola, som avser att utbilda män efter Guds hjärta, är såväl Doeg som Ahitofel oskiljaktiga. (Ps. 52, Ps. 55.)

⁹Edoméén Doeg, som ock stod där bland Sauls tjänare, svarade då och sade: »Jag har sett Isaïas son komma till Ahimelek, Ahitubs son, i Nob 1 Sam 22:9

²⁰Och Absalom (David tredje son) sade till Ahitofel: »Given nu ett råd om vad vi skola göra.» 2 Sam 16:20 (Rådet var, ligg med bihustrurna, då blir du förhatlig för din far)

³Varför berömmar du dig av vad ont är, du våldsverkare? Guds nåd varar ju beständigt.

4Din tunga far efter fördärv,
den är lik en skarp rakkniv, du arglistige.
5Du älskar ont mer än gott,
lögn mer än att tala vad rätt är. Sela.
6Ja, du älskar allt fördärvligt tal,
du falska tunga.
7Därför skall ock Gud störta dig ned för alltid,
han skall gripa dig och rycka dig ut ur din hydda
och utrota dig ur de levandes land. Sela.
8Och de rättfärdiga skola se det och frukta,
de skola le åt honom:
9”Se där är den man som icke gjorde
Gud till sitt värn,
utan förlitade sig på sin stora rikedom,
trotsig i sin lystnad!”
10Men jag skall vara såsom ett grönskande olivträd
i Guds hus;
jag förtröstar på Guds nåd
alltid och evinnerligen.
11Jag skall evinnerligen tacka dig
för att du har gjort det;
och inför dina fromma
skall jag förbida ditt namn,
ty det är gott. Ps 52

2Lyssna, Gud, till min bön,
och fördölj dig icke för min åkallan.
3Akta på mig och svara mig.
I mitt bekymmer är jag utan ro och måste klaga,
4vid fiendens rop,
vid den ogudaktiges skri.
Ty de vilja draga fördärv över mig,
och i vrede ansätta de mig.
5Mitt hjärta ängslas i mitt bröst,
och dödens fador hava fallit över mig.
6Fruktan och bävan kommer över mig,
och förfäran övertäcker mig.
7Därför säger jag:
Ack att jag hade vingar såsom duvan!
Då skulle jag flyga bort och söka mig ett bo.
8Ja, långt bort skulle jag fly,
jag skulle taga härbärke i öknen. Sela.
9Jag skulle skynda att söka mig en tillflykt
undan stormvind och oväder.
10Fördärva dem, Herre;
gör deras tungor oense.
Ty våld och genstridighet
ser jag i staden.
11Dag och natt gå de omkring den,
ovanpå dess murar,

ondska och olycka råda därinne;
12ja, fördärv råder därinne,
och från dess torg vika icke
förtryck och svek.
13Se, det är icke en fiende som smädar mig,
det kunde jag fördraga;
det är icke min ovän som förhäver sig mot mig,
för honom kunde jag gömma mig undan.
14Nej, du gör det, du som var min jämlike,
min vän och förtrogne,
15du som levde med mig
i ljuvlig förtrolighet,
du som i Guds hus gick med mig
i högtidsskaran.
16Döden komme över dem oförtänkt,
levande fare de ned i dödsriket;
ty ondska råder i deras boning, i deras hjärtan.
17Men jag ropar till Gud;
HERREN skall frälsa mig.
18Afton och morgon och middag
vill jag utgjuta mitt bekymmer och klaga,
och han skall höra min röst.
19Han förlossar min själ och skaffar henne ro,
så att de icke komma vid mig;
ty de äro många, som stå mig emot.
20Gud skall höra det och giva dem svar,
han som sitter på sin tron av ålder. Sela.
Ty de vilja icke ändra sig,
och de frukta ej Gud.
21Den mannen bär händer på sin vän;
han bryter sitt förbund.
22Orden i hans mun äro hala såsom smör,
men stridslust fyller hans hjärta;
hans ord äro lenare än olja,
dock äro de dragna svärd.
23Kasta din börda på HERREN,
han skall uppehålla dig;
han skall i evighet icke tillstädja
att den rättfärdige vacklar.
24Gud, du skall störta dem ned
i gravens djup;
de blodgiriga och falska skola ej nå
sin halva ålder.
Men jag förtröstar på dig. Ps 55

Medan vi utkoras till helgad vänskap, måste vi hava en Judas. Var det icke Jobs vänner, som gjorde hans lidande så bittert, att han utropade:

»I haven krossat mig!»?

²Huru länge skolen I bedröva min själ
och krossa mig sönder med edra ord? Job 19:2

Och likväl hava de inlagt så stora förtjänster vid uppbyggandet av hans karaktär, att Job aldrig hade blivit, vad han nu är, om icke hans vänner hade krossat vänskapens och inflytandets stolthet.

Vilket återseende vid kärlekens tron! Det är himmelsvid skillnad på de vänder, som nöden fostrat, och de vänner, som medgången slösar på oss. Endast nöden kan uppenbara den sanna vänskapen, och en kristen bör vara glad, om än hjärtat blöder, då förrädareanden utdrives. Såsom skördemannen glädes över agnarnas flykt, så bör en kristen tacka Gud för de vänner som gå, ty de voro icke hans vänner. Och dess längre vi leva, dess mer känna vi behov av någonting verk(s **41 sen 42**)ligt och fästa mindre avseende vid leende eller tårar. Skenet bedrager.

Men kanske de komma igen? Broder, de skola komma, en karavan ända från ditt barndoms hem. Och när de komma, låt dem gråta ut vid sin broders hals.

¹⁴Så föll han (Josef) sin broder Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät vid hans hals.
1 Mos 45:14

3:o. Krossad för att hela. Det liv, som skall nära andra, måste gå genom döden och malas till stoft, liksom vete krossas mellan kvarnstenarna. Kristi lidande upprepas ännu i dag hos dem, vilka hava intagit en ställföreträdande plats, och vilkas liv äro sammanvigda med honom, smärtornas man. »Så är nu döden verksam i oss, men livet i eder».

Så utför nu döden sitt verk i oss, men i eder **verkar** livet. 2 Kor 4:12

Den som aldrig blivit bruten genom sorg är ingen broderfurste i nöden. Han saknar det modershjärta och den finkänslighet, som sjuka, lidande, svaga, levnadströtta, missförstådda och ensamma hjärtan behöva. Har svärdet gått igenom din egen själ, då har du också ett blödande hjärta.

³⁵Ja, också genom din själ skall ett svärd gå. Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara.”
Luk 2:35

Och det är just vad tiden behöver.

Det är ingen brist på sådana, som förvillan och förvillas. Det är nog av lekar och skämt på jorden, i all synnerhet nu, då mänskligheten håller på att förgås och det ena mordet avlöser det andra. Ej heller behövde någon fara vilse av brist på kunskap. Men tidsandan är sjuk, och domen har börjat på Guds hus.

⁷Ty tiden är inne att domen skall begynna, och det på Guds hus; men om begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för dem som icke hörsamma Guds evangelium? 1 Petr 4:17

Detta är en tuktans och lidandets tid.

Mänskligheten behöver sådana män och kvinnor, som äro trofasta och bära nöden på sitt hjärta.

4:o. Döden är livets port. Med den avsikten, att vi skola bära mycken frukt, överlämnar han sin utvalda i döden, såsom lantmanmen kastar ut säden i den mörka jorden. Livet mångfaldigas genom döden, såsom Herren säger: Om vete(s **42 sen 43**) kornet icke faller i jorden och dör, så bliver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt.

²⁴Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt. Joh 12:24

Den som är andarnas fader underdåning skall leva, om han än går genom tiotusen dödar.

⁹Vidare: vi hava haft köttsliga fäder, som agade oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi få leva? Hebr 12:9

5:o. Lidandet är en fördold härlighet.

Under fångtröjan glänser den vita silkesdräkten. Kedjans länkar äro av guld. Ur gropen skall du stiga upp på den gyllene trappan. Efter

en tid av förnedring skall du bära en furstes rang, såsom Guds

kämpe i världen, såsom Guds vän inför Gud och som
broderfurste för de lidande på jorden.

Kan du icke redan höra musiken av konungens vagnshjul, och röres
icke ditt hjärta av en lätt dallring från trumpetstötarna, som
mana folken ned på sina knän?

Bibelns hjältar ej sig fingo sola
Uti lycka, rikedom och prakt;
Nej, de fostrades i korsets skola
Till att känna himmelrikets kraft.
Sedan kunde de beträda färden
Såsom Herrens trogna sändebud,
Med en tro, som skakade på världen,
I en ödmjuk ande inför Gud.

III

En fångslad konung s 44

En konung är fångslad i dess lockar H V 7:5 (min kommentar)

Mer än någon moder

Hur bör icke den bild, som Herren använder
för att hugsvala ett sörjande Sion, vara ägnad att
utplåna varje tvivel på Guds kärlek till oss!
»Skulle väl en kvinna förgäta sitt dibarn, så att
hon icke förbarmar sig över sitt livs son?»

¹⁵Kan då en moder förgäta sitt barn,
så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt?
Och om hon än kunde förgäta sitt barn,
så skulle dock jag icke förgäta dig. Jes 49:15

I

Såsom en moder.

1:o. En öm kärlek. När skökorna tvistade

om det levande barnet, sade konungen till sina tjänare: »Huggen det levande barnet i två stycken, och given den ena hälften åt den ena och den andra hälften åt den andra.»

¹⁶Vid den tiden kommo två skökor till konungen och trädde fram inför honom. ¹⁷Och den ena kvinnan sade: ”Hör mig, herre. Jag och denna kvinna bo i samma hus. Och jag födde barn där i huset hos henne. ¹⁸Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött mitt barn, födde ock denna kvinna ett barn. Och vi voro tillsammans, utan att någon främmande var hos oss i huset; allenast vi båda voro i huset. ¹⁹Men en natt dog denna kvinnas son, ty hon hade legat ihjäl honom. ²⁰Då stod hon upp om natten och tog min son från min sida, under det att din tjänarinna sov, och lade honom i sin famn, men sin döde son lade hon i min famn. ²¹När jag då om morgonen reste mig upp för att giva min son di, fick jag se att han var död. Men när jag såg nogare på honom om morgonen, fick jag se att det icke var min son, den som jag hade fött.” ²²Då sade den andra kvinnan: ”Det är icke så. Min son är den som lever, och din son är den som är död.” Men den första svarade: ”Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den som lever.” Så tvistade de inför konungen. ²³Då sade konungen: ”Den ena säger: ’Denne, den som lever, är min son, och din son är den som är död.’ Och den andra säger: ’Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den som lever.’” ²⁴Därefter sade konungen: ”Tagen hit ett svärd.” Och när man hade burit svärdet fram till konungen, ²⁵sade konungen: ”Huggen det levande barnet i två delar, och given den ena hälften åt den ena och den andra hälften åt den andra.” ²⁶Men då sade den kvinna vilkens son det levande barnet var till konungen — ty hennes hjärta upprördes av kärlek till sonen — hon sade: ”Hör mig, herre; given henne det levande barnet; döden det icke.” Men den andra sade: ”Må det vara varken mitt eller ditt; huggen det itu.” ²⁷Då tog konungen till orda och sade: ”Given henne det levande barnet; döden det icke. Hon är dess moder.” ²⁸När nu hela Israel fick höra talas om den dom som konungen hade fällt, häpnade de över konungen, ty de sågo att Guds vishet var i honom till att skipa rätt. 1 Kon 3:16-28

Men då utropade barnets moder, änskönt hon var en lastbar kvinna: »Nådige herre, given henne barnet levande, och dräpen det icke!» Hon upprördes av deltagande för sitt barn, emedan det var hennes eget, och genom denna kärlek, som till och med en sköka var i besittning av, uppenbaras den verkliga modern. (1 Kon. 3.) Hon är i besittning av den ömmaste kärlek, som någonsin satt ett (s 44 sen 45) människohjärta i rörelse. Barnets nöd genomborrade hennes hjärta. Ett svärd gick igenom Marias själ.

³⁵Ja, också genom din själ skall ett svärd gå. Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara.” Luk 2:35

Vilken öm kärlek måste icke Herren hava till sitt gensträviga folk, då

han säger: »Är icke Efraim mig en dyrbar son, är han icke ett älsklingsbarn, vilket, ju mer jag bannar det, jag vårdar desto mer? Därför uppröres mitt hjärta för hans skull, och jag vill förbarma mig över honom.» (Jer. 31.)

²⁰Är då Efraim för mig en så dyrbar son,
är han mitt älsklingsbarn,
eftersom jag alltjämt tänker på honom,
huru ofta jag än har måst hota honom?
Ja, så mycket ömkar sig mitt hjärta över honom;
jag måste förbarma mig över honom,
säger HERREN. Jer 31:20

Och vem har pejlat djupen i den evige Faderns hjärta, som alltid påverkas av mänsklighetens nöd? (Hos. 11.)

¹När Israel var ung, fick jag honom kär,
och ut ur Egypten kallade jag min son.
²Men ju mer de hava blivit kallade,
dess mer hava de dragit sig undan;
de frambära offer åt Baalerna,
och åt belätena tända de offereld.
³Och likväl var det jag som lärde Efraim att gå,
och som tog dem upp i mina armar.
Men de förstodo icke att jag ville hela dem.
⁴Med lena band drog jag dem,
med kärlekens tåg;
jag lättade oket över deras halsar,
jag sänkte mig ned till dem och gav dem föda. Hos 11: 1-3 osv

2:o. En beständig kärlek. Vänner gå, och vänner komma. Andra kunna väl fröjda barnet med sina gåvor utan att hava tålmod och fördrag med dess många fel och skröpligheter. De äro endast svaga rön och arma hugsvalare. Endast hon är densamma, Hon vakar över sitt sjuka barn, sedan familjens medlemmar insomnat; och ju mer hon får giva, desto mer vill hon giva. Ja, även då hon själv säger, att tålmodet brister, härdar hon ut stund efter stund. Såsom bäcken ur den porlande skogskällan flödar moderskärleken alla stunder. Dess djup har hon icke ens själv funnit. Hon är mäktig en djupare kärlek, än hon själv anar.

Men han, som är både fader och moder för de sina, upptager även dem, som fader och moder övergiva. Och hur det växlar på jorden

mellan glädje och sorg, förbliver han densamme, och hans känslor till oss äro oföränderliga såsom han själv.

3:o. En allt utgivande kärlek. En döende Jakob välsignar sina söner.

²⁸Alla dessa äro Israels stammar, tolv till antalet, och detta är vad deras fader talade till dem, när han välsignade dem; åt var och en av dem gav han sin särskilda välsignelse. 1 Mos 49:28

En moders tankar röra sig ända in i döden omkring barnen. En sådan yttring av moderskärleken är den i dödens natt flämtande lågan av det klara ljus, som brun (**s 45 sen 46**) nit ner. Den omsorg, en moder har om sina bara, är ett ständigt utgivande av hennes liv, och det händer icke sällan, att moderskärleken driver henne att dö för dem. Skulle en moder förgäta sitt barn? Omöjligt! Till och med djuren hava en sådan omsorg om sina ungar, att den är större än självbevarelse-driften. För sina ungar kämpa de intill blods mot förföljaren, och de låta sig själva understundom hellre genomborras av jägarens kula än att giva dem till spillo.

Varför skulle då Sion klaga: »Herren har övergivit mig, Herren har förgätit mig!» »Om än en moder övergäve sitt barn, så att hon icke förbarmade sig över sitt livs son, skall icke jag förgäta dig.»

¹⁴Men Sion säger: ”HERREN har övergivit mig, Herren har förgätit mig.”

¹⁵Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmade med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta dig. Jes 49:14-15

4:o. Mer än någon moder. Kan en moder hava sådan omsorg om sina barn, hur mycket mer skall icke han, som till och med vakar över den minsta sparv, draga försorg om oss! Matt. 10:29.

²⁹Säljas icke två sparvar för en skärv? Och icke en av dem faller till jorden utan eder Faders vilja. Matt 10:29

Har en droppe av hans kärlek kunnat så upphöja moderskapet ibland levande väsen, hur måste icke han själv omfatta sina barn med en obegränsad moderskärlek! Och vilken obeskrivlig lycka att vara hans!

I sanning vi borde ingen omsorg hava, då han är vår fader. Den fullkomliga kärlek, varmed han omfattar oss, borde vara mäktig nog att fördriva den räddhåga, som understundom kväljer oss. Om fågelhonan dör med utbredda vingar över sitt bo, hur osvikligt måste icke Herren bevara dem, som låta sig samlas under hans ovanskliga vingar, och hur stor måste icke hans kärlek hava varit, när han gick i döden för oss! Vår glädje skulle bryta fram likt morgonsolen, om vi trodde på denna kärlek, och hjärtats dag skulle aldrig nedgå. (s 46 sen 47)

II

Mer än någon moder

Men han älskar sitt folk med ännu större kärlek. Den mystiska sång, varur texten är lånad, talar om en kärlek, som endast bruden känner.

Det är icke en moders kärlek, som här målas, utan en kärlek, som övergår all kunskap. »Eller skola vi anse blott och bart som en fantasi deras uppfattning, vilka i så många flydda tidsåldrar uti sångernas sång funnit förebilder till den högsta gudomliga kärlekens förhållande till mänskligheten? Bliva icke förebilder, som däri endast dunkelt kunna skönjas, i evangelium fullt uppenbarade?»

Jo, visserligen. Höga Visan är endast det gammaltestamentliga uttrycket för den sanning, som framställes i Ef. 5:23—33

²³ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare. ²⁴Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män.

²⁵I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne ²⁶till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. ²⁷Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. ²⁸På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. ²⁹Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det,

såsom Kristus gör med församlingen, ³⁰eftersom vi äro lemmar av hans kropp. ³¹’Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött.’ — ³²Den hemlighet som ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen. ³³Dock gäller också om eder att var och en skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin sida skall visa sin man vördnad. Ef 5:23-33

och som genomlöper hela Guds plan med mänskligheten, nämligen att vi skola vara ett med honom genom den käre, högtlovade Gudens Son. »Ty en man är sin hustrus huvud, såsom ock Kristus; är församlingens huvud, och han är själv sin kropps frälsare. Men såsom församlingen är undergiven Kristus, så vare ock hustrurna sina män undergivna i allt. I män, älsken edra hustrur, såsom ock Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne, på det att han skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad, genom ordet, på det att han skulle för sig framställa församlingen såsom härlig, icke havande fläck eller skrynka eller något sådant, utan att hon skulle vara helig och ostrafflig. Likaså äro männen pliktiga att älska sina hustrur såsom sina egna kroppar. Den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. Ty ingen har någonsin hatat sitt eget kött, (s 47 sen 48) utan han närar och omhuldar det, såsom ock Kristus församlingen, ty vi äro lemmar av hans kropp, av hans kött och av hans ben. ’Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de två skola vara ett kött.’ Denna hemlighet är stor, men jag säger det om Kristus och församlingen.»

Av naturen kunna vi aldrig fatta, att en sådan kärlek som denna verkligen finns till i Herrens hjärta mot hans folk. Och likväl innehålla Herrens egna ord detsamma och ännu mer. Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder. Joh. 15.

»Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förbliven i min kärlek Joh 15:9

Och du, Fader, har älskat dem, såsom du har älskat mig. Joh. 17.

»Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förbliven i min kärlek Joh 17:9

²³— jag i dem, och du i mig — ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig. Joh 17:23

I sanning denna kärlek är en stor hemlighet, som endast få kunna

fatta. Den är fördold till sitt inre väsen men uppenbar i sina verkningar. Och han vill göra våra hjärtan mäktiga att känna, vad vi ej med förståndet kunna uppfatta. Ef. 3:18, 19. (s 48 sen 49)

18så att I, tillika med alla de heliga, till fullo förmån fatta vad bredden och längden och höjden och djupet är 19och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap. Ty så skolen I bliva helt uppfyllda av all Guds fullhet. Ef 3:18-19

Den människovordna kärleken s 49

Gud har uppenbarat sin kärlek till oss genom sitt människoblivande, och med Johannes kunna vi säga: »Vi sågo hans härlighet såsom den av Fadern enföddes härlighet.»

¹⁴Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning. Joh 1:14

Och vi hava kommit till tro på den kärlek, som Gud har till oss, och få de mest dyrbara vittnesbörd om hans kärlek av alla dem, som hava lärt känna honom.

Kärlekens djupa grundorsak, som är att finna i hans eget väsen, torde vi dock aldrig här på jorden kunna fatta, Men vi skola beakta några medverkande orsaker, vilka hava blivit kärlekens och livets åder till mänskligheten.

I. Frändskapen med oss i vårt ursprung.

Det var genom honom, det personliga Ordet, som himlarna och jorden frambringades och även hans avbild, människan, skapades. Såsom Johannes säger: I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Genom

detta är allt gjort, och det förutan är intet gjort,
som är gjort. I det var liv, och livet var
människornas ljus (Joh. 1).

¹⁴Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo
likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning. Joh 1:1-
4

Han står i oupplösligt förhållande till människan såsom livet.
Skild ifrån honom, är människan död, ty livet är i Guds Son.

Såsom ett nära släktförhållande genom blodsband är källan till
moderskärleken, så har frändskapen mellan Guds Son och människan
blivit en orsak till hans människokärlek. Gemenskapen mellan oss i
vårt ursprung har bundit hans hjärta vid Adams fallna släkte, och det
måste häri (**s 49 sen 50**) genom bli klart för oss, att han aldrig
kan glömma det släkte, som diat hans eget bröst. Jes. 46:3, 4.

³Så hören nu på mig, I av Jakobs hus,
I alla som ären kvar av Israels hus,
I som haven varit lastade på mig allt ifrån moderlivet
och burna av mig allt ifrån modersskötet.
⁴Ända till eder ålderdom är jag densamme,
och intill dess I varden grå, skall jag bära eder;
så har jag hittills gjort,
och jag skall också framgent hålla eder uppe,
jag skall bära och rädda eder. Jes 46:3-4

Djupt rörd vid tanken på Israels avfall, säger han: »Jag var den som
lärde Efraim att gå, och jag höll honom i armarna,» Hos. 11.

³Och likväl var det jag som lärde Efraim att gå,
och som tog dem upp i mina armar.
Men de förstodo icke att jag ville hela dem. Hos 11:3

Synden kan utplåna de kära dragen hos ett barn, som jollrade på hans
knä, Jes, 66: 12, 13; Ordspr. 8:31;

¹²Ty så säger HERREN:
Se, jag vill låta frid komma över henne
såsom en ström
och folkens rikedomar
såsom en översvämmande flod,
och I skolen så få dia,

I skolen bliva burna på armen
och skolen få sitta i knäet
och bliva smekta.
13Såsom en moder tröstar sin son,
så skall jag trösta eder;
ja, i Jerusalem skolen I få tröst. Jes 66: 12 f

31Jag hade min lek på hans jordkrets
och min lust bland människors barn.
Ordsp 8:31

men hans blickar genomtränga det grova höljet och finna — bakom de nästan djävulska dragen — en själ, skapad till Guds avbild, en själ, som längtar, likt en förlorad son, till fadershuset. Sonen må hava blivit så förändrad under vistelsen i främmande land, att ingen av hans anhöriga känner honom, det finns dock en, som med djup rörelse omfamnar honom och säger: »Mitt barn!» Luk. 15.

¹¹Ytterligare sade han: ”En man hade två söner. ¹²Och den yngre av dem sade till fadern: ’Fader, giv mig den del av förmögenheten, som faller på min lott.’ Då skiftade han sina ägodelar mellan dem. ¹³Och icke lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt tillhoppa och för långt bort till ett främmande land. Där levde han i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet. ¹⁴Men sedan han hade slösat bort allt, kom en svär hungersnöd över det landet, och han begynte lida nöd. ¹⁵Då gick han bort och gav sig under en man där i landet, och denne sände honom ut på sina marker för att vakta svin. ¹⁶Och han åstundade att få fylla sin buk med de fröskidor som svinen åto; men ingen gav honom något. ¹⁷Då kom han till besinning och sade: ’Huru många legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan jag har förgås av hunger! ¹⁸Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom: Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; ¹⁹jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig bliva såsom en av dina legodrängar.’

²⁰Så stod han upp och gick till sin fader. Och medan han ännu var långt borta, fick hans fader se honom och ömkade sig över honom och skyndade emot honom och föll honom om halsen och kysste honom innerligt. ²¹Men sonen sade till honom: ’Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son.’ ²²Då sade fadern till sina tjänare ’Skynden eder att taga fram den yppersta klädnaden och kläden honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. ²³Och hämta den gödda kalven och slakta den, så vilja vi äta och gör oss glada. ²⁴Ty denne min son var död, men har fått liv igen; han var förlorad men är återfunnen.’ Och de begynte göra sig glada.

²⁵Men hans äldre son var ute på marken. När denne nu vände tillbaka och hade kommit nära huset fick han höra spel och dans. ²⁶Då kallade han till sig en av tjänarna och frågade vad detta kunde betyda. ²⁷Denne svarade honom: ’Din broder har kommit hem; och då nu din fader har fått honom välbehållen tillbaka, har han låtit slakta den gödda kalven.’ ²⁸Då blev han vred och ville icke gå in. Hans fader gick då ut och talade vanligt med honom. ²⁹Men han

svarade och sade till sin fader: 'Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig har jag överträtt något ditt bud; och lik väl har du åt mig aldrig givit ens en killing, för att jag skulle kunna göra mig glad med mina vänner. ³⁰Men när denne din son, som har förtärt dina ägodelar tillsammans med skökor, nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit slakta den gödda kalven.' ³¹Då sade han till honom: 'Min son, du är alltid hos mig, och all mitt är ditt. ³²Men nu måste vi fröjda oss och vara glada; ty denne din broder var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen.'" Luk 15:11-32

Hans hjärta är till och med fångslat av denna genom synden förstörda urbild. Han gråter inför änglarna och sin Fader, sägande: Sen, hur lidande och blek han är — min son! Det berättas om en skicklig målare, att han lyckades genom ihärdigt arbete framställa en träffande bild av en framstående man, varöver han blev mycket glad. Men någon illasinnad person fördärvade det välgjorda mästerverket, vilket gjorde att konstnären blev utom sig av sorg, och hela staden och konstvärlden deltog djupt i hans smärta. Och skulle ej den himmelske mästaren blöda, när hans avbild och mästerverk människan går förlorad? Och männe icke hans himmelska stad och änglavärld gråter med honom?

Vår nöd måste bli hans nöd, vår synd måste bli hans synd, vår död måste bli hans död; men vår förlossning hans segerdag och en talrik säd hans eviga hugnad (Jes. 53). Såsom en moder glades, då barnet hämtas upp levande ur havet, så glades Jesu hjärta över syndares fräls (s **50 sen 51**) ning. Och de förlossade äro honom dubbelt kära.

2. Denna förbarmande kärlek drev honom hit ner att lida och dö för oss. Frändskapen med oss i vår mänskliga natur har blivit en annan orsak till hans människokärlek.

Hos föremålet för sin kärlek är människan lycklig, även om sällskapet är förenat med lidande och försakelser. Man vill gärna följa de älskade och vara hos dem. En sådan längtan drog Guds Son till jorden. Och han var »smord med glädjens olja» under sitt lidande för oss.

»Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder"; Hebr 1:9

I Höga Visan se vi honom vandra ut och in med oss, en flykting från sitt hem, tills han bär sin trolovade över bergen. Eller kunna vi ej i den

sköna historia, som här framställes, spåra den människovordna kärleken, som iklätt sig mänsklig gestalt, som steg ned till vår låga ståndpunkt för att vinna oss åt sig (Ps. 136:23),

²³honom som tänkte på oss i vår förnedring,
ty hans nåd varar evinnerligen, Ps 136:23

som sedan i det himmelska med sig införsatt en helgad mänsklighet (Ef. 2:6),

⁶Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, Ef 2:6

och som nu från, bruden väntar en inbjudning att än en gång återvända till jorden att för evigt besejla det ingångna förbundet (Upp. 22: 20)?»

⁶Han som betygar detta säger: ”Ja, jag kommer snart.” Amen. Kom Herre Jesus! Upp 22:20

Då skall brudgummen ej stå med tårfyllda ögon vid församlingens dörr (H. V. 5:2; Upp. 3:20)

²Jag låg och sov, dock vakade mitt hjärta.
Hör, då klappar min vän på dörren:
”Öppna för mig, du min syster,
min älskade, min duva, min fromma;
ty mitt huvud är fullt av dagg,
mina lockar av nattens droppar.” H V 5:2

²⁰Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. Upp 3:20

och aldrig inbjuda sin älskade till nattkvarter i byarna (H. V. 7:11). I himmelens höga salar skola de fira evigt bröllop. Hur måste icke han längta därefter!

¹¹Kom, min vän;
låt oss gå ut på landsbygden
och stanna i byarna över natten. H V 7:11

Synes det måhända otroligt för oss, att Guds Son var människa, en verklig sådan, med samma lidande, känslor och behov som vi? Såväl gamla testamentets profetior som nya testamentets tydliga

uppenbarelse visa, att så är.

Hela den bibliska historien rör sig omkring ett lamm, som var förutbestämt före världens grundläggning (1 Petr. 1),

¹⁹utan med Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck. ²⁰Så var förutsett om honom före världens begynnelse; men först nu i de yttersta tiderna har han blivit uppenbarad för eder skull, 1 Petr 1:19 f

och dess förebilder hava slutligen antagit karaktären av en präst, en le (s 51 sen 52) vande, personlig frälsare.

¹⁷Han får nämligen det vittnesbördet: ”Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt.” Hebr 7:17

Och vi hava själva erfarit, att denne är förvisso Guds Son, motsvarande till fullo andemänniskans behov.

Såsom en som kan hava undseende med de okunniga och vilsefarande, måste gamla förbundets präst tagas ibland människor. Hebr. 5.

¹Ty var och en som skall bliva överstepräst uttages bland människor och tillsättes för att till människors bästa göra tjänst inför Gud, genom att frambära gåvor och offer för synder. ²Och han kan hava undseende med de okunniga och vilsefarande, just därför att han själv är behäftad med svaghet Hebr 5:1 f

Och det nya förbundet, som har insatt Sonen, fullkomnad till evig tid, har överlämnat sina barn åt ett hjärta, som bär deras nöd. »Därför måste han i allt bliva lik bröderna, på det att han skulle bliva barmhärtig och en trogen överstepräst i Guds tjänst till att försona folkets synder. Ty därigenom att han själv har lidit och varit frestad kan han hjälpa dem som frestas.» (Hebr. 2.)

¹⁷Därför måste han i allt bliva lik sina bröder, för att han skulle bliva barmhärtig och en trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud, till att försona folkets synder. ¹⁸Ty därigenom att han har lidit, i det han själv blev frestad, kan han hjälpa dem som frestas. Hebr 2:17 f

Lidande hjärta! Människans Son har kämpat för dig och kommer igen med kärlekens ro till din själ. Ingen har trätt närmare en lidande mänsklighet, ingen har så helt uppoffrat sig för oss som han, »smärtornas man, med lidandet förtrogen.»

³Föraktat var han och övergiven av människor,
en smärtornas man och förtrogen med krankhet;
han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte,
så föraktat, att vi höllo honom för intet. Jes 53:3

Överallt kunna vi skönja hans fotspår; från vaggan till graven är han med oss förtrogen. Ej mindre än åttiosex gånger — så har någon beräknat — kallar sig Herren Jesus i nya testamentet för Människans Son. Vilken nedlåtande huldhet och kärlek uttalas icke i dessa ord! Och hur innerligt måste han icke vara förbunden med oss genom sitt människoblivande!

I sanning, han skämmas ej att kalla oss bröder, änskönt han kunde hava anledning därtill. Skola då vi skämmas för vårt broderskap?

3. En tredje medverkande orsak är hans utgivande för oss.

Kärleken upplågar genom offer. Lidande och smärta uppenbara kärleken. En moder torde näppeligen veta, hur mycket hon älskar barnet, förrän det lider. Och Jesu hjärta slog allt högre, då han bar våra synder, till dess han kunde säga: **(s 52 sen 53)** »Det är fullkomnat!»

³⁰Och när Jesus hade tagit emot vinet, sade han: ”Det är fullbordat.” Sedan böjde han ned huvudet och gav upp andan. Joh 19:30

Han tog sin utvalda såsom en brand utur elden och dog med henne i sin famn (Sak. 3:2).

²Men HERREN sade till Åklagaren: ”HERREN skall näpsa dig, du Åklagare; ja, HERREN skall näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då icke denne en brand, ryckt ur elden?”
Sak 3:2

Vem kan mäta höjden och djupet av hans kärlek, vem kan förstå, vad han känner vid åsynen av sin trolovade!

¹⁸Så att I, tillika med alla de heliga, till fullo förmån fatta vad bredden och längden och höjden och djupet är ¹⁹och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap. Ty så skolen I bliva helt uppfyllda av all Guds fullhet. Ef 3:18 f

Var finnes en bild, som kan måla hans kärlek, eller ord, som kunna (uppväga den? Kan icke hans utgivande för oss nedtysta en hård kritik

över sångernas sång?

Såsom Herren byggde en kvinna av Adams sidorev, så är Lammets brud tagen ur hans eget hjärta. »Ty vi äro lemmar av hans kropp, av hans kött och av hans ben».

³⁰eftersom vi äro lemmar av hans kropp. Ef 5:30

Ej under, om han säger: »Vänd bort dina blickar från mig! De komma mig att darra.» (H. V. 6:4.)

⁴Vänd bort ifrån mig dina ögon,
ty de hava underkuvat mig.
Ditt hår är likt en hjord av getter
som strömma nedför Gilead. H V 6:4

Underbara kärlek! Den högsta uppenbarelse, som människan någonsin fått av Gud! — — — Änglar och människor, himmel och jord tillbedja honom. »Hela jorden skall vara full av hans härlighets kunskap.»

¹⁴Ty jorden skall varda full
av HERRENS härlighets kunskap,
likasom havsdjupet är fyllt av vattnet. Hab 2:14

³Och den ene ropade till den andre och sade:

”Helig, helig, helig är HERREN Sebaot;
hela jorden är full av hans härlighet.” Jes 6:3

Men ingen skapad varelse har den gåvan blivit given att förkunna det högsta, budskapet om hans kärlek.

Den övergår all kunskap. (s **53** sen **54**)

En brudgummes kärlek 54

En konung är fångslad ...

⁵Ditt huvud höjer sig såsom Karmel,
och lockarna på ditt huvud hava purpurglans.
En konung är fångad i deras snara.” H V 7:5

I den sköna historien, som börjar med själens trängtan och slutar med hennes uppfyllda hopp, har aldrig ett ord av missnöje gått över hans läppar. Ty »kärleken överskyler en myckenhet av synder.»

«Och varen framför allt uthålliga i eder kärlek till varandra, ty »kärleken överskyler en myckenhet av synder». 1 Petr 4:8

Gång efter annan kunna vi se honom så intagen av sitt föremål, att han endast rör sig omkring henne, »min duva, min fromma».

²Jag låg och sov, dock vakade mitt hjärta.

Hör, då klappar min vän på dörren:

»Öppna för mig, du min syster,

min älskade, min duva, min fromma;

ty mitt huvud är fullt av dagg,

mina lockar av nattens droppar.» H V 5:2

»På mina händer har jag tecknat dig», säger Herren.

¹⁶Se, på mina händer har jag upptecknat dig;

dina murar stå alltid inför mina ögon. Jes 49:16

Och brudgummen har uppsatt hennes bild överallt i sina hovsalar. Överallt finna vi glödande uttryck av kärlek. Men hon är ju både solbränd och svartbrun! (H. V. 1:6.)

⁶Sen icke därpå att jag är så svart,

att solen har bränt mig så.

Min moders söner blevo vreda på mig

och satte mig till vingårdsvakterska;

min egen vingård kunde jag icke vakta. H V 1:6

Och han är den skönaste bland människors barn! (5:10.)

¹⁰»Min vän är strålände vit och röd,

härlig framför tio tusen. H V 5:10

1:o. Han omfattar henne med en överseende och förlåtande kärlek.

Han röres till medlidande över hennes svagheter, han låter sin kärlek överflöda till henne,

då hon är mest ovärdig. Han mötte henne,
då hon gick ensam och allena, Han tog henne
så varligt ned från gränshöjden och sade: »Mitt
hjärta har du tagit, min syster, min brud.» (H. V.
4.)

⁹Du har tagit mitt hjärta, du min syster, min brud;
du har tagit mitt hjärta med en enda blick,
med en enda länk av kedjan kring din hals. H V 4:9

Hur måste icke jordens fröjder blekna för kännedomen av hans
kärlek, och det närvarande förlora sin lockelse, när de mötas i den
lugna dalen! Har du, min älskade, haft något möte med honom? (s **54**
sen 55)

Bär din synd till honom! Lägg av din börda vid hans kors. Han giver
nåd för syndastraff, ty din skuld är försonad. Jes. 40.

²Talen ljuvligt till Jerusalem
och prediken för det,
att dess vedermöda är slut,
att dess missgärning är försonad
och att det har fått dubbelt igen av HERRENS hand
för all sina synder. Jes 40:2

Har du ingen erfarenhet av sådana ord som dessa: »Försonande
världen med sig själv och tillräknade dem icke deras
synder» .

¹⁹Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv; han tillräknar icke
människorna deras synder, och han har betrott oss med försoningens ord. 2 Kor 5:19

»Som giver rikligen åt alla och utan förebråelse.»
»Lik bröderna, på det han skulle bliva barmhärtig.» »En som kan hava
medlidande med våra svagheter» — ?

⁵Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt
alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given. Jak 1:5

¹⁷Därför måste han i allt bliva lik sina bröder, för att han skulle bliva barmhärtig och en trogen
överstepräst i sin tjänst inför Gud, till att försona folkets synder. Hebr 2:17

¹⁵Ty vi hava icke en sådan överstepräst som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan

en som har varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd. Hebr 4:15

Är icke bibeln full av vittnesbörd om hans overseende och förlåtande kärlek? Har den heliga skrift en enda förebråelse till arma, fattiga och förkrossade hjärtan?

Vilket tålmod har han icke haft med var och en av oss! Huru har han icke såsom en moder undervisat oss gång på gång om ett och samma ord! Ingen har funnit större anledning att berömma sig av hans tålmod än den, som varit länge nog i Andens skola för att känna sig själv. Och hur skulle själen kunna åtnjuta frukterna av hans död, om hon icke varje stund får tillägna sig Kristi förtjänst? Den som icke förlorat sin egen berömmelse förråder sin okunnighet.

Låt vara, att det fel, som Höga Visan beklagar, icke är den vanliga kristendomens synder, utan endast någon tillfällig avvikelse, en övergående tröghet, fel, vilkas begråtande visar, att själen har vunnit en den finaste andliga känsel. Hon har tillräckligt många fel att vara hans kärlek ovärdig. Och så är det med var och en av oss. Han älskar för sin egen skull.

2:o. Den kärlek, varmed han omfattar sin brud, är en mycket öm kärlek.

Medan stormen rasar över jorden, gömmer han sin duva i klippans rännor (H. V. 2:14),

¹⁴Du min duva i bergsklyftan,
i klippväggens gömsle,
låt mig se ditt ansikte,
låt mig höra din röst;
ty din röst är så ljuv,
och ditt ansikte är så täckt.” H V 2:14

och medan döden härskar överallt, får hon andas ut vid vännens hjärta (2:11).

¹¹Ty se, vintern är förbi,
regntiden är förliden

och har gått sin kos. H V 2:11

Han gör henne själv (s **55** sen **56**) delaktig av liv och oförgänglighet, byggande hennes gemak av ceder och cypress, och över lidandets rum vajar hans kärleks baner (1:17; 2:4).

¹⁷Bjälkarna i vår boning äro cedrar, och cypresser vår vägghpanel." H V 1:17

⁴I vinsalen har han fört mig in, och kärleken är hans baner över mig.
H V 2:4

Han skulle hellre dö än giva sin brud till spillo, och han tål icke, att någon stör henne. Ensamma själ, det finns rum i hans hjärta, för dig. I sin nedlåtande kärlek vill han dela både ljuvt och lett med sin utvalda. Hans fråga: »Barn, haven I något att äta?»

⁵Och Jesus sade till dem: "Mina barn, haven I något att äta?" De svarade honom: "Nej." Joh 21:5

är den människovordna kärlekens eko och visar, att den frälsare, som i allt måste vara lik bröderna, och den konung, som Herren satt på sin tron, är till sinnelaget densamme. Du får gå med all din nöd till honom. Samtala med din vän om allt, dina barn, ditt arbete, dina missräkningar, dina förhoppningar o. s. v.

»Kommen till mig», säger han, »och I skolen finna ro.»

²⁸Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. Matt 11:28

Såsom barnet vilar sött på mammas kudde, så har den älskade funnit ro i hans närhet, ty hon är fullt medveten om hans kärlek, och allt bär vittnesbörd om hans faderliga omsorg. Och brudgummen själv sitter bredvid henne, såsom en moder vid barnets vagga, och säger: »Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid markens hindar och gaseller, väcken icke, uppväcken icke den älskade, förrän henne själv lyster.»

⁷Jag besvär eder,
I Jerusalems döttrar,
vid gaseller och hindar på marken:

Oroen icke kärleken, stören den icke,
förrän den själv så vill. H V 2:7

Därför kan hon, trots alla, som frestade henne, möta sin Herre med rent hjärta, då han på nytt kallar henne till sin vingård: »Stå upp, min älskade, min sköna, och kom! Ty se, vintern är förliden, regnets tid är förbi, den har flytt sin kos.» (H. V. 2:10, 11.)

¹⁰Min vän begynner tala,
han säger till mig:
”Stå upp, min älskade,
du min sköna, och kom hitut.
¹¹Ty se, vintern är förbi,
regntiden är förliden
och har gått sin kos. H V 2:10 f

Vi skulle snart bedåras av världen, om icke hans ömma kärlek vakade över oss. Syskonsjälens måste allt djupare känna ömheten i hans kärlek. Eljest bleve hon en »tuktomästare» i stället för en andlig moder.

²⁴Så har lagen blivit vår uppfostrare till Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro. Gal 3:24

Därför måste Herren så grundligt stuka ned oss, att vi ingen annan tillflykt hava än »blodet och såren». Sann helgel (s **56** sen **57**) se har sin upprinnelse vid korset. Från ett djupare Andens verk är en djupare kännedom av smärtornas man oskiljaktig. Ingen sjunger Lammets sång högre än den, som blivit helgad genom hans offer.

Det kommer tider, då vi ingenting annat kunna göra än leva. Och det gäller icke minst då att vara gömd i Kristus. Omgivningen aktar ej vårt budskap, och vi gå förstummade (Hes. 3:15).

¹⁵Och jag kom till de fångna i Tel-Abib, till dem som bodde vid strömmen Kebar, till den plats där de bodde; och jag satt där ibland dem i sju dagar, försänkt i djup sorg. Hes 3:15

Eller tager han oss ut ifrån det verksamma livet för att i ensamheten tala med oss. Understundom veta vi dock icke varför. Men gömda i såren äro vi trygga, och vår ande bevaras ren från jordens stoft, såsom ögonstenen under det slutna ögat. Och det är en obeskrivlig nåd att välkomnas av Herren själv, då han på nytt kallar oss till sitt verk,

med dessa ord: min duva!

¹⁴Du min duva i bergsklyftan,
i klippväggens gömsle,
låt mig se ditt ansikte,
låt mig höra din röst;
ty din röst är så ljuv,
och ditt ansikte är så täckt.” Höga V 2:14

Ty mången själ, som var kallad att predika hans ord ifrån taket, hörde icke hans röst i kammaren.

Må något av den ande, som frammanade ropet: »Herren är Gud!»
förklara vårt livs ensliga stunder!

³⁵Du har själv fått se det, för att du skulle veta att HERREN är Gud, och ingen annan än han. 5 Mos 4:35

Främmande för Guds avsikter, kan du aldrig förstå lidandets väg, utan menar, att prövningen måste vara aga för synd. I all synnerhet är det svårt för den, som i Herren blott ser en lagstiftare, att fatta någon högre orsak till vårt lidande än synden. Så var fallet med Jobs vänner, som förtörnade Herren, fastän de talade förståndigt. Varje lidande kristen, tror jag, har fått göra någon bekantskap med Jobs hugsvalare; men hon, som är lagd på brudgummens hjärta, har ännu mer fått känna Hugsvalaren den helige Ande. Med en moders ömhet vakar han över oss i lidandets stunder och har verklig tröst att giva. Jag vill hellre vara med honom i prövningens hetta än utan honom i all jordisk lycka. (s **57** sen **58**)

På underbara vägar går den underbare. Han för sina utvalda genom havet, icke därför att det är nödvändigt, utan därför att det är gudomligt. (2 Mos 14 min notering) Deras övergång till livet måste vara dödens väg, ty deras hjälpare i nöden är underbar. De måste genomgå agan för att vinna rättfärdighetens fridsfrukt, och varje dal, där eskolsdruvan mognat, är besatt med järnvagnar. (Se Biblisk ordbok för hem och skola)

²⁴Dessa begåvo sig åstad och drogo upp till Bergsbygden och kommo till Druvdalen och bespejade landet. 5 Mos 1:24

Ty han vill genom sin uppenbarelse vinna sitt folks tillbedjan. Endast därigenom kunna vi vara välsignade i välsignelsen. Trons värld flyter av mjölk och honung, så länge Herren är vårt föremål. Vårt liv är att känna Gud.

⁸Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flyter av mjölk och honung, det land där kananéer, hetiter, amoréer, perisséer, hivéer och jebuséer bo. 2 Mos 3:8

Nöden är en välsignad skola, då man får känna Gud och sitt arv i honom. Genom lidande och smärta har Gud alltid lärt sina barn sjunga i djup tonart. Där andra beklaga oss, finna vi då den största anledning att prisas Herren. Var därför vid gott mod! Herren sörjer för dig. Om det än går genom havet, skall han föra din själ till ro. (2 Mos 14 min notering) Han har blottat sin helighets arm, som aldrig skall domna i döden.

¹En psalm.
Sjungen till HERREN ära
en ny sång,
ty han har gjort under.
Han har vunnit seger med sin högra hand
och med sin väldiga arm. Ps 98:1

I lidande och smärta vila på den. Kan ditt hjärta brista av sorg — här finns balsam för svidande såren. Kom till hans ömma hjärta!

3:o. Han omfattar sin utvalda med en brudgums kärlek och fröjdas över henne.

Som hans brud älska vi honom, emedan han älskat oss. Men därjämte ha vi fått det budet att älska honom över allt annat med den allra djupaste kärlek. »Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.»

³⁷Då svarade han honom: ”’Du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.’ Matt 22:37

Och detta icke allenast därför, att vi äro pliktiga att så göra,

utan därför att vår kärlek är för hans hjärta så dyrbar, att han ingen annan lön begär. Han har själv älskat oss med (s **58** sen **59**) en kärlek, som övergår all kunskap, och vill i utbyte hava vår innerligaste kärlek.

Då församlingen omfattar honom med den äktenskapliga kärlek, varom skriften talar, fröjdas han över sin brud och säger: »Hur skön är din kärlek, min syster, min brud! Huru är icke din kärlek ljuvare än vin och dina oljors lukt ljuvare än alla andra kryddor!»

¹⁰Huru skön är icke din kärlek,
du min syster, min brud!
Huru ljuv är icke din kärlek!
Ja, mer ljuv än vin;
och doften av dina salvor
övergår all vällukt. H V 4:10

Utöver allt vad vi kunna giva honom är kärleken av rent hjärta den bästa klenoden.

⁴Den som har oskyldiga händer och rent hjärta,
den som icke vänder sin själ till lögn
och den som icke svär falskt. Ps 24:4

Hans hjärta njuter mer av vår kärlek till honom än av himmelens härlighet och församlingens gudsdyrkan.

Då hon gör sina portar höga, drager ärans konung in med fröjd.

²Låten upp portarna,
så att ett rättfärdigt folk
får draga därin,
ett som håller tro. Jes 26:2

»På den dagen skall det sägas till Jerusalem: Frukta icke, Sion, dina händer sjunke ej ned, ty Herren, din Gud, är mitt uti dig, den starke hjälparen. Han skall fröjda sig över dig med lust, tiga stilla i sin kärlek, fröjdas över dig med jubel.» Sef. 3:16, 17.

¹⁶På den tiden skall det sägas till Jerusalem;
”Frukta icke, Sion
låt ej modet falla.
¹⁷HERREN, din Gud, bor i dig

en hjälte som kan frälsa.
Han gläder sig över dig med lust,
han tiger stilla i sin kärlek,
han fröjdas över dig med jubel.” Sef 3:16 f

Den glädje, han känner över sin brud, är outsäglich. Sådana uttryck som dessa: »Skön är du i allo, min älskade», och: »hon ensam är min duva», äro uttryck för den innerligaste fröjd.

7Du är skön alltigenom, min älskade,
på dig finnes ingen fläck. H V 4:7

8Men en enda är hon,
min duva, min fromma,
hon, sin moders endaste,
hon, sin fostrarinnas utkorade.
När jungfrur se henne, prisa de henne säll,
drottningar och bihustrur höja hennes lov. H V 6:8

En framstående missionär mötte sin hustru i London efter en lång bortovaro. Men glädjen att återse varandra var så stor, att de kunde endast genom glädjetårar tala till varandra. Denna kärlek var en hemlighet för deras egna hjärtan och kunde ej omtalas. Och ingen människa har någonsin kunnat finna ett i ordets fulla mening värdigt uttryck för den glädje, som brudgummen känner i sitt hjärta över oss.

Och vilken sabbatsro i hans närhet, då tvenne hjärtan, som äga varandra, meddela sig med varandra tyst, utan ord! Har du erfarit någonting sådant?

4:o. Han älskar oss med en väns förtrolighet. (s **59 sen 60**)

Han, som har köpt oss med sitt eget blod åt sig själv, söker vinna vår själs hela tillgivenhet.

9Och de sjöngo en ny sång som lydde så:

”Du är värdig att taga bokrullen
och att bryta dess insegel,
ty du har blivit slaktad,
och med ditt blod har du åt Gud köpt människor,

av alla stammar och tungomål och folk och folkslag, Upp 5:9

Han låter sig ej nöja med blotta erkännandet av sin rätt att äga oss, han vill, att vi skola därjämte älska honom över allting med en utesäglig kärlek, så att det emellan våra hjärtan och hans må bliva ett utbyte av kärlek. Han vill, att vi skola vara ett med honom, såsom i den äktenskapliga föreningen man och hustru ej längre äro två utan ett kött.

²⁴Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött. 1 Mos 2:24

Och dessa två, brudgummen och hans brud, finna ingen ro, förrän de vila i varandras hjärtan. I denna gemenskap, vilken ej kan fattas av någon annan än bruden själv, hava Jesu ord blivit för oss en verklighet: Jag i dem och de i mig, att ock de må vara fullkomnade till ett.

²³— jag i dem, och du i mig — ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig. Joh 17:23

Det är den öppna, frimodiga kärleken — såsom i ett gott förhållande mellan äkta makar — som andas ut i Höga Visan. »Hur skön är du, min älskade, och hur täck! Din växt är lik palmens, din andedräkt doftande såsom apalar.»

¹⁵”Vad du är skön, min älskade!

Vad du är skön!

Dina ögon äro duvor.”

¹⁶”Vad du är skön, min vän!

Ja, ljuvlig är du,

och grönskande är vårt viloläger. H V 1:15 f

⁷Ja, din växt är såsom ett palmträds,
och din barm liknar fruktklasar.

⁸Jag tänker: I det palmträdet vill jag stiga upp,
jag vill gripa tag i dess kvistar.

Må din barm då vara mig

såsom vinträdet klasar

och doften av din andedräkt

såsom äppelns doft H V 7:7 f

Så talar vännen. Och bruden svarar, som ett eko av hans kärlek: »Min

vän är vit och röd, utkorad ibland tusen». »Hans mun är idel sötma och hans väsende behag.

¹⁰»Min vän är strålände vit och röd,
härlig framför tio tusen. H V 5:10

¹⁶Hans mun är idel sötma,
hela hans väsende är ljuvlighet.
Sådan är min vän, ja, sådan är min älskade,
I Jerusalems döttrar.» H V 5:16

Hon berömmar sig av sin Herres kärlek, och hon tvekar ej att lyssna till de ömmaste uttryck av hans kärlek, ej heller att utsäga sina egna djupa känslor. »Min vän är min, och jag är hans.»

¹⁶Min vän är min,
och jag är hans,
där han för sin hjord i bet ibland liljor. H V 2:16

Se där, vad som är borgen för den mest välsignade frihet och det högsta inbördes förtroende.» Denna kärlek innebär en sådan förförtrolighet, att de omtala allt för varandra, och en fullkomlig frihet, där man aldrig fruktar någon förebråelse. Uttryck, som eljest kunde förefalla anstötliga, helgas här, så att de ej allenast äro tillbörliga och passande, utan rentav nödvändiga.

Har ej skriften rörande vårt umgänge med (s **60** sen **61**) Gud uppmanat oss till denna frimodighet i tron? Jo, visserligen. Eljes, vad betyda sådana ord som dessa: »Haven ingen omsorg, utan låten edra önskningar vara kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse; och Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevara edert hjärta och edra tankar i Kristus Jesus»? (Fil. 4.)

«Gören eder intet bekymmer, utan låten i allting edra önskningar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön, med tacksägelse. 7Så skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra tankar, i Kristus Jesus. Fil 4:6 f

Och har icke Herren sagt rörande sin ställning till oss: »Härefter kallar jag eder icke tjänare, ty tjänaren vet icke, vad hans herre gör, utan eder har jag kallat vänner, ty allt vad jag har hört a v min Fader, det har jag kungjort för eder» (Joh. 15.)?

¹⁵Jag kallar eder nu icke längre tjänare, ty tjänaren får icke veta vad hans herre gör; vänner kallar jag eder, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag kungjort för eder. Joh 15:15

Och lovade han icke vid sin bortgång att sända Hugsvalaren, som skulle påminna, oss allt och lära oss allt? Och Guds Ande utrannsakar allt, ja, till och med Guds djupheter.

²⁶Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder. Joh 14:26

¹⁰Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet. 1 Kor 2:10

Å ena sidan äro vi uppmanade till en sådan öppen hjärtad och förtrolig gemenskap, att vi till och med omtala våra önskningar och sålunda giva honom en väns förtroende. Å andra sidan vill Herren påminna oss allt, lära oss allt, omtala allt och utrannsaka allt för oss.

«Gören eder intet bekymmer, utan låten i allting edra önskningar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön, med tacksägelse Fil 4:6

Vilken ousäglig frid erbjudes icke var och en av oss i denna gemenskap! Och hur må icke hans kärlek krossa våra hjärtan och själen bli utom sig av hans ord: »Låt upp för mig, min syster, min vän, min duva, min fromma. Ty mitt huvud är översköljt av dagg, mina lockar fuktade av natten»!

²Jag låg och sov, dock vakade mitt hjärta.
Hör, då klappar min vän på dörren:
”Öppna för mig, du min syster,
min älskade, min duva, min fromma;
ty mitt huvud är fullt av dagg,
mina lockar av nattens droppar.” H V 5:2

Jag besvär dig vid hans kärlek, släpp in honom i brudgemaket, och tala förtroligt med din vän! Giv honom ditt hjärtas odelade kärlek, och bli hans! Men se till, att den omfattar Kristus, ej med din egen utan med hans rena kärlek.

Den som lever i köttets lustar, han är under förbannelse. (s 61 sen 62)

^sTy medan vi ännu voro i ett köttsligt väsende, voro de syndiga lustar, som uppväcktes genom lagen, verksamma i våra lemmar till att bära frukt åt döden. Rom 7:5

En fängslad konung s 62

Har du vid tågets avgång tryckt en hand,
som var din käraste på jorden? Måhända en
faders- eller modershand, en väns eller en
broders hand? Eller stod du på stranden en gång
och med näsduken i din hand vinkade farväl,
medan tårarna oavbrutet flödade på din kind?
Medan järnvägståget ilade bort, eller ångbåten
försvann i det fjärran blå, hade kärlekens
föremål tagit ditt hjärta med sig, och havet kunde
ej skilja er åt.

Ett modershjärta går med, om än barnet reser
till främmande land. Och icke ens döden kan
skilja dem, som äga varandras hjärtan.
»Varför gråta?» sade jag till en moder, »Emmy har
gått hem till Gud.» — »Ack», svarade hon,
»Emmy har tagit mitt hjärta, och endast återseendet
kan hugsvala mig.» Och medan min Vän är
upphöjd över alla, vet jag, att varken liv eller död
kan skilja oss åt.

Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som
nu är eller något som skall komma, kan skilja oss från Guds kärlek i Jesus Kristus Rom 8:38 f

Och hans löfte: »Jag är när
eder alla dagar», är en salig verklighet.

lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder **alla dagar** intill
tidens ände.” Matt 28:20

Sedan Människans Son vinkade sitt farväl till
jorden, har han aldrig kunnat glömma oss. Och endast återseendet kan
hugsvala honom: Då »skall han se och mättas.»

¹⁵Men jag skall skåda
ditt ansikte i rättfärdighet;
när jag uppvaknar,
vill jag mätta mig av din åsyn. Ps 17:15

Under församlingens strid är hon det enda föremålet, som fångslar honom, ty »han lever alltid och beder för dem» (Hebr. 7:25).

²⁵Därför kan han ock till fullo frälsa dem som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem. Hebr 7:25

Och hur skulle han, efter sitt människoblivande, kunna så fröjdas över den härlighet han hade hos Fadern, om den icke hade blivit honom given för (**s 62 sen 63**) brudens räkning och han finge taga henne till sitt sköna, högt över jordens stormar, strider och faror belägna, hem? Joh. 17.

¹Sedan Jesus hade talat detta, lyfte han upp sina ögon mot himmelen och sade: ”Fader, stunden är kommen; förhärliga din Son, på det att din Son må förhärliga dig, ²eftersom du har givit honom makt över allt kött, för att han skall giva evigt liv åt alla dem som du har givit åt honom. ³Och detta är evigt liv, att de känna dig, den enda sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus. ⁴Jag har förhärligat dig på jorden, genom att fullborda det verk som du har givit mig att utföra. ⁵Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, förrän världen var till. Joh 17:1-5

Satan har svurit att göra hans plan om intet. Och tidsandan utövar ett nästan oemotståndligt inflytande på var och en, som drages till världen. Om därför den tanken någonsin tränger sig på, att brudgummen lämnat oss, fylles det under en sådan erfarenhet beklämda hjärtat av dysterhet, oro och osäkerhet. Och skulle bruden, om än för ett ögonblick, känna sig påverkad av världen, sträcker hon ut sina händer emot brudgummen och säger: Drag mig efter dig! Låt oss fly! Och den himmelske vännen är så nära som en moder sitt barn, då det går vid hennes ledband. Skulle han lämna sin utvalda vid gränsen till vilans ro och aldrig fullborda sitt verk i våra hjärtan? Bort det! Nästa ögonblick torde medföra det budskapet att konungen för oss in i sina salar. (H. V. 1:4.)

⁴Drag mig med dig! Med hast vilja vi följa dig.
Ja, konungen har fört mig in i sina gemak;
Vi vilja fröjdas och vara glada över dig,
vi vilja prisa din kärlek högre än vin;

med rätta har man dig kär. H V 1:4

Din ensamma väg är känd av honom, och han följer dig stund för stund.

Tydligen har han blivit så fästad vid dig, att hans ögon och hans hjärta följa dig beständigt. All fruktan att Herren skulle hava lämnat dig är alldeles ogrundad; ty han har själv sagt: »Jag skall ingalunda lämna dig, ej heller någonsin övergiva dig.» (Hebr. 13.)

⁵Varen i eder handel och vandel fria ifrån penningbegär; låten eder nöja med vad I haven. Ty han har själv sagt: ”Jag skall icke lämna dig eller övergiva dig.” Hebr 13:5

Där du går, stapplande på vägen, som du aldrig farit, skall brudgummen själv vara ditt öga. Intet, som angår oss, ligger utom gränserna för hans synvidd. Det land, som du har tagit i besittning, är »ett land, vilket Herren, din Gud, sköter, och på vilket Herrens, din Guds, ögon ständigt vila, ifrån årets början och till årets slut» (5 Mos. 11).

¹²ett land som HERREN, din Gud, låter sig vårda om, och på vilket HERRENS, din Guds, ögon beständigt vila, från årets begynnelse till årets slut. 5 Mos 11:12

Aldrig för ett ögonblick skall han taga sin uppmärksamhet ifrån dig, och hur det än växlar på jorden, skall (**s 63 sen 64**) brudgummen själv taga varje liten småsak under sin hand och hans ögon vaka över dig.

I hans vård ifrån årets början och till årets slut, skall din själ vara såsom en vattenrik örtagård. Det saliga umgänget med honom skall vara ett obegränsat Elim

Sedan kommo de till **Elim**; där funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid vattnet. 5 Mos 15:27

för din själ och en fristad under jordelivets strider. Om du än måste genomvandra någon ödslig trakt, skall brudgummen själv vara din eld- och molnstod.

²¹Och HERREN gick framför dem, om dagen i en molnstod, för att leda dem på vägen, och

om natten i en eldstod, för att lysa dem; så kunde de tåga både dag och natt. 2 Mos 13:21

Och mitt i sorgens och lidandets natt skall han låta sitt barn vila sött under hägnet av himmelska väsen. 1 Mos. 28.

¹²Då hade han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden, och dess övre ände räckte upp till himmelen, och Guds änglar stego upp och ned på den. 1 Mos 28:12

Vännen din är alltid nära. Och medan du är på resa, vad kan då för dig vara ljuvare än hans sällskap? Var finnes en himmel utan honom, och var på jorden kunde ej vara en himmel med ditt hjärtas brudgum? När Jakob vaknade upp av drömmen, utropade han: »Huru heligt är icke detta rum!»

¹⁷Och han betogs av fruktan och sade: ”Detta måste vara en helig plats, här bor förvisso Gud, och här är himmelens port.” 1 Mos 28:17

Är icke hans närvaro mäktig att fylla varje tomrum?

Är du ensam på jorden? Har din moder dött? Hans hjärta och hans famn stå öppna för dig. Har du måst lämna din sköna Rakel? Förnya ditt förbund med Herren; och medan själen firar sitt bröllop, skall gråteken fälla sin juveler (1 Mos. 35).

⁸Och Debora, Rebeckas amma, dog och blev begravnen nedanför Betel, under en ek; den fick namnet Gråtoeken. 1 Mos 35:8

Synes framtiden mörk? Samla din själs trängtan och förhoppning till utsikten att vinna honom! Då äro dina förluster början till ett liv utan missräkningar. Klagar du: »Ensam och övergiven är min själ!» — hans hjärta följer med. Om ingen annan går med, hans ögon följa dig, ty hans ögon överfara hela jorden för att bistå alla dem, som av helt hjärta hålla sig intill honom. Har du blivit en Guds boning genom Anden, skola hans ögon och hans hjärta vara hos dig för all tid (1 Kon. 9:3). (s 64 sen 65)

³Och HERREN sade till honom ”Jag har hört den bön och åkallan som du har uppsänt till mig; detta hus som du har byggt har jag helgat, till att där fästa mitt namn för evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid. 1 Kon 9:3

Är icke denna visshet full av hopp? Och vad skall

icke han göra för sina älskade?

På din andes jubelfärd men även i mörka dalen följa dig hans ögon och hans hjärta går med. Vid skarornas rop: »Herren är Gud!»

³⁵Du har själv fått se det, för att du skulle veta att HERREN är Gud, och ingen annan än han. 5 Mos 4:35

och i stunder av modlöshet är han densamme. Och han fröjdas lika mycket över en ängels ärende vid ginsterbussen

⁵Därefter lade han sig att sova under en ginstbuske. Men se, då rörde en ängel vid honom och sade till honom: ”Stå upp och ät.” ⁶När han då såg upp, fick han vid sin huvudgård se ett bröd, sådant som bakas på glödande stenar, och ett krus med vatten. Och han åt och drack och lade sig åter ned. ⁷Men HERRENS ängel rörde åter vid honom, för andra gången, och sade: ”Stå upp och ät, ty eljest bliver vägen dig för lång.” ⁸Då stod han upp och åt och drack, och gick så, styrkt av den maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg Horeb. ⁹Där gick han in i en grotta, och i den stannade han över natten. 1 Kon 19:5–9

som över Elias uppdrag på Karmels höjd. Hur skulle han medgiva sin utvalde att dö såsom en hund, då han för längesedan bestämt att upptaga honom med ära? O, vilken hugnad! Ett bord och en festmåltid med en strålände betjäning i Beer-Sebas öken! Och snart komma de sju tusen dig till hjälp emot dessa mördande tvivel (1 Kon. 17).

³När han förnam detta, stod han upp och begav sig i väg för att rädda sitt liv, och han kom så till Beer-Seba, som hör till Juda; där lämnade han kvar sin tjänare. ⁴Men själv gick han ut i öknen en dagsresa. Där satte han sig under en ginstbuske; och han önskade sig döden och sade: ”Det är nog; tag nu mitt liv, HERRE, ty jag är icke förmer än mina fäder.” 1 Kon 19:3 f

⁴Bittida följande morgon tog Abraham bröd och en lägel med vatten och gav det åt Hagar; han lade det på hennes rygg och gav henne barnet med och lät henne gå. Och hon begav sig åstad och irrade omkring i Beer-Sebas öken. 1 Mos 21:14

¹⁸Men jag skall låta sju tusen män bliva kvar i Israel, alla de knän som icke hava böjt sig för Baal, och var mun som icke har givit honom hyllningskyss.” 1 Kon 19:18

Elia och korparna och Elia hos änkan i Sarefat 1 Kon 17

Om han åtagit sig din frälsning, är han ock mäktig att genomföra den.

Han, som är konung för de sina, skall begränsa eldens härjningar till

de band, som världen spunnit, och han skall giva den själ, som han utkorar, ett högt och heligt sällskap (Dan. 3).

¹Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod, sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han ställa upp på Duraslätten i Babels hövdingdöme. ²Och konung Nebukadnessar sände åstad och lät församla satraper, landshövdingar och ståthållare, fogdar, skattmästare, domare, lagtolkare och alla andra makthavande i hövdingdömena, för att de skulle komma till invigningen av den bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp. ³Då församlade sig satraperna, landshövdingarna och ståthållarna, fogdarna, skattmästarna, domarna, lagtolkarna och alla andra makthavande i hövdingdömena till invigningen av den bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp och när de så stodo framför den bildstod som Nebukadnessar hade låtit ställa upp, ⁴utropade en härold med hög röst: ”Detta vare eder befallt, I folk och stammar och tungomål: ⁵När I hören ljudet av horn, pipor, cитtror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skolen I falla ned och tillbedja den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar har låtit ställa upp. ⁶Men den som icke faller ned och tillbeder, han skall i samma stund kastas i den brinnande ugnen.”

⁷Så snart nu allt folket hörde ljudet av horn, pipor, cитtror, sambukor, psaltare och allahanda andra instrumenter, föllo de alltså ned, alla folk och stammar och tungomål, och tillbådo den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp.

⁸Men strax därefter kommo några kaldeiska män fram och anklagade judarna. ⁹De togo till orda och sade till konung Nebukadnessar: Må du leva evinnerligen, o konung! ¹⁰Du, o konung, har givit befallning att alla människor, när de hörde ljudet av horn, pipor, cитtror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skulle falla ned och tillbedja den gyllene bildstoden, ¹¹och att var och en som icke fölle ned och tillbådo skulle kastas i den brinnande ugnen. ¹²Men nu äro här några judiska män, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, vilka du har förordnat att förvalta Babels hövdingdöme. Dessa män hava icke aktat på dig, o konung. De dyrka icke dina gudar; och den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp tillbedja de icke.”

¹³Då befallde Nebukadnessar i vrede och förbittring att man skulle föra fram Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Och när man hade fört fram männen inför konungen, ¹⁴talade Nebukadnessar till dem och sade: ”Är det av förakt som I, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, icke dyrken mina gudar och icke tillbedjen den gyllene bildstod som jag har låtit ställa upp? ¹⁵Välän, allt må vara gott, om I ären redo, att när I hören ljudet av horn, pipor, cитtror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, falla ned och tillbedja den bildstod som jag har låtit göra. Men om I icke tillbedjen, då skolen I i samma stund bliva kastade i den brinnande ugnen; och vilken är väl den gud som då kan rädda eder ur min hand?” ¹⁶Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till konungen: ”O Nebukadnessar, vi behöva icke giva dig något svar på detta. ¹⁷Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o konung. ¹⁸Men om han icke vill det, så må du veta, o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar, och att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp.”

¹⁹Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hov upp sin röst och befallde att man skulle göra ugnen sju gånger hetare, än man någonsin hade sett den vara. ²⁰Och några handfasta män i hans här fingo befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen. ²¹Så blevo dessa med sina underkläder, livrockar, mössor och andra kläder bundna och

kastade i den brinnande ugnen. ²²Men eftersom konungens befallning hade varit så sträng, och ugnen därför hade blivit så övermåttan starkt upphettad, blevo de män som förde Sadrak, Mesak och Abed-Nego ditupp själva dödade av eldslågorna, ²³vid det att de tre männen Sadrak, Mesak och Abed-Nego bundna kastades ned i den brinnande ugnen.

²⁴Då blev konung Nebukadnessar förskräckt och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: ”Var det icke tre män som vi läto kasta bundna i elden? De svarade och sade till konungen: ”Jo förvisso, o konung.” ²⁵Han fortfor och sade: ”Och ändå ser jag nu fyra män, som gå lösa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem; och den fjärde ser så ut, som vore han en gudason.” ²⁶Därefter trädde Nebukadnessar fram till öppningen på den brinnande ugnen och hov upp sin röst och sade: ”Sadrak, Mesak och Abed-Nego, I den högste Gudens tjänare kommen hitut.” Då gingo Sadrak, Mesak och Abed-Nego ut ur elden. ²⁷Och satraperna, landshövdingarna och ståthållarna och konungens rådsherrar församlade sig där, och fingo då se att elden icke hade haft någon makt över människans kroppar, och att håret på deras huvuden icke var svett, och att deras kläder icke hade blivit skadade; ja, man kunde icke ens känna lukten av något bränt på dem.

²⁸Då hov Nebukadnessar upp sin röst och sade: ”Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de överträdde konungens befallning och vågade sina liv för att icke nödgas dyrka eller tillbedja någon annan gud än sin egen Gud! ²⁹Och härmed giver jag nu befallning att vilken som helst av alla folk och stammar och tungomål, som säger något otillbörligt om Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, han skall huggas i stycken, och hans hus skall göras till en plats för orenlighet; ty ingen gud finnes, som så kan hjälpa som denne.

³⁰Därefter lät konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego komma till stor ära och makt i Babels hövdingdöme. Dan 3:1-30

Prövningens hetta har ännu aldrig saknat sin gudason, ej heller lejonkulan blivit försummad.

¹⁶Då lät konungen hämta Daniel och kasta honom i lejongropen och konungen talade till Daniel och sade: ”Din Gud, den som du så oavlåtliga dyrkar, han må rädda dig.” ¹⁷Och man förde fram en sten och lade den över gropens öppning, och konungen förseglade den med sitt eget och med sina stormäns signet, för att ingen förändring skulle kunna göras i det som nu hade skett med Daniel. Dan 6:16 f

²²Min Gud har sänt sin ängel och tillslutit lejonens gap, så att de icke hava gjort mig någon skada. Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej heller har jag förbrutit mig mot dig, o konung. Dan 6:22

**Var finns en anledning för Guds folk att tvivla på sin Gud?!
Svårigheterna kunna upplösas likt snön för vårsolens värme, då våra ögon vila på en levande och allsmäktig Gud.**

Emedan allt är lagt under hans fötter, måste alla ting, både änglar och människor, samverka under hans eget överinseende till

vårt fullkomnande. Ty vi veta, att för dem som hava Gud kär samverkar allt till det bästa. Rom. 8.

²⁸Men vi veta att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa, för dem som äro kallade efter hans rådslut. Rom 8:28

Om än vägen går genom »dödarne och svärden» — som skrivet står: För din skull varda vi dödade hela dagen — kunna vi dock med glädje utbrista: »I allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss.» Ty hans hjärta går med. Och då (s **65 sen 66**) vi lärt älska honom mer, skola vi förstå hans vägar bättre.

³⁶Så är ju skrivet:

”För din skull varda vi dödade hela dagen;
vi hava blivit aktade såsom slaktfår.”

³⁷Nej, i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som har älskat oss. Rom 8:36 f

Vad skadar mig då att vara föraktad av min moders söner?

⁵Det var nämligen så, att icke ens hans bröder trodde på honom. Joh 7:5

²¹Då nu hans närmaste fingo höra härom, gingo de åstad för att taga vara på honom; ty de menade att han var från sina sinnen. Mark 3:21

Vad gör det väl då, om väktarne hava slagit mig? Hans hjärta går med, och mitt liv är en bröllopfärd.

»Stund efter stund han i kärlek mig bär,
Stund efter stund han sitt liv mig beskär.
Skåda jag får i hans härlighet in;
Stund efter stund, o min Gud, jag är din.

Aldrig en svaghet för stor för hans nåd,
Aldrig en sjukdom, där han ej vet råd.
Stund efter stund, ja, i ve och i väl
Jesus är nära min längtande själ.» (66 sen 67)

IV.

En beslöjad. s 67

Beslöjad.

”...fängslad i dess lockar”

⁵Ditt huvud höjer sig såsom Karmel,
och lockarna på ditt huvud hava purpurglans.
En konung är fångad i deras snara.” H V 7:5

Vi återvända till brudens erfarenhet. Första gången, då han med sin kärlek drog henne till sig, tänkte hon huvudsakligen på sig själv, sin frälsning, sin glädje i honom, sin lycka med honom. Ej uteslutande för hans egen skull helgade hon första gången sitt liv åt honom, ty hon hade icke då lärt sig fullt värdera honom, utan rörde sig omkring arbetet i hans vingård, det förtroende och inflytande han skulle giva, henne. Hon kom på hans eget ord för att bli välsignad. Hon blev välsignad. Kärleken vann. Hon »flyr» med sin vän, emedan hon »drages» av honom.

¹⁴Du min duva i bergsklyftan,
i klippväggens gömsle,
låt mig se ditt ansikte,
låt mig höra din röst;
ty din röst är så ljuv,
och ditt ansikte är så täckt.” H V 2:14

¹⁵Fången rävarna åt oss,
de små rävarna,
vingårdarnas fördärvare,
nu då våra vingårdar stå i blom. H V 2:15

Efter förbundsdagen vid den brustna klippan

²¹De ledo ingen törst,
när han förde dem genom ödemarker,
ty han lät vatten strömma fram
ur klippan åt dem,
han klöv sönder klippan,
och vattnet flödade. Jes 48:21

började han tala med henne även om de små rävarna, som förstöra vingården, och därmed gav han tydligen till känna, med vilka höga och heliga intressen han omfattade sitt föremål. Vad ingen annan brydde sig om, det gjorde han till ämne för samtal med bruden, och de fingo därigenom tillfälle att blicka in i varandras hjärtan och blevo alltmer fästade vid varandra. Och är det någon sanning i vårt överlämnande, då skall (s **67 sen 68**) Herren anförtro oss sina bud; och lydnad måste vara frukten av en helig överlåtelse. Ett allvarligare liv, där Guds Ande till och med bestraffar sådant, som våra kristna vänner icke anse för att vara orätt, tyder vanligtvis på att själen kommit närmare sin Gud.

Det uppstår alltid på grund av denna överlåtelse skillnad emellan kristna och kristna: den ene har hans bud, den andre däremot har dem icke. Och hon, som börjat hungra och törsta efter rättfärdighet,

«Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade. Matt 5:6

fröjdas över Andens tuktan och säger: »Min vän är min, och jag är hans.» (H. V. 2.)

«Min vän är min,
och jag är hans,
där han för sin hjord i bet ibland liljor. H V 2:16

Därav att han kungör sin viljas hemlighet för mig,

¹¹Han svarade och sade:

»Eder är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är det icke givet. Matt 13:11

¹Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds hemligheter, så må man anse oss. 1 Kor 4:1¹

kan jag säkert veta, att han är min. Helt och hållet min! Vilken fröjd att äga honom! Och dock ligger en ännu större salighet fördold i att vara hans. Då brudgummen omfattar oss med hela styrkan av välbehagets kärlek, utbrister själen: »Jag är min väns, och till mig står

hans begär.»

¹⁰Jag är min väns, och till mig står hans åtrå.” H V 7:10

Då har hon vunnit sin längtans mål och känner, att hon är det ständiga föremålet för hans kärlek. Hur skulle hon sörja, så länge brudgummen är nära? Hon kastar hela omsorgen för sitt liv på honom. Nog skall han bevara sin dyrköpta egendom.

⁴Se, HERREN har utvalt Jakob åt sig,
Israel till sin egendom. Ps 135:4

Hon hade överlämnat sig första gången genom tron. Nu älskar hon med en kärlek, stark såsom döden, och överlämnar sig på nytt av kärlek till honom.

Se, hon är så intagen av hans skönhet, att till och med sången om hans liljor tystnat.

²Jag är min väns,
och min vän är min,
där han för sin hjord i bet ibland liljor.
H V 6:2

Hon synes icke hava något behov av att sätta gemenskapen med honom i förbindelse med någon yttre härlighet, ty han själv är summan av allt för hennes hjärta. Och det sista förbund, hon ingår med sin vän på denna sidan havet,

²Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. Upp 15:2

har hon uttryckt med följande ord: »Lägg mig som ett (s **68** sen **69**) signet på ditt hjärta, som ett signet på din arm, ty kärlek är stark såsom döden, dess nitälskan är hård såsom dödsriket, dess glöd är en elds glöd, en Herrens låga» o. s. v. (H. V. 8.)

⁶Hav mig såsom en signetring vid ditt hjärta,
såsom en signetring på din arm.

Ty kärleken är stark såsom döden,
dess trängtan obetvinglig såsom dödsriket;
dess glöd är såsom eldens glöd,
en HERRENS låga är den. H V 8:6

Ack, hur nära måste hon icke då vara himmelens portar! Hur måtte hon icke vara genom denna kärlek friköpt från jorden!

¹⁷Och han betogs av fruktan och sade: ”Detta måste vara en helig plats, här bor förvisso Gud, och här är himmelens port.” 1 Mos 28:17

Tänd av denna »Herrens låga», har hon blott en lidelse kvar, och det är Jesus allena.

⁸När de då lyfte upp sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena. Matt 17:8

Och den, som äger hans hjärta, får vila på hans arm.

³Hans vänstra arm vilar under mitt huvud,
och hans högra omfamnar mig.
H V 8:3

Hans kärlek och hans allmakt stå till hennes förfogande. Detta är helighetens höjdpunkt. Så länge blomman är sluten i blomsterknoppen, är den inre skönheten mindre utvecklad, än sedan banden hava brustit och hennes skära kalk öppnas för solen. Och dess mera vårt liv öppnas genom överlåtelse åt Herren, skola vi bära hans bild.

²⁹Ty dem som förut hava blivit kända av honom, dem har han ock förut bestämt till att bliva hans Sons avbilder, honom lika, så att denne skulle bliva den förstfödde bland många bröder.
³⁰Och dem som han har förut bestämt, dem kallar han ock, och dem som han har kallat, dem Rom 8:29

Men såsom blommans doft aldrig är hennes egen, utan sina bröders älskling, om han ej doppat sin fot i oljan? (5 Mos. 33:24.)

²⁴Och om Aser sade han:

”Välsignad bland söner vare Aser!
Han blive älskad av sina bröder,
och han doppe sin fot i olja. 5 Mos 33:24

Men oljeströmmen flödar ut ifrån nådens tron.

¹⁶Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid. Hebr 4:16

Skall bruden kunna vara Kristi representant på jorden, måste hon leva av honom, såsom grenen av stammens liv och rotens fetma, stund för stund.

⁴Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig Joh 15:4

Han är oss av Gud till helgelse. Endast han är din älskvärdhet.

Kärleken frigör. Världen tjusar icke Lammets brud.

⁷Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. Upp 19:7

Hon frågar icke efter andras omdömen. Vunnen av sin Herre, antager hon det »maktens tecken», varigenom hon bliver uppenbar såsom »en mans hustru». Av Anden beseglade själar gå genom världen beslöjade. Sann helighet är död ifrån sig själv. Den äkta kärleken är aldrig sitt eget föremål.

¹⁰Därför bör kvinnan på sitt huvud hava en ”makt”, för änglarnas skull. 1 Kor 11:10

³⁰Och bedröven icke Guds helige Ande, vilken I haven undfått såsom ett insegel, för förlossningens dag. Ef 4:30

⁹Såsom ”församlingsänka” må ingen annan uppföras än den som är minst sextio år gammal, och som har varit allenast en mans hustru, 1 Tim 5:9

Lockarna äro symbol av den slöja, som den äktade hustrun bar såsom ett tecken på mannens (s **69 sen 70**) av Gud givna maktställning över henne. 1 Kor. 11.

⁴Var och en man som har sitt huvud betäckt, när han beder eller profeterar, han vanäras sitt huvud. ⁵Men var kvinna som beder eller profeterar med ohöljt huvud, hon vanäras sitt huvud, ty det är då alldeles som om hon hade sitt hår avrakat. ⁶Om en kvinna icke vill hölja sig, så kan hon lika väl låta skära av sitt hår; men eftersom det är en skam för en kvinna att låta skära av sitt hår eller att låta raka av det, så må hon hölja sig. ⁷En man är icke pliktig att hölja sitt huvud, eftersom han är Guds avbild och återspeglar hans härlighet, då kvinnan däremot

återspeglar mannens härlighet. ⁸Ty mannen är icke av kvinnan, utan kvinnan av mannen. ⁹Ikke heller skapades mannen för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. ¹⁰Därför bör kvinnan på sitt huvud hava en ”makt”, för änglarnas skull. ¹¹Dock är det i Herren så, att varken kvinnan är till utan mannen, eller mannen utan kvinnan. ¹²Ty såsom kvinnan är av mannen, så är ock mannen genom kvinnan; men alltsammans är av Gud. 1 Kor 11:4-12

Förebilden i H. V. 7:5

⁵Ditt huvud höjer sig såsom Karmel,
och lockarna på ditt huvud hava purpurglans.
En konung är fångad i deras snara.” H V 7:5

syftar på dels vårt avskiljande, och dels på det av Anden hos äkta brudesjälur verkade blygsamma och undergivna sinnelaget.

Solen har åtagit sig att måla varje blomma, som hon uppväckt ur jorden. Och vårt hjärtas brudgum skall även på sin utvalda överflytta sina egenskaper. Men hon måste väckas till medvetande om den ställning hon innehar som Lammets brud i såväl denna som kommande tidsålder.

Hon är satt på jorden att förhärliga sin Gud och frälsare. Därför måste hon vara beslöjad.

Om vi betrakta några egenskaper, varigenom bruden skall vara likasom skyld för denna världen, skola vi lättare förstå, vad det innebär att vara beslöjad. En gyllne tråd i brudens slöja är

Blygsamhet.

Den har dock ingen frändskap med den blygsamhet en människa iakttaget för att icke sår sin egen ära genom att själv framstå. Den är en på liv och natur grundad och av Anden verkad blygsamhet, nästan lika omedveten om sig själv som blommans leende. Den otvungna yttringen av hjärtats liv är alltid så naturlig och skön hos varma syskonsjälur. De synas icke för att vara, och de äro icke för att synas. Vad äro de då?

Ju högre mål människan omfattar,
dess blygsammare är hon.

Hur blygsam var icke den store
hjaltekonungen Gustav II Adolf, då han för några barn,
som uppvaktade honom, presenterade sig såsom
»en fattig syndare från Sverige». Hur måste man
icke vörda den hedniske filosofens^[1] (Sokrates) ord: »Min (s 70 sen
71)

vishet består däri, att jag vet, hur litet jag vet.»
Vad har människan att berömma sig av i en värld,
där kunskapen är så bristfällig, att till och med
de bästa yttringar av det upplysta förståndet
äro som barnaläror i förhållande till kunskapen
i Guds ljus där ovan. Och om allt är av nåd,
vad skola vi säga om oss själva!

De bästa människor, som någonsin levat, hava skylt sina ansikten och
bekänt sig vara stoft och aska. (1 Mos. 18.)

²⁷Men Abraham svarade och sade: ”Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag är
stoft och aska.” 1 Mos 18:27

Vem har gjort mindre väsen av sig själv än den store statsmannen
Daniel, vilken såg Herrens härlighet,

⁴⁸Därefter upphöjde konungen Daniel och gav honom många stora skänker och satte honom
till herre över hela Babels hövdingdöme och till högste föreståndare för alla de vise i Babel.
Dan 2:48

²²Min Gud har sänt sin ängel och tillslutit lejonens gap, så att de icke hava gjort mig någon
skada. Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej heller har jag förbrutit mig mot dig, o
konung. Daniel 6:22

Hans kropp var såsom av krysolit hans ansikte liknade en ljungeld hans ögon voro såsom
eldbloss, han armar och fötter såsom glänsande koppar; och ljudet av hans tal var såsom ett
väldigt dån. Dan 10:6

eller Paulus, som arbetat mer än alla andra.

²³Äro de Kristi tjänare, så är jag det ännu mer — om jag nu får tala såsom vore jag en dåre. Jag har haft mer arbete, oftare varit i fängelse, fått hugg och slag till överflöd, varit i dödsnöd många gånger. 2 Kor 11:23

I evighetsljus hava de förlorat sin egen skugga. Den som hört Herren tala har ingen lust att berömma sig själv. 2 Kor. 12.

⁶Visserligen skulle jag icke vara en dåre, om jag ville berömma mig själv, ty det vore sanning som jag då skulle tala; men likväl avhåller jag mig därifrån, för att ingen skall hava högre tankar om mig än skäligt är, efter vad han ser hos mig eller hör av mig. 2 Kor 12:6

Kännedomen av Herren gör slut på tomma ord. En jämförelse med det stora idealet uppenbarar våra brister, och vi känna, vilket avstånd det är emellan honom och oss.

Skulle hon, som är Kristi medarvinge, söka det jordiska? Skulle bruden höja på axlarna för att se bildad och förnäm ut? »Om någon älskar världen, i honom är icke Faderns kärlek», betygar Johannes. »Ty allt det som är i världen, köttets begärelse, ögonens begärelse och levernets högfärd, det är icke av Fadern, utan av världen. Joh. 2:15, 16.

¹⁵Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. ¹⁶Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. 1 Joh 2:15 f

Det finns ingen anledning kvar för den, som har sett livet i det himmelska, att berömma sin uppfostran. Man räknar

det allt såsom förlust. (Fil. 3.)

⁴fastän jag för min del väl också kunde hava skäl att förtrösta på köttet. Ja, om någon menar sig kunna förtrösta på köttet, så kan jag det ännu mer, ⁵jag som blev omskuren, när jag var åtta dagar gammal, jag som är av Israels folk och av Benjamins stam, en hebré, född av hebréer, jag som i fråga om lagen har varit en farisé, ⁶i fråga om nitälskan varit en församlingens förföljare, i fråga om rättfärdighet — den som vinnes i kraft av lagen — varit en ostrafflig man. ⁷Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust. ⁸Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus Fil 3:4-8

Lammets brud har utbytt modejournalen mot nya testamentet. Då blir det ej så viktigt, hurudan hon ser ut, utan vad hon är.

Bannlys den gudsfruktan, som vill synas inför människor, och omfatta aldrig en sak därför, att den synes vara stor. Lyft aldrig silverkronan högt. Lägga din gåva tyst på altaret. Dölj din begåvning, så länge du kan. Vad gör det, att ingen (**s 71 sen 72**) ser dig, bara du är hans. Hur kan du vara förbisedd, då hans ögon följa dig! Gläds att vara gömd. Stå för Gud på din ringa plats, dofta för honom, och säg: min vän komme till sin örtagård. Sök ingen äreplats på jorden. Du är ju himmelens drottning. Var blygsam i bekännelse och liv!

Höjderna hemsökas alltid av stormar. Det är gynnsammare för hjärtats liv att vara förbisedd än att vara beryktad.

Sedan Linné-stoden blivit rest i Humlegården, planterades närmast sockeln linnéor, vilka dock snart dogo. Sedermera, anlades i närheten på en skuggrik plats en rabatt, där ny linnéa planterades, och för att blomman skulle trivas bättre, fick hon några skogsväxter och ormbunkar till sällskap. Men icke ens därmed hade man kunnat få den blyga skogsblommans längtan till skogens djup att stilla sig. Hon har under hela tiden, säges det, fört ett tynande liv, tills hon under senaste vinter dog ut, så att nu ej en enda reva visar tecken till liv.

På liknande sätt har mången förlorat sin andliga ställning. Dygder, som frodas i tarvliga hem, förvissna i jordiska bekvämligheter, gudfruktiga män, som hava slagit både lejon och björn, stupa på samhällets höjder. Närmare lyckans höjdpunkt var Saul, då han gömde sig ibland trossen, än då han kom igen stolt från segern över Amalek.

²²Då frågade de HERREN ännu en gång: ”Har någon mer kommit hit? HERREN svarade: ”Han har gömt sig bland trossen.” 1 Sam 10:22

⁹Men Saul och folket skonade Agag, så ock det bästa och det näst bästa av får och fäkreatur jämte lammen, korteligen, allt som var av värde; sådant ville de icke giva till spillo. All boskap däremot, som var dålig och mager, gavo de till spillo. 1 Sam 15:9

Saul svarade Samuel: ”Jag har ju hört HERRENS röst och gått den väg på vilken HERREN har sänt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks konung, och givit **Amalek** till spillo. 1 Sam 15:20

I allmänhet är det en stor prövning för människan att bli stor, och det är lättare för många att segra, som David, utan svärd än att bruka svärdet rätt. (1 Sam. 17; Matt. 26: 51.)

1 Sam 17 (David och Goljat)

⁵¹Men en av dem som voro med Jesus förde handen till sitt svärd och drog ut det och högg till översteprästens tjänare och högg så av honom örat. Matt 26:51

Hur många, som på en ringa plats varit brinnande och skinande ljus, hava icke under medgångens dagar förlorat sin andliga skärpa och blivit svaga i tron! Deras omgivning är krävande (**s 72 sen 73**) för anden och det jordiska målet främmande för det hos dem av Anden födda livet. Medgången har varit förenad med stora förluster. De tåras bort av andlig tvinsot.

Vad är att göra? Det svaga livet räddas icke genom döda erfarenheter. Bekännelsen har aldrig gjort någon människa helig. Man tillföre de krafter, som en kristlig erfarenhet gjort tillgängliga, de skola ingenting uträtta för en man, som ej vill omvända sig och bli såsom barn igen. (Matt. 18:3.)

³⁰och sade: ”Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket. Matt 18:3

Dyrköpta själ, är du en av dessa som har sjunkit i anden, sedan du av människor blivit ärad med det ena förtroendet efter det andra? Har du blott minnet kvar av saliga stunder i ensamhet med din Gud? Du ser efter någon, som kan rycka upp dina rötter och omplantera dig på den torva, som Herren valt, innan du dör. Din konung är dig nära. Gå avsides med honom.

Har du blivit benådad? Drag slöjan över ditt ansikte. Sök aldrig att spela stor man bakom din herres rygg. Du är icke värd att vara hans, men han är värd att äga dig.

Gå varligt fram genom världen! Vet, att många, som dragit slöjan från sina ansikten, hava i andlig måtto blivit skändade. De voro på väg till vilans ro. Nu ligga deras ben förströdda i öknen.

7Såsom när man har plöjt
och ristat upp jorden,
så ligga våra ben kringströdda
vid dödsrikets rand. Ps 141:7

Friköpt ifrån jorden, löst ifrån människorna, drag slöjan över dig.
Andra må vinna genom ord, du skall vinna genom kraft, andra må
leva genom att synas, du skall leva genom att dö.

Vill du gå den fördolda trohetens väg utan någon annan uppmuntran
än bifall från hans ögon? Vad gör det väl, om ditt anseende
sjunker, om till och med kyrkor och kapell stängas för dig, blott Jesu
namn förhärligas och Andens evangelium öppnas. (s 73 sen 74)

Älska, även om du glömmes. Offra dig utan beräkning. Du är ju hans.

Den andra egenskapen i brudens lockar är

Ödmjukhet.

Vem är ödmjuk? Är det manne den surögda,
som alltid var upptagen av sig själv? Bort det!
Människan gråter ofta av egensinne eller sårad
egenkärlek, och tårefloder kunna ej bevisa, att
hon är ödmjuk. Själen kan vara djupt bedrövad,
ja, till och med krossad, men dock sakna det
ödmjuka sinnet. Ödmjukhet är lydnad.
Hon är den saligt undergivna själen, som log
genom tårar.

Den sanna ödmjukheten
uppskattar icke sig själv.

Den ödmjuke tager allt ur Herrens hand med
tacksamt hjärta. Han är alltid vänlig, glad och uppoftande men synes
aldrig tänka på sina förtjänster eller söka någon vedergällning.
Herrens ord: »Kommen och besitten det rike, som eder tillrett är», var
för de ödmjuka en sådan överraskning, att de sade: När sågo vi

dig hungrig eller törstig eller fattig eller sjuk och tjänade dig? De hade i denna kärlekstjänst varit omedvetna om sig själva, då däremot alla, som fingo sin del med djävulen och hans änglar, hade stort medvetande om sina egna förtjänster. (Matt. 25.)

³⁴Därefter skall Konungen säga till dem som stå på hans högra sida: 'Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse. ³⁵Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärke, ³⁶naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.' ³⁷Då skola de rättfärdiga svara honom och säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig och gåvo dig mat, eller törstig och gåvo dig att dricka? ³⁸Och när sågo vi dig husvill och gåvo dig härbärke, eller naken och klädde dig? ³⁹Och när sågo vi dig sjuk eller i fängelse och kommo till dig?' ⁴⁰Då skall Konungen svara och säga till dem: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.' Matt 25:34-40

Den ödmjuke är alltid svag och ringa i sina ögon men högt benådad.

När Mose klagade: »Jag förmår icke!» svarade Herren: »Samla ihop sjuttio av de äldste, och jag vill taga något av den ande, som är över dig, och lägga över dem, att de må jämte dig bära bördan av detta folk.» Hur måtte ej det oväntade svaret göra den man förlägen, som nyss (**s 74 sen 75**) klagade: »Döda mig hellre, än att jag må se min olycka».

¹⁴Jag förmår icke ensam bära hela detta folk, ty det bliver mig för tungt. ¹⁵Vill du så handla mot mig, så dräp mig hellre med ens, om jag har funnit nåd för dina ögon, och låt mig slippa detta elände.”

¹⁶Då sade HERREN till Mose: ”Samla ihop åt mig sjuttio män av de äldste i Israel, dem som du vet höra till de äldste i folket och till dess tillsyningsmän; och för dessa fram till uppenbarelsetältet och låt dem ställa sig där hos dig. ¹⁷Där vill jag då stiga ned och tala med dig, och jag vill taga av den ande som är över dig och låta komma över dem; sedan skola de bistå dig med att bära på bördan av folket, så att du slipper bära den ensam. 4 Mos 11:14-17

Det måste vara omöjligt för honom att, vanmäktig som han var, förstå vad Herren kunde mena med det ordet: Jag skall taga något av den ande, som är över dig! Men vad får han se, när det kungliga ekipaget stannar vid tabernaklets dörr, och Herren, härskarornas Gud, fördelar något av den för Mose själv omedvetna kraften på de sjuttio äldste! När anden föll över dem, profeterade de, men icke annars.

²⁵Då steg HERREN ned i molnskyn och talade till honom, och tog av den ande som var över honom och lät komma över de sjuttio äldste. Då nu anden föll på dem, begynte de profetera, vilket de sedan icke mer gjorde. 4 Mos 11:25

Liksom den gömda violen spred han en omedveten doft över hela lägret. Inflytandet var till och med så genomgripande, att det bröt sig fram, liksom ett vatten, till varje själ, som var andens föremål. Även de två männen, Eldad och Medad,

²⁶Och två män hade stannat kvar i lägret; den ene hette Eldad och den andre Medad. Också på dem föll anden, ty de voro bland de uppskrivna, men hade likväl icke gått ut till tältet; och de profeterade i lägret 4 Mos 11:26

som kanske av gensträvighet hade stannat kvar i lägret, profeterade. Menigheten, som hade större bekymmer om vad de skulle äta och dricka, än vad de skulle göra för att tackas Gud, blev mycket överraskad, då Herren, som själv disponerade sin tjänare, tog något litet av hans ande och slog an en djupare ton i församlingens hjärta.

I stället för matfrågan: »Vem skall giva oss kött?»

⁴Och den blandade folkhop som åtföljde dem greps av lystnad; Israels barn själva begynte då också åter att gråta och sade: »Ack om vi hade kött att äta! 4 Mos 11:4

upptogo dessa män ett alldeles nytt ämne. Vilken underbar förändring i det mest ogynnsamma ögonblick! De häva upp sin röst för Herren, Jehova, och det sälla Kanaans ro. Och folket hör på med stigande beundran. »Vad månede detta vara?» Glad över deras vittnesbörd, utropade Mose: »O, att allt Herrens folk vore profeter, och Herren gäve sin Ande över dem!»

²⁹Men Mose sade till honom: »Skall du så nitälska för mig? Ack att fastmer allt HERRENS folk bleve profeter, därigenom att HERREN läte sin Ande komma över dem!» 4 Mos 11:29

Han var icke rädd om sin egen ära. Han älskade folket högre än sitt eget liv.

Mose var så rikt begåvad med den helige Ande, att han, utan kännbar förlust, umbär välsignelsen för sjuttio män, och det oaktat så svag, (s

75 sen 76) att han nyss förut klagade: »Varför har jag icke funnit nåd för dina ögon?» (4 Mos. 11.)

¹¹Och Mose sade till HERREN: ”Varför har du gjort så illa mot din tjänare, och varför har jag så litet funnit nåd för dina ögon, att du har lagt på mig bördan av hela detta folk? 4 Mos

11:11

Än i dag fullkomnas denna kraft i svaghet. Och det är bättre att hava en påle i köttet än att förhäva sig.

⁹Men Herren har sagt till mig; ”Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet.” Därför vill jag hellre med glädje berömma mig av min svaghet, på det att Kristi kraft må komma och vila över mig. 2 Kor 12:9

⁷Och för att jag icke skall förhäva mig på grund av mina övermåttan höga uppenbarelser, har jag fått en törntag i mitt kött, en Satans ängel, som skall slå mig i ansiktet, för att jag icke skall förhäva mig. 2 Kor 12:7

Varför skola våra hjärtan slå häftigt och våra knän svikta? Varför skola vi med tårar kämpa under bördan av folkets synder, då församlingen fröjdas och rymden genljuder av glättigt skratt? Varför skola de, som äro insatta i Andens ämbete, understundom kvida som en mask inför Herrens ansikte? Det är de trognas kamp emot den i församlingen alltmera tilltagande världsanden, och det medel, varigenom Herren ej allenast bevarar utan även och i all synnerhet fullkomnar sin brud. Genom bärandet av mänsklighetens nöd skall hon, om än under egen svaghet, fullkomnas till en syskonsjäl. — »Min syster, min brud.» Och hennes klagan: »Jag förmår icke» skall än i dag föranleda en ny uppenbarelse av Guds kraft.

¹⁰Huru skön är icke din kärlek,
du min syster, min brud!
Huru ljuv är icke din kärlek!
Ja, mer ljuv än vin;
och doften av dina salvor
övergår all vällukt. H V 4:10

Kännes bördan tung? Har du börjat känna ansvaret större än din förmåga? Hur mången, som har erfarit en lyftning i anden, sjunker ihop, såsom Hesekiel, förstummad genom sin vanmakt! Men bida. Då själen blivit stilla, skall Herrens eget ord flöda över dessa, för

honom helgade läppar och bära frukt i sin tid.

Om du än går till verket med fruktan och bävan, skall Anden själv föra ordet till varje själ han åsyftar. Och den ena rösten skall höjas efter den andra, icke till din ära, utan för hans tillbedjan, som ditt hjärta prisar, men må du alltid bevaras i helig okunnighet om din kraft!

Den ödmjuke har förlorat sin egen skugga.

Har du sett de små handlyktorna med ett glas på framsidan, eller mött en vagn med lantärnor (s 76 sen 77) i sena aftonstunden? Det i handlyktan brinnande ljuset kastade sina strålar för mannens fötter och öppnade vägen, efter hand som personen själv gick framåt. Men den lycklige mannen var dock alltid gömd, utan skugga, och allt vad andra kunde se och han själv iakttaga, var ljuset. Du kunde så väl bländas av skenet ifrån lantärnan men såg knappast en skymt av de vägfarande, och medan ljuset kastade skenet framåt, hade föremålen ingen skugga. Så vill sanningens Ande även leda sina barn genom lydnad för sanningen framåt, under det han själv uppenbarar och förhärligar Kristus men gömmer hans utvalda i natten utan skuggor.

När Mose kom ned från berget, var han strålande av Guds härlighet.

²⁹När sedan Mose steg ned från Sinai berg, och på vägen ned från berget hade vittnesbördets två tavlor med sig, visste han icke att hans ansiktes hy hade blivit strålande därav att han hade talat med honom 2 Mos 34:29

Men hur hade han kunnat emottaga och uppenbara sådana intryck? Står icke elden i hans ögon och skenet över hans panna i förhållande till prövningens hetta och själens umgänge med sin Gud? Han hade under tårar kämpat för sitt folks räddning och kom upp till Herren, där han återigen stannade i fyratio dagar,

²⁸Och han blev kvar där hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden. 2 Mos 34:28

krossad och ödmjuk. Det klara skenet framkallades icke genom trollslag av en uppeldad fantasi, och det var ej frukten av en sinnesrörelse. Han hade varit med Gud, det var allt vad han visste, och medförde Herrens ord till folket.

Det var ej tomma ord och fraser, utan majestät av levande och stora verkligheter. Israels barn sågo det och bävade, ty hans ansikte var såsom en ängels. Och hur borde icke nya förbundets barn vara medel att genom Andens ämbete bära ut det genomträngande ljuset av sin konungs härlighet! Måtte Herren därtill begåva sitt folk att väcka helig vördnad för sitt namn men bevara oss i helig okunnighet om vår glans! (s 77 sen 78)

Gläds över din ringhet! Herren meddelar sig ofta genom föraktade redskap för att rädda sin ära och binda våra hjärtan vid sig själv. Vilka uppenbarelser ha vi icke fått mottaga genom sådana män, som hava genomgått lidandets och sorgens skola och därtill varit ringa och föraktade i världen! Vilket ljus har icke John Bunyan, den fattige »kittelbotaren», fått kasta över de kristnas väg genom den bok [1] [1] »En kristens resa» han skrev i fängelsehålan i Bedford! Och har icke evighetens värld öppnat sig för oss genom en lärjunge, som denna världen förkastade? (Uppb. 1.)

»Jag, Johannes, eder broder, som med eder har del i bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus, jag befann mig på den ö som heter Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. Upp 1:9

Vem ser den kabel, som förenar de bägge halvkloten och genom vilken de båda världsdelarna samtala med varandra? Denna stora telegrafkabel är nedlagd under havets yta, djupt ner i det fördolda. Och de mest utkorade redskap äro vanligtvis de i världens ögon föraktade, som efterlämna sanningen såsom arv åt mänskligheten.

Sedan silkesmasken dött under sin puppa, förvandlas han till en fjäril. Och när självlivet dör, firar anden sina triumfer.

Den tredje egenskapen är en tvinnad tråd av kristliga dygder.

Undergivenhet och aktning.

Den länk, som håller gudomen tillsammans, är undergivenhet. Sonen är sin Fader undergiven, den helige Ande utför deras vilja; och

Lammets brud, som har Lammets natur, är undergiven och stilla.

Fastän det var profeterat om Sonen, att han skulle bliva en smärtornas man, sade han dock (s 78 sen 79) vid sitt inträde i världen: »Se, jag kommer — i boken är skrivet om mig — för att göra din vilja, o Gud, och din lag är i mitt hjärta.» Och han blev sin Faders vilja trogen, även då han på korset utropade: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig!»

⁷Då sade jag: ”Se, jag kommer — i bokrullen är skrivet om mig — för att göra din vilja, o Gud.” Hebr 10:7

¹⁶”Detta är det förbund som jag skall sluta med dem i kommande dagar”, säger han: ”Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem”; Hebr 10:16

⁴⁶Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: ”Eli, Eli, lema sabaktani?”; det betyder: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Matt 27:46

Till samma undergivenhet måste bruden genom lidande fullkomnas.

Och vi äro pliktiga att tacka Gud, därför att trons väg är lidandets väg. Eljest hade vi långt flera skrymtare ibland oss; och vi skulle icke ens själva kunna vinna det föreliggande målet utan lidande för köttet. Det är icke nog, att medgångens dag bedårar och förvillar oss. Till och med en kristlig erfarenhet kan göda självskheten, så att vi mena oss vara högt benådade och därigenom berättigade att ställa vissa fordringar och krav på Gud, i stället för att bedja: »Icke som jag, utan som du vill.»

³⁶Och han sade: ”Abba, Fader, allt är möjligt för dig. Tag denna kalk ifrån mig. Dock icke vad jag vill, utan vad du vill!” Mark 14:36

Och detta egensinne går ofta under namn av tro ibland Guds folk. Man tager Herrens ord i sin mun och ropar: »Du måste, du måste!» Det är dock fara värt, att en sådan tro dukar under i Asafs njurlidande.

(Ps. 73.)

¹En psalm av Asaf.

Sannerligen, Gud är god mot Israel,
mot dem som hava rena hjärtan.
²Men jag hade så när stapplat med mina fötter,
mina steg voro nära att slinta;
³ty jag upptändes av avund mot de övermodiga,
när jag såg att det gick dem väl i deras ogudaktighet.
⁴Ty fria ifrån vedermodor äro de till sin död,
och deras hull är frodigt.
⁵De komma icke i olycka såsom andra dödliga
och varda icke plågade såsom andra människor.
⁶Därför är högmod deras halsprydnad,
våld den klädnad som höljer dem.
⁷Ur fetma skåda deras ögon fram,
deras hjärtans inbillningar hava intet mått.
⁸De håna och tala förtryck i sin ondska;
med höga åthävor tala de.
⁹Med sin mun stiga de upp i himmelen,
och deras tunga far fram på jorden;
¹⁰därför vänder sig deras folk till dem
och super så in vattnet i fulla drag.
¹¹Och de säga: ”Huru skulle Gud kunna veta det?
Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?”
¹²Ja, så är det med de ogudaktiga;
det går dem alltid väl, och de växa i makt.
¹³Sannerligen, förgäves bevarade jag mitt hjärta rent
och tvådde mina händer i oskuld;
¹⁴jag vart dock plågad hela dagen,
och var morgon kom tuktan över mig.
¹⁵Om jag hade sagt: ”Så vill jag lära”,
då hade jag svikit dina barns släkte.
¹⁶När jag nu tänkte efter för att begripa detta,
syntes det mig alltför svårt,
¹⁷till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut
och aktade på dess ände.
¹⁸Sannerligen, på slipprig mark ställer du dem,
du störtar dem ned i fördärv.
¹⁹Huru varda de ej till intet i ett ögonblick!
De förgås och få en ände med förskräckelse.
²⁰Såsom det är med en dröm, när man vaknar, o Herre,
så aktar du dem för intet, såsom skuggbilder, när du vaknar.
²¹När mitt hjärta förbittrades
och jag kände styng i mitt inre,
²²då var jag oförnuftig och förstod intet;
såsom ett oskäligt djur var jag inför dig.
²³Dock förbliver jag städse hos dig;
du håller mig vid min högra hand.

²⁴Du skall leda mig efter ditt råd
och sedan upptaga mig med ära.
²⁵Vem har jag i himmelen utom dig!
Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på jorden.
²⁶Om än min kropp och min själ försmäkta,
så är dock Gud mitt hjärtas klippa
och min del evinnerligen.
²⁷Ty se, de som hava vikit bort ifrån dig skola förgås;
du förgör var och en som trolöst avfaller från dig.
²⁸Men jag har min glädje i att hålla mig intill Gud;
jag söker min tillflykt hos Herren, HERREN,
för att kunna förtälja alla dina gärningar. Ps 73

Det finns ett värdigare uttryck för den kristliga tron, och det är den undergivna tron, den tro, som blivit renad i prövningens hetta.

Anden trängtar efter att uppenbara Guds-sönerna.

Aldrig anade prövningar skola uppenbara, vilka de äro som följa med och vilka som äro efterföljare. Såsom den konstgjorda blomman skiljes från den äkta genom solens inverkan, ty hennes färger blekna, så skola de ljumma avsöndras genom Guds hjärterannsakande Ande. (Uppb. 3:16.)

¹⁶Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun. Upp 3:16

Dagarna före Herrens ankomst äro en tuktans tid, då han icke spar någon möda (s **79 sen 80**) att göra sig ett berett folk. De som hava Sonens Ande böja sig under Faderns vilja, och den trofaste Anden försummar icke att hugsvala deras hjärtan och föra själen till ro. Men de, som äro med endast för glädjens skull, draga sig tillbaka i prövningens hetta.

Den som icke har en undergiven ande saknar brudens kännetecken.

En själ finner så mången anledning att kritisera Herrens vägar och tvivla på Gud, sedan hon tagit anstöt av honom och börjat leva sig själv. Och medan undergivna själar fröjdas och sjunga hans lov på

okända vägar, bliver hon alltmera fridlös, orolig och jäktande. Och den som brutit sin första trohet får alltid mer att göra med Guds medgivande än Guds befallning. Om du börjat som en Abrahams son, sluta icke likt Bileam.

Om Bileam 4 Mos 22-24

Han ville gå med sändebuden till Balak, ty han älskade orättfärdighetens lön, och Herren medgav detta. Jag fruktar, att många av nutidens kristna älska att hava Bileams religion. De hava utvidgat den smala vägen och syssla med så många tvivelaktiga ting.

Det är en hustrus plikt att vara sin man undergiven. Och det är församlingens plikt att vara Kristus undergiven.

²¹Underordnen eder varandra i Kristi fruktan.

²²I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; ²³ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare. ²⁴Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män.

²⁵I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne ²⁶till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. ²⁷Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. ²⁸På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. ²⁹Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen, ³⁰eftersom vi äro lemmar av hans kropp. ³¹”Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött.” — ³²Den hemlighet som ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen. ³³Dock gäller också om eder att var och en skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin sida skall visa sin man vördnad. Ef 5:21-33

Och det är i all vår okunnighet en salig förmånsrätt att vara så överlämnade åt Herren, att icke våra egna tankar eller någon mänsklig ingivelse, utan Guds vilja, är den bestämmande lagen och hans ord den avgörande auktoriteten för oss. Början av Guds vägar kan synas mörk och vara) motbjudande för köttet. Men den som aldrig går på medgivande utan på Guds befallning, som Abraham, skall dock vinna de undergivnas ro och glädje i Guds vilja.

Stilla, undergivna själar stråla jämt av Jesu (**s 80 sen 81**) frid, men det

egna jagets trälar tryckas ned av sorg och strid. Och han vill lära oss att ej allenast göra sin vilja, utan jämväl att lida henne. Ps. 131; Jes. 53.

¹En vallfartssång; av David.

HERRE, mitt hjärta står icke efter vad högt är,
och mina ögon se ej efter vad upphöjt är,
och jag umgås icke med stora ting,
med ting som äro mig för svåra.

²Nej, jag har lugnat och stillat min själ;
såsom ett avvant barn i sin moders famn,
ja, såsom ett avvant barn, så är min själ i mig.

³Hoppas på HERREN, Israel,
från nu och till evig tid. Ps 131

Jes 53 Herrens lidande tjänare

Såsom vi äro Kristus undergivna, låtom oss även vara undergivna varandra. Den, som berömmar sig av att vara Gud undergiven, men saknar ödmjukhet i livet, är en skrymtare.

Bruden är aktningfull. Se på Abraham, Guds vän, och Johannes, den älskade. De hade aktning för Gud och hans ord. Om den himmelske vännen motsvarar det högsta förtroende, som du kan giva honom, bör du hava aktning för honom såsom din äkta man. Låna dig aldrig till den moderna kritiken över hans ord; men visa genom lydnad för sanningen, att du hyser en odelad aktning för skriftens gudomliga auktoritet. Då han talat, fråga icke mer. Vinnlägg dig om att inför den tvivelsjuka världen visa, att Kristus är en verklighet för din själ. Hav aktning för hans person, för hans verk, för hans Ande, för hans ord.

Det vilar ansvar över dig att vinna aktning för din Herre hos andra genom att själv hava aktning för honom. Församlingen har gjort sig medansvarig i de gudlösas hån av heliga ting, därför att hon icke själv har levat i överensstämmelse med Kristi lära. Låtom oss därför ingå förbund med Herren att, genom avklädande av den gamla människan och iklädande av en ny, avbörd oss den egyptiska skymfen. (Jos. 5:9; Ef. 4.)

9Och HERREN sade till Josua: ”I dag har jag avvältrat från eder Egyptens smälek.” Och detta ställe fick namnet Gilgal, såsom det heter ännu i dag. Jos 5:9

1Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, 2med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålmod, så att I haven fördrag med varandra i kärlek 3och vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: 4en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse — 5en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, 6han som är över alla, genom alla och i alla.

7Men åt var och en särskild av oss blev nåden given, alltefter som Kristus tillmätte honom sin gåva. 8Därför heter det:

”Han for upp i höjden,
han tog fångar,
han gav människorna gåvor.”

9Men detta ord ”han for upp”, vad innebär det, om icke att han förut hade farit hit ned till jordens lägre rymder? 10Den som for ned, han är ock den som for upp över alla himlar, för att han skulle uppfylla allt. 11Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. 12Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, 13till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet. 14Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. 15Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus. 16Ty från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver, med en kraft som är avmätt efter var särskild dels uppgift.

17Jag tillsäger eder alltså och uppmanar eder allvarligt i Herren, att icke mer vandra såsom hedningarna i sitt sinnes fåfänglighet vandra, 18hedningarna, vilka, i följd av den okunnighet som råder hos dem genom deras hjärtans förstockelse, äro förmörkade till förståndet och bortkomna från det liv som är av Gud. 19Ty i sin försoffning hava de överlämnat sig åt lösaktighet, så att de i girighet bedriva alla slags orena gärningar. 20Men I haven icke fått en sådan undervisning om Kristus, 21om I eljest så haven hört om honom och så blivit lärda i honom, som sanning är i Jesus: 22att I — då detta nu krävdes på grund av eder förra vandel — haven avlagt den gamla människan, som fördärvar sig genom att följa sina begärelsens bedrägliga lockelser, 23och nu förnyens genom Anden som bor i edert sinne, 24och att I haven iklätt eder den nya människan, som är skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och helighet.

25Läggen därför bort lögnen, och talen sanning med varandra, eftersom vi äro varandras lemmar. 26”Vredgens, men synden icke”; låten icke solen gå ned över eder vrede, 27och given icke djävulen något tillfälle. 28Den som har stulit, han stjäle icke mer, utan arbete hellre, och utträtte med sina händer vad gott är, så att han har något varav han kan dela med sig åt den som lider brist. 29Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där sådan behöves, så att det bliver till välsignelse för dem som höra det. 30Och bedröven icke Guds helige Ande, vilken I haven undfått såsom ett insegel, för förlossningens dag. 31All bitterhet och häftighet och vrede, allt skriande och smädande, ja, allt vad ondska heter vare fjärran ifrån eder. 32Varen i stället goda och barmhärtiga mot varandra, och förlåten

varandra, såsom Gud i Kristus har förlåtit eder. Ef 4

Sedan vi inslagit ännu en fin tråd i brudens slöja, låtom oss även anlägga det »maktens tecken», varigenom det uppenbaras, att vi äro en enda mans hustru. (s 81 sen 82)

Tillgivenhet. S 82

Natten har den inverkan på de flesta blommor, att den av solen öppnade kalken återigen, sammandrages, och »evighetsblomman» kan ingen annan än solen öppna. Och Kristi Ande, som vill intaga hela vårt väsen, skall även tillsluta våra hjärtan för den av andlig försoffning åtföljda världskärleken. Må tidens aftonskymning innesluta vårt hjärta med honom, och han vara den ende, som kan öppna och stänga igen sin örtagård! (H. V. 4:12.)

¹²”En tillsluten lustgård
är min syster, min brud,
en tillsluten brunn,
en förseglad källa. H V 4:12

Beslutsam hängivenhet bevarar. För den som lever stund för stund av hans kärlek har världen förlorat sin lockelse.

Låtom oss göra de sista dagarna till en kärlekens och hoppets tid för våra hjärtan genom att helga våra liv till umgänge med Guds Son.

Ty bröllopsdagen är nära. (s 82 sen 83)

V

Vunnen för att vinna 83

Kristen, du är kallad och därtill av Herren bestämd att vinna.

I Brudens erfarenhet visar, att vi endast småningom fatta det, för vilket vi är fattade.

Men den, som är vunnen, jagar för att vinna och endast den som är vunnen har förutsättningar att vinna.

Huru har väl hon den svartbruna

Svartbrun är jag, – men tack– o Jerusalems döttrar! Såsom Kedars tält – såsom Salomos pauluner. HV 1:5

Blivit så skön, att alla rena väsen dragas till henne?

I brokingt stickade kläder föres hon fram för konungen; jungfrur, hennes väninnor, följa henne; de ledas in till dig. Ps 45:15

Hon har blivit vunnen och stod under inflytande av en vän, som var alltigenom älskvärd. Gemenskapen med Herren sätter henne i stånd att vara en upphöjd föresyn såväl i jordiska som andliga ting. Hon är dens bild, som hon älskar.

Den som har vunnit min kärlek har vunnit mig själv, och den jag beundrar har har makt över mig. Förmågan att vinna Kristi karaktär står i förhållande till hans inflytande över mig.

1:o Kärleken frigör. Blomman har att slita många band, innan solen kysser hennes rena, skära kalk. Men hon stärkes under påverkan av solens varma, livgivande strålar, och en gång öppnad för solen står hon i livets härliga dag med blicken oavbrutet riktad mot himmelen. Från himmelen är hon kommer, till himmelen står hennes längtan och solen, som färgat (**s 83 sen 84**) hennes doftande kalk, vilar uti henne. Kärleken är den frigörande makten. Kärleken öppnar vår inre värld mot ljuset. Själens rop: "Jag vill

vara din!" är svaret på hans förbarmande kärlek. Solen i vårt öga är kärlekens återsken.

Hans godhet flödar i nåd över oss, till dess våra hjärtan springa upp för honom, såsom blomman spirar upp för solen, som gläntar i hennes dörr. En så nådig Herre har vunnit våra hjärtan för all tid och vi sakna icke jordens fröjder, men skulle dö av sorg, om icke han ville genomborra vårt öra. Och han är så nära, som husbonden sin tjänare för att besegla sin dyrköpta egendom. (2 Mos 21)

Så inställe hans husbonde honom inför gudarne och före honom till dörren eller dörrposten, och hans husbonde sticke en syl genom hans öra, och han vare hans träl allt framgent! 2 Mos 21:6

Och vad mer? Han låter sin ömmaste kärlek vila över dem och nedlägger all sin omsorg på deras uppfostran, som hava genom tron och drivna av hans kärlek överlämnat sig åt honom. Min vän har väl du haft någon stund vid hans dörrpost?

2:0 En kristen fullkomnas genom helig överlåtelse. 84

Med att hänvisa till liljorna på marken

Och varför sörjen I för kläder? Skåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de. Matt 6:28

vill mästaren lära oss, att människan fullkomnas genom helig överlåtelse och icke genom ansträngningar, såsom blomman växer genom lydnad för naturlagen. Då jag ser de små blommorna blicka så leende upp mot himmelen, tycker jag mig höra dem tillsammans med den susande aftonvinden sjunga sitt "helig Herranom"

På den dagen skall på hästarnes bjällror stå: "Helig Herranom", och grytorna i Herrens hus skola vara likasom offerskålarna inför altaret. Sak 14:20

Varför, om icke därför att de äro helt underordnade sin skapares inflytande! "Sen på liljorna, huru de växa! De arbeta icke, ej heller spinna de, och likväl säger jag eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. Om han så kläder gräset på

marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer skall han icke kläda eder, I klentrogne. (Luk12) (s84 sen 85)

Sen på liljorna, huru de växa! De arbeta icke, ej heller spinna de, och likväl säger jag eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. Om han så kläder gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer skall han icke kläda eder, I klentrogne. Luk12: 27 ff

Överlämna dig, o min själ, åt hans verkan. Lammets brud är ju en Sarons blomma.

Jag är en *blomma ifrån Saron*, en lilja ifrån dalarne. HV 2:1

Inre åskådning av Herren är hjärtats dag. Om ditt öga vilar på honom, så vilar även han i dag. Och när han vilar i oss, då äro vi hans återsken,

Och hvilken, alldenstund han är hans härlighets *återsken* och hans väsendes afbild och bär allt med sin makts ord, har, sedan han genom sig själf verkställt en rening från synderna, satt sig på Majestätets högra sida i höjden. Hebr 1:3

såsom den av solen öppnade och av solen själv smyckade blomman prunkar i de färger, som hon givit henne. O, att vi kände den stora kärlek, som beständigt flödar över oss!

3:o. Vår lydnad står i förhållande till vårt överlämnande. 85

Endast den kan vara stark i Guds vilja som har korsfäst sin egen. "Jag är korsfäst med Kristus, och jag lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." (Gal 2)

Jag är korsfäst med Kristus, och jag lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig. Gal 2:19 b, f

Då grekerna ville se Jesus, svarade han: "Stunden har kommit, att Människosonen skall varda förhärligad. Sannerligen säger jag eder, om vetekornet icke faller i jorden och dör, så bliver det allena, men om det dör, så vär det mycken frukt. Den som älskar

sitt liv han skall mista det, och den som hatar sitt liv i denna världen, han skall bevara det.” (Joh 12)

Stunden har kommit, att Människosonen skall varda förhärligad. Sannerligen säger jag eder, om vetekornet icke faller i jorden och dör, så bliver det allena, men om det dör, så vär det mycken frukt. Den som älskar sitt liv han skall mista det, och den som hatar sitt liv i denna världen, han skall bevara det. Joh 12:23–26.

Denna väg är uppenbarligen lidandets och dödens väg för köttet. Men lidandet är ej som det omätliga havet, utan en kalk, som är avmätt och välsignad av Herren. Och aldrig skola vi sakna en ängel som hugsvalar oss, om vårt hjärta vilar i dens vilja som bad: ”Fader, icke som jag vill utan som du vill!” Getsemane är livets högskola.

Och han sade: Abba, Fader! Allt är möjligt för dig. Tag denna kalk bort ifrån mig. Dock *icke hvad jag vill, utan hvad du!* Mark 14:36

Det sanna livet uppenbaras, så långt vi själva äro överlämnade åt döden för hans skull (2 Kor 4:11).

Ty vi, som lefva, öfverlämnas alltid *åt döden för Jesu skull*, på det att ock Jesu lif må uppenbaras i vårt dödliga kött. 2 Kor 4:11

I mån som Herren själv äger oss, är han vår oskattbara vinning. Jag är min väns, och till mig står hans begär.

Jag är min väns, och till mig står hans begär. HV 7:10

Se där, vad som utgör käl (**s 85 sen 86**) lan till det mest välsignade liv på jorden. Du kan icke bliva segervinnare, förrän du är hans.

4:0 Man vinner det man lever för 86

Ingen finner motsatta målet för sin strävan. Det vore lättare för en turist att komma till Alperna, med norska fjällen till mål för sin vandring, än för en kristen att bliva sin Herres avbild, om han älskar världen och de ting, som tillhöra världen. Själen måste ”fly”

Men du, Guds människa, *fly* sådant och far efter rättfärdighet, gudaktighet, tro, kärlek, tålamod, saktmodighet. 1 Tim 6:11.

för att sedan "jaga"

och *jagar* mot målet efter den segerlön som framför oss hålles af Guds kallelse ofvanefter i Kristus Jesus. Fil 3:14

mot det föreliggande målet. (1 Tim 6:11)

11Men fly sådant, du gudsmänniska, och far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet, saktmod. 1 Tim 6:11

Du likdanas med Kristus genom att leva för honom. Varje steg, taget genom tron och i lydnad för hans bud, för din själ närmare Gud.

5:0 s 86

Det leder oss att tänka på en annan sida av troslivet, nämligen kampen för dess fulländning. Livet kämpar med kraftigt verkande orsaker för sin utveckling. Även den som är vunnit måste vinnlägga sig om att vinna "Ett liv utan ansträngningar och strider", har någon sagt "passar för änglar och helgon, men icke för människan, som är stadd i utveckling." Vinnläggen eder!

Vinnläggen eder om att bevisa dig själf för Gud såsom bepröfvad, en ostrafflig arbtare, som rätt delar sanningens ord. 2 Tim 2:15

Kämpen!

Kämpa trons goda kamp, fatta det eviga lifvet till hvilket du har blifvit kallad, och hvarom du har aflagt den goda bekännelsen inför många vittnen. 1 Tim 6:12

Så lyder skriftens uppmaning. Och den som icke vill underkasta sig en sådan troskamp är ovärdig till Guds rike.

Om Herren vunnit våra hjärtan, skall det även uppenbaras genom vår kärlek till honom. Och kärleken till honom skall driva oss att vinna, om det vore möjligt, alla för honom. Men dock "efter hans verkan, som kraftigt verkar i oss". Kol 1:29

Hvarpå jag ock arbetar och kämpar, *efter hans verkan, som kraftigt verkar i mig.* Kol 1:29

II Den som har blivit vunnit är rätta personen att vinna s 86

När duvan, som var gömd i klyftans rännor, blivit en syskonsjäl, då uppenbaras den rätta missionsandan.

Min dufva! I klippans rännor, i klyftans gömsle visa mig ditt anlete, låt mig höra din stämma! Ty din stämma är ljuf, och ditt anlete är täckt. HV2:14

Hon vill ej hava något annat sällskap än den **(s 86 sen 87)** utkorade. Ty hon har blivit införsatt med Kristus i det himmelska och har sin umgängelse med honom. "Lika litet som hon känner ledsnad, under det hon tjänar, lika litet känner hon ledsnad över att ej hava umgänge med andra." Hon frågar icke heller efter andras omdömen. Det enda hon bryr sig om är den älskade vännens genkärlek

Nu måste hon, som blivit tvungen, draga ut för att vinna. Hon har börjat "räkna allt som förlust mot Jesu Kristi kunskap";

Ja, jag räknar ock allt såsom förlust mot det öfverträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap, för hvilkens skull jag har blifvit förlustig alltsamman och räknar det såsom afskräde, på det att jag må vinna Kristus. Fil 3:8

och hon vet icke av någon försakelse för glädjen att vara med Herren. Med honom synes själva öknen vara en lustgård, och hon som lyssnat till så mången uppmaning, inbjuder nu sin vän till en missionsresa genom landet Och hon föreslår nu, att de skola upptaga en försummad verksamhet i de mest avlägsna byar. "Kom du min vän" så lyder uppmaningen, "låt oss gå ut i marken och söka nattkvarter i byarna".

Kom du, min vän, låt oss gå ut i marken och söka nattkvarter i byarne! HV 7:11

Denna dragning till landsbygden är det sanna uttrycket för den "människokärlek", som brudgummen själv hade väckt hos henne, men tillika en yttring av hennes behov att vara ensam och allena med Herren.

Och i sanning, en ordets tjänare har att genomgå erfarenheter, som han endast kan dela med Herren.

Hon ville göra sitt folk till godo det inflytande, som hon hade vunnit genom sin förening med landets konung. Och varför? Var det månne enbart för själarnas skull? Var icke orsaken den, att hon ville möta hans eget hjärta oh giva honom sin kärlek? "Låtom oss stiga tidigt upp och gå till vingårdsfälten för att se till, om vinträden slagit ut och dess knoppar öppnat sig. Då vill jag giva dig min kärlek." (HV 7:12)

Och låt oss stiga tidigt upp och gå till vingårdsfälten för att se till, om vinträden slagit ut och dess knoppar öppnat sig. Då vill jag giva dig min kärlek. HV 7:12

En ren bevekelsegrund för en obegränsad självupp (**s 87 sen 88**)offring! Icke för att synas, icke för människornas skull Nej, "där vill jag giva dig min kärlek".

Då vill jag giva dig min kärlek. HV 7:12

Bröder! Är det vår enda lust att vara med Herren? Predika vi den korsfäste för hans egen skull och ej blott för själarnas skull? Vilken uppmuntran är det, som vi mest värdera, hans dyrbara kärlek eller framgångarna i vårt arbete? Den som icke giver honom sin kärlek under arbetet förlorar även sin kärlek till själarna.

Förmågan att göra intryck är av intet värde mot gåvan att göra Herren stor. 88

Om Leonardos skepp som han målade över för att den hindrade åskådaren att se Kristus.

...En Kristi tjänare måste skänka aktning åt sitt budskap genom att själv träda i skuggan. Om budbäraren blivit större än budskapet, har han förlorat sin uppgift. Han är "en ljudande malm och en klingande cymbal",

Om jag talade med människors och änglars tungor, men icke hade kärlek, så vore jag en klingande malm eller en ljudande cymbal. 1 Kor 13:1

om hans vältalighet men icke hans Herre beundras. Därför må Gud bevara oss från den ande, som gör stora ting utan att göra Herren stor. (s 88 sen 89)

Sid 89 G varnar för att uppodla det mänskliga istället för det andliga. Varnar för beundrade predikanter.... Men vem kan liknas vid Kristus och vad vore vårt liv utan honom.

2:o Huvudsumman av Kristi evangelium är detta: "Se Guds lamm!" Den som vill vara en framgångsrik själavinnare måste göra korsets predikan till sin huvuduppgift.

Dagen därefter såg Johannes Jesus komma till honom och sade: *Se Guds lamm*, som borttager världens synd! Joh 1:29

Konstnären Dannecker arbetade med en Kristusbild ända till den dagen en liten flicka svarade med följande ord om vad bilden föreställde. Det är han som sade: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke ty sådana hör Guds rike till".

Och när Jesus såg det, vardt han misslynt och sade till dem: *Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer Guds rike till.* Mark 10:14

Då blev konstnären glad ty han förstod att han hade lyckats Och att se människan rörd av den helige Ande till kärlek och beundran av Kristus är en trogen tjänares fröjd. Joh 3:29,30.

Den som har bruden, han är brudgummen, men brudgummens vän, som står och hör honom, han fröjdar sig högeligen öfver brudgummens röst; denna min fröjd är nu fullkomnad. Han måste tillväxa, men jag måste aftaga. Joh 3:29 f.

Men ingen kan vara präst i helgedomen utan offerblodet. Än i dag måste vi emottaga Andens eld genom det för oss utgivna brännoffret. Och (s 89 sen 90) vi skulle vara dödens barn, om icke Lammets blod renade till och med våra bästa handlingar.

Och jag sade till honom: Herre, du vet det. Och han sade till mig: Dessa äro ee om komma ur den stora bedröfvelsen; och de hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i *Lammets blod.* Upp 7:14

Huru måste icke medvetanet därom ställa vår egen person i skuggan! Huru borde vi ej vara – som ”den ropandes röst” – osynliga medel för hans uppenbarelse.

Han sade: ”Jag är en *ropandes röst* i öknen: gören Herrens väg rät!” såsom profeten Esaias har sagt. Joh 1:23

III Det ansvar, som vilar över oss, borde även göra vårt liv allvarligt. 90

Skulle icke vår umgängesliv vara sådant, att det ingåve aktning för Herrens namn? Och borde icke vårt mål alltid vara att vinna andra för honom? Men huru komma därtill?

1:o Bönen är livets port 90

Källan till ett ögonblick, vars följder sträcka sig genom tidsåldrarna, var ofta nog ett bödens liv. Upprinnelsen till det liv, som Människosonen levde på jorden, är utan tvivel att söka i hans förhållande till Fadern. Umgänget med Gud helgade umgänget med världen. ”Klappen, och eders skall varda upplåtet”.

Bedjen, och eders skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; *klappen, och eders skall varda upplåtet*; Matt 7:7

2:o Trogen förvaltare blir klok 90

Vägen at vara trogen mot alla är att vara trogen mot en. Den, som ej är trogen emot Kristus, kan icke heller vara trogen emot andra. Endast troheten mot Herren kan göra dig till en klok förvaltare.

⁴²Herren svarade: ”Finnes någon trogen och *förståndig förvaltare*, som av sin herre kan sättas över hans husfolk, för att i rätt tid giva dem deras bestämda kost Luk 12:42

Är det någon sanning i vårt avskiljande åt Gud, skall syndaren väckas genom vårt liv. Om församlingen är sin uppgift trogen, skall världen bringas under inflytande av Kristi evangelium. Ty föreningen med ett hjärta, som brast i döden kan icke hava någon mindre verkan på oss än

ett upplivande av den apostoliska missionsandan. ”För egen del aktar jag livet intet värt”, o s v (Apg 20)

Dock för egen del aktar jag icke lifvet något värddt, på det att jag må fullborda mitt lopp och det ämbete, hvilket jag har mottagit af Herren Jesus, att betyga evangelium om Guds nåd. Apg 20:24

”Intet värt!” Och likväl kunna de flesta vara med, endast om de få behålla allt vad de hava. Och medan ditt hjärta hänger fast vid (**s 90 sen 91**) det jordiska, triumferar du: ”Jag har lämnat allt för Jesus, världens fröjd må andra ta”. Är detta djävulens triumf eller Andens seger?

Man ådagalägger icke sin kärlek till Herren genom en hög bekännelse utan genom offer. Därav känna vi kärleken att han har givit sitt liv för oss; även vi äro pliktiga att giva vårt liv för bröderna”

Däraf hafva lärt känna kärleken att han har gifvit sitt lif för oss; äfven vi äro pliktige att gifva vårt lif för bröderna. 1 Joh 3:16

I all synnerhet vilar ansvaret tungt över oss för de själar, som Herren uppenbarligen för under vårt inflytande för att rädda eller dö. Och vilka äro de? Med ett ord sådana, vilkas förtroende Herren givit oss.

3:o Lydnad för Anden är vägen till levnadsvishet. 91

Löftet: ”han skall lära eder allt”, kan endast den vara i besittning av som är Andens verktyg.

Men hugsvalaren, den Helige Ande hvilken Fadren skall sända i mitt namn, *han skall lära eder allt* och påminna eder allt hvad jag har sagt eder. Joh 14:26

Icke den som brukar Anden, utan den som brukas av Anden, utför Andens verk. Och vad är Andens verk? Att förhärliga Kristus. ”Han skall förhärliga mig”.

Han skall förhärliga mig, ty af mitt skall ha taga och förkunna eder. Joh 16:14

Och den som verkar i Andens syfte kan vara viss om Andens hjälp
(Fil 1:19,20)

¹⁹ty jag vet att detta skall lända mig till frälsning, genom eder förbön och därigenom att Jesu Kristi Ande förlänas mig. ²⁰Det är nämligen min trängtan och mitt hopp att jag i intet skall komma på skam, utan att Kristus, nu såsom alltid, skall av mig med all frimodighet bliva förhärligad i min kropp, det må ske genom liv eller genom död. Fil 1:19 f

Men predikanten är ingen pådrivare utan en föregångare. Där hans eget fullkomnande begränsas, är gränsen för hans inflytande. Du kan icke föra andra längre, än du själv hunnit.

Icke är lärjungen öfver sin mästare, men hvar och en fullärd blifver såsom hans mästare.
Luk 6:40

4:o Tydligen måste varje själavinnare göra till sitt mål att vinna Kristus. 91 Om han icke gör detta är hans sak förfelad. Såsom artisten måste hava det föremål, han skall återgiva, levande för sin egen själ, så måste även du vara fullt medveten om och känna det budskap du förkunnar, och förmåga att vinna andra för Kristus står i förhållande till din beundran av honom...

Bristerna i vårt arbete få aldrig bliva någon (**s 91 sen 92**)anledning att upphöra. Tvärtom... Och låtom oss upphöja honom, till dess att alla, som höra på säga.
Vi vilja söka honom med dig.

Hänvisning till HV 5:7. Måste vara fel. Så här står det i HV 7:5
Ditt hufvud bär du högt såsom Karmel, och mörkt såsom purpurn är ditt hufvudhår; en konung är fängslad i dess lockar. HV 7:5

Slutord. 93

Min lefnads sol sjunker, och jag är som en döende man ibland eder*). Och gerna skulle jag dö, om I viljen kröna min Herre som kung, när min stämma brustit och mitt stoft hvilar i mullen. Men hvarför icke nu?

1:o. Stunderna fly. Och evigheten slumrar i tiden. Lifvet är den sådd, som evigheten skördar. Vill du följa mig till Jordans kalla våg och inför dödens och evighetens allvar fråga: »Hvad lefver

jag för?» Tänk om du till slut skulle nödgas klaga: »Jag har varit kristen många år, men aldrig vunnit en själ för Jesus, och nu måste jag dö. Mitt lif är förloradt!» De flesta gåfvor kan människan emottaga två gånger. Men du får aldrig mer än ett lif. Och detta enda lif är kort. Är lifvets blomma för skön att gifva honom, som gaf allt för dig? Har väl du någon önskan bredvid honom, som är fångslad i dina lockar?

Ditt hufvud bär du högt såsom Karmel, och mörkt såsom purpurn är ditt hufvudhår; en konung är *fångslad* i dess lockar. HV 7:5

Säg, hvilket svar jag skall gifva honom som har sändt mig?
2:o. Brudgummen kallar. Den himmelske vännen ropar: »Si jag kommer snart!»

Den som betygar detta säger: Ja, *jag kommer snart*. Amen, kom, Herre Jesu! Upp 22:20

och det manande ropet har gång efter annan skakat församlingens hjärta. Skall budskapet: »Jag står vid dörren!» än en gång ohörtd förklinga.

Se *jag står vid dörren* och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig Upp 3:20

Trots alla dina synder är du hans kärleks föremål. Har du icke sett honom glänta i hjärtats port och (**s 93 sen 94**) säga: »Låt upp för mig, min dufva! Ty mitt hufvud är öfversköljdt af dagg, mina lockar fuktade af natten.»

Jag låg och sof, men mitt hjärta var vaket. Då hörde jag min vän, som klappade och sade: »*Låt upp för mig, min syster, min vän, min dufva, min fromma! Ty mitt hufvud är öfversköljdt af dagg, mina lockar fuktade af natten*». HV 5:2

Hvem kan han vara? Han är konungars Konung och herrars Herre. Det är han som i dödens kval och vid ropet: »Min Gud, hvi har du öfvergifvit mig!»

Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: Eli, Eli, lama sabaktani? det är *Min Gud, min Gud* hvarföre har du öfvergifvit mig? Matt 27:46

slog sina armar om ditt hjärta och sade: »Din kärlek skall evigt hugna mig!»

3:0. Andens rop till församlingen. 94 Den helige Ande förmanat oss med en moders vältalighet. Det ena ropet aflöst det andra: »Stån upp och tagen edert arf i besittning!»

⁴till ett oförgånligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder 1 Petr 1:4

Hvem har ej hört om »ett land, som flyter af mjölk och honung?»

Och jag har stigit ned för att frälsa dem utur Egyptiernas våld och föra dem upp från detta landet till ett godt och rymligt land, till ett land, *som flyter af mjölk och honung*, till den ort, där Kananeer Heteer amoreer, Ferisseer, Hiveer och Jbuseer bo. 2 Mos 3:8

Ingen af oss är i okunnighet om, att »allt är oss skänkt som hör till lif och gudaktighet.»

Eftersom hans gudomliga makt har *skänkt oss allt som hör till lif och gudaktighet*, genom hans kunskap, som har kallat oss genom sin härlighet och dygd. 2 Petr 1:3

Den helige Ande har uppenbarat det för oss och fört oss till gränsen af ett »kostligt land».

³⁵Och Israels barn åto manna i fyrtio år, till dess de kommo till bebott land; de åto manna, till dess de kommo till gränsen av Kanaans land. 2 Mos 16:35

Tårar hafva strömmat och heliga löften gifvits. Hans kärlek rört våra hjärtan, och vi hafva klagat inför Herren: »Förlåt min synd och tag mig som jag är!» Och likväl skola många dö vid gränsen och jordas i ärelystnadens, verldskärlekens, stolthetens, otrons och partisinnets grafvar. Och vi skola under mycken kamp, lidande och tårar bära klasar till öknens folk.

Bland dem, som mitt ord gäller, fins sådana själar som till och med hafva kämpat för en Andens förnyelse, men aldrig kommit

till någon djupare kristlig erfarenhet. Och hvad äro de nu? Om vi kunde genomskåda människornas hjärtan, skulle vi snart finna ett folk, som under skenbart framåtskridande är stadd i en fruktansvärd reaktion, som Israel, och börjat sucka efter världens njutningar. Och åtskilliga hafva redan begynt mogna till trots mot den helige Ande. Allvarliga tider!

Församlingen har kommit till en den mest af **(s 94 sen 95)** görande tidpunkt som hon någonsin upplefvat. Den återkommande Herren och brudgummen står vid dörren. »Den, som har öra, han höre hvad Anden säger församlingen.»

Den som har öra, han höre hvad Anden säger församlingarna. Den som öfvervinner, han skall ingen skada få af den andra döden. Upp 2:11 Första delen upprepas.

Hur gäller det icke nu att vandra i helig fruktan. Må Gud bevara och helga våra sista ögonblick. Snart nalkas vår förlossning.

Men då detta begynner ske, resen eder upp och upplyften edra hufvud; ty då *nalkas* eder *förlossning*. Luk 21:28

4:o. Du är kallad till hans härlighet. 95 Strålande vakter posta vid Sions gyllne borg. Harnesklädda kerubim göra sin parad vid himmelens portar. Tidens tecken ila på Konungens väg som lykttändare genom natten. Och jag tycker mig se den ena eldsvagnen efter den andra ila öfver bergen. Alla redo att hem ta hans gråtande, kämpande brud! Är du redo? Månne icke »lysning» allaredan blifvit afkunnad mellan Kristus och församlingen! Och hvilka åtgärder har du vidtagit för att möta honom?

I bröllopssalen, der safiren flamar, de »tusen sinom tusen» darrande beskåda vår, af Lammets härlighet bestrålade, boning. Och guldplatån har för länge sedan blifvit färdig för den utvalda sångkören på Sions berg. Snart skall basunen ljuda och Guds församling tågar in genom himlens perleportar. Hvi skulle du, som är kallad till medarfvinge i de renas och heligas verld, söka det jordiska och fläcka din själ!

Du är ovärdig och ringa. Men ditt hjärta är skapadt för honom,

och han älskar dig. Låt världen fara och blif hans. Kämpar det nya lifvet mot en seg Jakobsnatur? Var stilla under Andens tuktan. Nåden skall herska i lif. Och du skall blifva en furste. Hvad himmelska väsen ej kunna mottaga, det har han beredt för oss syndare.

Ty till hvilken af änglarne har han någonsin sagt: "Du är min Son; idag har jag födt dig", och åter: "Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son"? Hebr 1:5

Och det fins tillräcklig nåd att lefva som ett helgon. Solen bländar vårt öga men hvilar i daggdroppen. Så (s 95 sen 96) vill äfven han, som är »Rättfärdighetens sol»,

Men för eder, som frukten mitt namn, skall *rättfärdighetens sol* uppgå med salighet under sina vingar, och I skolen gå ut och springa såsom gödda kalfvar. Malaki 4:2

hvila i oss, hvila till dess vi gå upp i honom, såsom daggdroppen uppslukas af solen, hvila till dess vi förlorat vår egen skugga, och det hvarken talas om Paulus och Apollos, 1 Kor. 3: 4,

Ty när en säger: "Jag håller mig till *Paulus*", och en annan: "jag till *Apollos*", ären I icke då köttlige? 1 Kor 3:4

utan
Kristus är allt och i alla.

Men sedan alt har blifvit honom underlagdt, då skall äfven Sonen själf varda underlagd den, som har lagt allt under honom, på det att Gud skall vara allt i alla. 1 Kor 15:28

*(Grundämnet till denna betraktelse är hämtad från en predikan vid HF:s konferens 1898)

Joel Haldorfs inledningsord till Slutord.
Så här på 110-årsdagen av Emil Gustafsons insomnande (den 5 maj 1900) passar det väl utmärkt att återge det som är känt som hans sista Torp-predikan. Han höll den på sommaren 1898, på den midsommarkonferens som Helgelseförbundet årligen ordnade. Den trycktes sedan som slutord till det som egentligen är hans sista - och främsta - sammanhållna verk,* "En konungs

brud".

Den postumt utgivna "Evighetsljus på mörka moln" består i högre grad av redan publicerade texter och har inte samma tydliga linjer. Vad som är Gustafsons arbete och vad redaktörerna (som hittade manuset efter hans död) har gjort för strukturen etc framgår inte.

Sammanfattning. En konungs brud

I Helig överlåtelse

Självuppgivande. S 5-11

Självuppgivandet, överlåtelsen en nödvändighet. Gud sörjer över att hans folk hellre bekänner och längtar efter att bli välsignade, än att ge upp sig själva i lydnad för Gud. Men egenviljan måste brytas.

Vi vill hellre göra något för Gud än låta oss helgas av honom. Vi vill inte börja i det lilla, inte valla Jetros får.

Bibelanknytning naturlig

Guds ära och mskans ovillkorliga lydnad under Guds vilja och beslut förutsätts i hela bibeln.

Helig överlåtelse s 12-18

Trons och troslivets hela fullhet i detta avsnitt.

Brudens lockar = hennes helgelse är vägen till Guds hjärta.

Historiska exempel på överlåtelse.

Gud tar hand om de överlåtna.

Överlåtelse genom offer, Jesu offer källa och förebild. Helig överlåtelse är frukten av gemenskap med hans son.

Fortsatt överlåtelse en nödvändighet (exempel på motsatsen skrämmande), helgelsen smärtsam. Det är Gud som prövar och hans motiv är ytterst kärlek.

Bibelanknytning naturlig utifrån att f a NT enl EG bildar en enhet

Centralt i avsnittet är att Jesu offergärning bibelanknyts. Jesu lydnad gjorde honom till slaktoffret som blev lydig intill känslan av övergivenhet och död. Bibelord från NT kopplas till varandra som sedan sammankopplade bildar en enhet som beskriver offergärningen som ändas i seger genom orden *det är fullkomnat*. Hebr 10:5, Apg 8:32, Fil 2:2, Luk 22:44, Matt 27:46, Joh 19:30.

Därefter kopplas Jesu offerdöd med lärjungarnas efterföljelse, Joh 17:19, Hebr 10:14. De kristnas helgelse ställ i korsets och efterföljelsens sammanhang och motiveras med bibelord från NT

II En furstlig Ande s 19-25

Den helgades tillgång är andligt liv, renhet, gudomlighet, påverkanskraft.

Grunderna till en andlig samhälls (världs)ordning skisseras, där den helgade mskan bär upp samhället genom sin "furstliga ande". Se särskilt s 22

En kristen = lammets brud har en furstlig ande genom sin karaktär.

Den lättsinniga hopen flyr för ett strålande ansikte.

Rena avikter inger förtroende.

Den som utöver barmhärtighet utan kärlek är en skrymtare.

Anden som besjälar den kristne uövar inflytande.

Världsövertinnande kraft genom att leva för den kommande världen.

Världen behöver inflytande av helgade män.

En kristen kan till det yttre vara världens ljus, man sakna Ande, verkar då blott på förståndet ej på samvetet.

En helgad mska mångfaldigas i omgivningen.

Den sanna kristendomen är liv, liv i Guds son.

Den kristne har del i det himmelska.

I kontakt med det himmelska har världen ingen makt över oss.

Bibeln

Bibeln uttrycker för gudomlig kraft och verklighet, dess sanning visas i bruket. På motsvarande sätt med den kristned (den helgade). Denne äger del av Guds fullhet och uttrycker denna i sitt liv. Bibelbelägg för den helgade kristnes status i synoptiker, hos Johannes, i breven och i Uppenbarelseboken.

En furstlig karaktär s 26-43

Den Helige Andes fostran nödvändig för vår fullkomning, denna hela livet omfattande frälsning.

Uppfostran genom misstag. Under tuktan binder binder Anden våra hjärtan till sig.

Förutsättning "överlämnad" eftersom Gud verkar både vilja och gärning. Vår kamp ett tillägnande av det vi redan äger.

Vi är utvalda till en furstlig karaktär.

Exemplet patriarken Jakob – slug till slut furste. Nödvändigt med förkrossad ande, att klänga sig fast vid Herren – jag släpper dig inte. Jakobs Gud Betels Gud. Jakob borde ha trott Gud och handlat därefter.

Till slut; folken darrade vid Jakobs segertåg, konungar böjde sig i vördnad.

Abrahams dag ständigt i uppgående. Han fullkomnades genom odelad vilja och hjärta för Gud. Kunskap om löftesgivaren gjorde Abraham stor. Han trodde Gud. Abraham såg människosonens dag och var glad.

Abrahams prövningar på Moria berg, lidandets höjdpunkt. En Guds vän krönes på offerhöjden. Abrahams lidande av andlig natur. Han offrade välsignelsen för välsignaren och vann dem båda. Abraham vann världen genom att försaka den. Hoppet om Guds härlighet hade gjort Abraham till en gäst och främling på jorden. Abrahams övergång till en annan värld måste ha varit ljus.

Josef broderfursten

Med sin mskokärlek räddade Josef folket. Härligheten i hans upphöjelse motsvarar djupet i hans förnedring. Josef en smärtornas man, led för andra. Så fortfarande bland dem Gud utkorar till broderfurstar. Trampad för att sedan utöva makt ifrån kärlekens tron.

Medan vi utkoras till helig vänskap måste vi ha en Judas. Endast nöden uppenbarar den sanna vänskapen. Låt de falska vännerna gråta ut vid din broders hals. Kristi lidande upprepas ännu idag hos dem som intaga en ställföreträdande plats. Den som aldrig blivit bruten i sorg är ingen broderfurste i nöden. Döden är livets port. Lidandet är fördold härlighet.

Bibeln

Helgelse förutsätter ständig fostran Detta förutsätter arbete, men arbete från en överlåten kristen där Gud verkar både vilja och gärning. Fil 2:13 Paulinskt tänkande som är genomgående för EG. Helgelsen aldrig självverk i EG:s förkunnelse.

Patriarkerna ställs fram som förebilder, alternativt varnande exempel (Jakob). Bilden av patriarkerna utifrån väckelsestraditionen och EG:s ohistoriska och idealiserade bibelläsning (bibelkonstruktioner). Utifrån denna läsning fullkomnades Abrahams tro vid Moria berg, "han offrade välsignelsen för välsignaren och vann dem båda" s 37. Och Josef gick vägen från död till liv. Betoning på korsets nödvändighet i form av förkrosselse och lidande. Hänvisningar till Job, Ps 51:19 och Jesaja 57:15.

Förstärkande kärnord från Nya testamantet men även från Gamla.

EG låter vid ett tillfälle med hänvisning till 2 Kor 4:2 det ställföreträdande lidandet upprepas av "dem vilka intagit en ställföreträdande plats. Paulinskt!!

Synoptikernas onda andar moderniseras och bli till fåfånga, egenkärlek osv.

En fångslad konung

(Om Guds kärlek till sina barn)

Såsom en moder 44-46

Om Guds kärlek till sina barn. Moderskärleken stor, djuren skyddar sina ungar. Guds kärlek till sina barn större.

Skökan den verkliga modern. Gud: är icke Efraim ett älsklingsbarn. Moderskärleken flödar. Gud upptager även dem som fader och moder övergiver.

Bibel

Guds omotiverade kärlek till Efraim beläggs från Jer 31 o Hosea 11. Att han inte överger sina barn som Sion klagar från Jes 49. Guds omsorg beläggs också av Jesusordet om lärjungarna som är mer värda än sparvarna som inte dör utan att Fadern vet om det.

Guds kärlek till sitt folk vanligt motiv.

Mer än någon moder 47-48

HV handlar om att vi skall vara ett med honom(Gud) gm Guds son. Föreningen är lik mannens och hustruns kärleksrelation i äktenskapet. Vi fattar inte sanningen i "Du Fader har älskat dem såsom du har älskat mig".

Bibel

EG allegoriserar HV och låter kärleken mellan de älskande två bli Guds kärlek till sin församling (brudgummen - bruden)

HV blir en fördjupning av Ef 5:23-33 om kärleken mellan man och hustru och mellan församlingen och Kristus. EG hämtar också stöd för kärleken Gud/lärjunge från Joh 15 och 17, där kärleksrelationen Gud-Jesus-lärjunge uttrycks.

Allegorisering en sak men att Ef 5 och Joh 15 o 17 uttrycker en innerlig kärleksrelation låter sig ej bestridas.

Den människovordna kärleken 49-53

Gud har uppenbarat sin kärlek till oss genom sitt mskoblivande. Guds frändskap med oss ligger i vårt ursprung. Gud i oupplösligt förhållande till oss genom livet. Livet är i Guds

son (Ordet som skapade). Gud har aldrig glömt det släkte som diat hans bröst Mskan en själ skapad till hans avbild.

Vår nöd måste bli hans nöd, vår synd hans synd, vår död hans död, vår förlösning hans uppenbarelse. Den förbarmade kärleken drev honom att dö för oss. Frändskap med vår mskliga natur orsak till hans mskokärlek. Sen skall han än en gång återvända till jorden för att för evigt besegla förbundet. Guds kärlek till oss upplågar genom offer. Lammets brud är tagen ur hans eget hjärta.

EG kännetecknas här och i allmänhet av passion för Gud å ena sidan och känsla för mskan (dessutom insikt i mskans väsen) å den andra.

Huvudsak här och annorstädes: Guds nedstigande. Den drivande kraften i nedstigandet, Guds kärlek. Känslan för människan i relation till Gud samlas hos EG upp i en punkt, det nödvändiga i människans överlåtelse. Denna överlåtelse är inget huvudmotiv här.

Mot den bakgrunden blir avsnittet "den människovordna kärleken" eller som han i inledningen kallar det "Guds människoblivande" (s 49) centralt.

Tre motiv inflettade i varandra i avsnittet; 1 Släktskapet Gud–mska, 2 människobli-vandet/offret, 3 Guds kärlek till människan

Bibel

För att reda ut bibelanknytningen sårar jag på motiven.

1 Släktskapet

Släktskapet Gud/människa befastes via Johannesprologens Ordet/Kristus, **Joh 1**. Mskan skapades genom detta Ord som var liv, och "livet var mskornas ljus". Det betyder för EG att det sanna och ursprungliga livet är förbundet med Ordet/Kristus och att mskan skild från Kristus är död.

EG hänvisar även till liknelsen om den förlorade Sonen **Luk 15**

Lammets brud tagen ur hans eget hjärta. "Ty vi äro lemmar av hans kropp, av hans kött och ben **Ef 5:30**

Denna ursprungliga närhet om ej släktskap finner EG i **Jes 46:3-4** (I som har varit mig pålagde ifrån moderlivet, af mig burne ifrån eder fördslostund! v 3 (1878))

"Jag var den som lärde Efraim att gå, och jag höll honom i armarna". **Hosea 11:3** och andra besläktade ställen **Jes 66:12 f**, **Ordspr 8:31**.

2 Människoblivandet-offret

"och ordet vart kött och tog sin boning ibland oss". **Joh 1:14**

Vår nöd hans nöd, vår synd hans, vår död hans död, vår förlösning hans segerdag **Jes 53**

"Hit ner att lida och dö för oss", (utan direkt anknytning)

Bära folkets nöd och försona folkets synder. **Hebr 2:17 f**

Uppoffrat sig för oss "smärtornas man, med lidande förtrogen" **Jes 53:3**

Bar våra synder till dess han kunde säga "Det är fullkomnat". **Joh 19:30**

Han tog sin utvalda såsom en bran utur elden och dog med henne i sin famn **Sak 3:2**

Hela den bibliska historien rör sig om ett lamm, som var förutbestämt före världens grundläggning **1 Petr 1:19 f**

3 Guds kärlek till mskan

Allt beror i detta avsnitt av Guds kärlek. Detta understryker och förstärker EG genom allegorisk tolkning av **HV** som han i ett flertal citat hänvisar till.

Kristologin

Inkarnationen ses primärt som ett Guds nedstigande. Samtidigt förutsätter EG att Gud i Kristus (Guds son) blev människa fullt ut (ingen skenmänniska). Människoblivandet en del i gudshandlingen/kärlekshandlingen. Att Kristus försonar synd förutsätter hos EG inte ett tvåpartsförhållande. Gud blidkas inte genom offret.

Slutsatser:

EG betonar i detta avsnitt sånt i bibeln som visar varför och hur Gud i sin kärlek närmar sig mskan (släktskapet, mskoblivandet/offret). Han väjer inte för offer/försoningsterminologin, men satisfaktionsmotivet lägger han inte ut. När Jesus försonar synd blir detta ett uttryck för Jesu utgivande kärlek till människan.

Här som annars är det svårt att skilja Gud från Jesus.

En brudgums kärlek 54-61

Parafra av hans kärlek till henne i HV tolkat som Guds (brudgummens) kärlek till henne (bruden) (Guds kärlek till församlingen). Brudgummens kärlek överseende och förlåtande. Belägg; försonande världen med sig själv och tillräknande dem icke deras synder. Skuld försonad. Bibeln full av såna vittnesbörd. Aldrig ngn förbråelse till arma, fattiga och förkrossade hjärtan. Hur skulle själen kunna åtnjuta frukterna av hans död, om hon icke varje stund får tillägna sig Kristi förtjänst?

Kärleken från Gud är en öm kärlek. Syskonsjälen måste allt djupare känna ömheten i hans kärlek. Eljest bleve hon (lagen) en tuktomästare i stället för en andlig moder. Därför måste Herren så grundligt stuka ned oss... Från ett djupare andligt verk är en djupare kännedom av smärtornas man oskiljaktligt. Eller tager han oss ut ifrån det verksamma livet för att i ensamheten tala med oss. Ibland varför? Främmande för Guds avsikter kan du aldrig förstå lidandets väg... Varje dal där eskolsdruvan mognat är besatt med järnvagnar. Nöden är en välsignad skola...

Och dessa två, brudgummen och hans brud, finna ingen ro, förrän de vila i varandras hjärtan. Det är den öppna, frimodiga kärleken – såsom i ett gott förhållande mellan äkta makar – som andas ut i Höga Visan. Men se till att den omfattar Kristus, ej med din egen utan med hans rena kärlek.

Bibelanknytningen

EG läser HV:s skildring av den glödande kärleken mellan "han" och "hon", som **brudgummens kärlek till bruden** dvs som Herren kärlek till sina barn som han liknar vid den äktenskapliga gemenskapen. Förutom genom denna allegoriserings anpassas utan reell täckning i texten Höga Visans brud till de kristnas situation genom att påpeka att brudgummens kärlek överflödade just när **bruden** var som mest **ovärdig**.

Detta för sedan över i förmaning att bära sin synd till Herren, lägga av sin börda vid hans kors. Skulden är ju **försonad**, Kristus försonade världen med sig själv, Gud giver utan förebråelser, en överstepräst som försonar folkets synder. Slutligen en påminnelse om att bibeln är full av vittnesbörd om "hans överseende och förlåtande kärlek" och att den Heliga Skrift aldrig någonsin har någon "förebråelse till arma, fattiga och förkrossade hjärtan"

Kommentar

Traditionell men godtycklig allegoriserings. EG gör våld på texten i sitt försök att ta vara på allegoriserings för nutida bruk.

Att EG trodde på försoning uppenbart. Den ställföreträdande aspekten tar han inte tillvara. **Försoning blir överseende och förlåtande kärlek. s 54-55**

Allegoriserings fortsätter. Den innerliga kärleken beskrivs och förstärks genom relevanta ord som visar på Jesu omsorg om de sina från Joh och Matteus. **S 55 f**

Sen kommer EG in på **lidandet** via faran för att bedåras av världen. Lidandets uppgift att hindra att den kristne bedåras av världen och missar att ta sin tillflykt till "blodet och såren".

Men lidandet kan också ha till uppgift att Gud får tillfälle att i ensamheten tala med oss.

Lidandet ger tillträde till Jobs hugsvalare eller den Helige Ande. Herren vakar över oss med en moders ömhet i lidandets stunder.

Samtidigt är övergången till livet dödens väg. (2 Mos 14)

Genom lidandet och smärtan har Guds barn lärt sig att sjunga i djupare tonart.

Samtidigt anar vi EG:s prövning under sitt lidande. Stunder kommer då vi inget annat kan göra än leva och han manar de lidande att vara vid gott mod "Herren sörjer för dig"

EG skall alltså visa att Brudgummens ömma kärlek, hans längtan efter ömsesidighet i relationen med bruden bland annat tar sig uttryck i att han åstadkommer lidande. S 56 ff

EG eftersöker något av jämvikt i **kärleksförhållandet** Gud-Guds barn. Guds barn, *du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta osv Matt 22:37* får sin motsvarighet i HV 4:10 där Herren fröjdas över brudens kärlek. Och EG påstår utan bibelanknytning att Herrens hjärta njuter av de kristnas kärlek till honom. Fäste får EG för Guds kärlek till mskan i Sef 3:16 f *Han gläder sig över dig med lust. 58 f*

Guds förtroliga kärlek till sina barn visar han gm att ta fram Upp 5:9 *och med ditt blod har du åt Gud köpt människor. Åt Gud* blir i EG:s version *åt sig själv*. Ytterligare ett tecken på att **gränsen mellan Gud och Kristus är oklart dragen**.

Kärleken mellan Gud och kristen definieras som en **äktenskaplig kärlek** 1 Mos 2:24 (övergiva Fader och moder osv) och den beskrivs förutom i citat från HV och från Johannes översteprästerliga förbön *jag i dem och du i mig – ja för att de skall ara fullkomligt förenade till ett. Joh 17:23*. EG förankrar över huvud taget innerligheten i föreningen Gud-Kristus- Guds barn hos Joh s **59 f**

En fångslad konung 62–66

Sedan Människans Son vinkade sitt farväl till jorden, har han aldrig kunna glömma oss. Och endast återseendet kan hugsvala honom. Satan hr svurit att göra hans plan om intet. Och tidsandan utövar ett nästan oemotståndligt inflytande på var och en, som drages till världen. Och skulle bruden känna sig påverkad av världen, sträcker hon sig mot brudgummen och säger Drag mig efter dig! Låt oss fly. Och mitt i sorgens och lidandets natt skall han låta sitt barn vila sött under hägnet av himmelska väsen.

Bibelanknytningen

EG försäkrar Guds omsorg om de sina i liv och död. Han belägger detta med citat från Rom 8:38 f, Matt 28:20, Hebr 7:25, samt även indirekt med ett psaltarcitat (Ps 17:15) *när jag uppvaknar vill jag mätta mig av din åsyn*. Även HV används. Konungen för oss in i sina salar HV1:4.

Han betonar även att Gud alltid är nära sina barn. Hebr 13:5 men även från 5 Mos 11:12 (*det land som du har tagit i besittning och på vilket Herrens din Guds ögon ständigt vila*) samt ett antal andra citat.

Sen kommer han in på prövningar och lidanden i alla former och försäkrar att Gud är med även i dessa. Här exemplifierar han Guds omsorg med exempel från profeten Elias livsöde och från Daniels bok (brinnande ugnen, lejonkulan) "Prövningens hetta har ännu aldrig saknat sin gudason, ej heller lejonkulan blivit försummad" s **65**. Belägg även från Rom, Markus och Joh. I slutändan liknar han den kristnes liv med en bröllopsfärd Höga Visan 5:7

IV En beslöjad 67-70

Parafra HV. Och är det någon sanning i vårt överlämnande, då skall Herren aförtro oss sina bud; och lydnad måste vara frukten av en helig överlåtelse. Det uppstår alltid på grund av denna överlåtelse skillnad emellan kristna och kristna...Därav att han kungör sin viljas hemlighet för mig, kan jag säkert veta, att han är min. Jag är hans. Skall bruden kunna vara Kristi representant på jorden måste hon leva av honom, såsom grenen av stammens liv och rotens fetma, stud för stund. Hon frågar icke efter andras omdömen. Vunnen av sin Herre, antager hon det "maktens tecken", varigenom hon bliver uppenbar såsom en mans hustru. Av Anden beseglade själar gå genom världen beslöjade. Sann död är död ifrån sig själv. Lockarna är symbol för den slöja, som den äktade hustrun ar såsom ett tecken på mannens av Gud givna maktställning över henne. Förebilden i HV 7:5 syftar på dels vårt avskiljande och dels på det av Anden hos äkta brudesjälar

verkade blygsamma och undergivna sinnelaget. ... och vårt hjärtas brudgum skall även på sin utvalda örflytta sina egenskaper.

Bibelanknytningen

Egna erfarenheter av hur relationen Gud – Guds barn utvecklas och gestaltas styr framställningen. Denna relation förutsätter han vara innerlig, närmast lik relationen man kvinna i ett äktenskap. Han talar i anslutning till bl a bildspråket i Upp (Upp 19:8) om brudgummens relation med sin brud. Brudgummen är Herren och bruden Guds barn.

EG **kläder och bestyrker** sin beskrivning med bibelord. Han utgår från HV allegoriskt tolkad. Därigenom kan han beskriva innerligheten i förhållandet Gud/Guds barn. Några starka HV:citat verkar fördjupande. *Min vän är min och jag är hans HV 2:16, Ty kärleken är stark såsom döden... HV 8:6*

Andra citat befäster alternativt bildar grund för EG:s specifika beskrivning av relationen Gud/Guds barn. Viktiga exempel.

Skillnaden mellan kristen och kristen, mellan dem som fröjdas över Andens tuktan och andra understryks av Matt 5:6 *Saliga äro de som hungra och törsta...*

Vissheten att han är min äger den som känner till Gudsrikets hemligheter bestyrks av Matt 13:11 *Eder är givet att lära känna himmelrikets hemligheter...* liksom av 1 Kor 4:1 *Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds hemligheter, så må man anse oss.*

Att allt ytterst hänger på relationen till Jesus beläggs med Matt 17:8 *När de då lyfte upp sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena.*

Bruden/den kristne förutsätts var Kristi representant på jorden. Detta beläggs med Joh 15:5 *Förbliven i mig, så förbliver jag i eder...*

På samma sätt **kläder och bestyrker** han sina tankar om nödvändigheten för en kristen att leva beslöjad med bibelord.

En kristen alltid beslöjad. Detta markerar han ofta i en Konungs brud med citat från HV 7:5 *...en konung är fångslad i dess lockar.*(1878) Själva grundtanken bakom EG:s tal om den kristne som beslöjad är den kristnes storhet som genomlyst av Herren samtidigt som till kristen tro hör ödmjukhet. Till sann helighet hör "död ifrån sig själv". "Den äkta kärleken är aldrig sitt eget föremål." Detta leder till att en kristen följer sin storhet, hon lever beslöjad. Han drar även in kvinnans underordning i detta tänkande.

Kvinnan bör på sitt huvud ha en "makt" för änglarnas skull. 1 Kor 11:10

En kvinna skall inte bedja eller profetera med ohöljt huvud... 1 Kor 11.

Detta visande mannens av Gud givna maktställning över kvinnan.

Lockarna i HV 7:5 symbol bl annat för detta.

Men lockarna står för mer än detta. De syftar på de kristnas avskiljande, på den kristnes blygsamma och undergivna sinnelag. Vidare på den kristnes uppgift att förhålliga sin frälsare. Detta förutsätter att hon är "beslöjad"

Blygsamhet 70-74

En Anden verkad blygsamhet, omedveten. Den otvungna yttringen av hjärtats liv är alltid så naturlig och skön hos varma syskonsjälar. De synas icke för att vara och de äro icke för att synas. Ju högre mål, dess blygsammare. De bästa människor som någonsin levat hava skylt sina ansikten och bekänt sig vara stoft och aska. I evighetsljus har de förlorat sin egen skugga. Inga tomma ord. Vad gör det att ingen ser dig bara du är hans. Närmast lyckans höjdpunkt var Saul, då han gömde sig ibland trossen. I allmänhet är det en stor prövning för människan att bli stor. Har du blivit benådad, drag slöjan över ditt ansikte. Varningar för att bli stor. Älska även om du glömmes.

Bibelanknytningen

Blygsamheten nödvändiggöres av Guds storhet. Rikligt med exempel från GT och NT. Ett av beläggen en också i andra sammanhang använd tanke att *yttringar av det upplysta förståndet äro som barnaläror i förhållande till kunskapen i Guds ljus därovan. Och om allt är nåd, vad skola vi säga om oss själva. S 71* Detta en levande tanke för den ständigt lidande EG.

Vägen tillbaka för den som genom världslig eller andlig framgång förlorat sitt barnskap är *att omvända sig och bli som ett barn. Matt 18:3.* I samband med detta markering mot bekännelser som aldrig gjort någon msk helig. *Man tillföre de krafter, som en kristlig erfarenhet gjort tillgängliga, de skola ingenting utträtta för en man som ej vill omvända sig och bli såsom ett barn. S 73*

Ödmjukhet 74-78

Ödmjukhet är lydnad. Den ödmjuka tar allt ur Herrens hand med tacksamt hjärta. Omedveten. När såg vi dig hungrig. Svag i egna ögon men högt benådad. Inte rädd om sin egen ära. Genom bärandet av mänsklighetens nöd skall hon, om än under egen svaghet, fullkommas till en syskonsjäl. Den ödmjuka har förlorat sin egen skugga. När självlivet dör firar anden sina triumfer.

Bibelanknytningen

Ödmjukhet är lydnad. Den ödmjuka lyder före allt annat Gud. Allt eget skall tjäna Gud. Denna inställning EG:s utgångspunkt.

Detta får till följd att den kristne inte uppskattar sig själv, utan alltid är svag och ringa i egna ögon. Å andra sidan är den kristne genomlyst av Guds kraft.

Detta belägger EG med den klagande Mose som kände att han inte orkade med sin stora uppgift, men vars Ande på Guds befallning fördelades på 70 män utan kännbar förlust. 4 Mos 11. Sen kompletterar han detta med bibelordet om kraften som *fullkomnas i svaghet. 2 Kor 12:7,9.*

Mose som strålade av Guds härlighet 2 Mos 34 får exemplifiera den till Guds lydnad överlåtna människan.

Citat: *Står icke elden i hans ögon och skenet över hans panna i förhållande till prövningens hetta och själens umgänge med Gud. s 77* Citatet antyder att han också skriver utifrån egen erfarenhet. Än tydligare blir denna nuanknytning när han talar om dem *som är insatta i Andens ämbete (2 Kor 3:8)* och som i **ett ställföreträdande lidande** har tagit upp kampen med församlingens förvärldsligande och i samband med detta fullkomnas. *Genom bärandet av mänsklighetens nöd skall hon, om än under egen svaghet, fullkomnas till en syskonsjäl.* (uttrycket Syskonsjäl har EG fått från HV 4:10 *Du min syster, min brud.*)

Undergivenhet och aktning 78-81

Den länk som håller gudomen samman är undergivenhet. Sonen är sin Fader undergiven, den heliga Ande utför deras vilja. Lammets brud, som har Lammets natur, är undergiven och stilla. Till samma undergivenhet måste bruden genom lidandet

fullkomnas. Trons väg är lidandets väg. Till och med en kristlig erfarenhet kan göda själviskheten. Till Gud ropar man Du måste. Den kristliga tron är den undergivna tron. De som är med endast för glädjens skull, draga sig tillbaka i prövningens hetta. Den som icke har en undergiven ande saknar brudens kännetecken. Hustrun mannen undergiven, församlingen Kristus undergiven. Såsom vi är Kristus undergiven skall vi även vara varandra undergivna. Aktning för Gud och hans ord. Låna dig aldrig till kritik av hans ord. Visa genom lydnad för sanningen, att du hyser en odelad aktning för skriftens gudomliga auktoriet

Bibelanknytningen

Grundläggande förståelse av bibeln i detta avsnitt. *Sonen är sin Fader undergiven, den helige Ande utför deras vilja; och Lammets brud, som har Lammets natur, är undergiven och stilla. S 78*

Jesu underordning och hans lydnad beläggs gm hänvisning till Hebr 10:7, 16 och Matt 27:46 "Se, jag kommer – i bokrullen är skrivet om mig – för att *göra din* vilja, o Gud, och *din lag* är i mitt hjärta" ... "Min Gud min Gud, varför har du övergivit mig".

Brudens undergivenhet fullkomnas genom lidande. "Trons väg är lidandets väg". Den undergivna tron är den tro som blivit renad i prövningens hetta. Medgången dag bedårar och förvillar. T o m kristlig erfarenhet kan göda själviskhet. Man tvingar Gud genom att ropa Du måste. Belägg: Mark 14:36 *Icke som jag vill utan som du vill*, samt Psalt 73

Prövningarna syftar till att uppenbara efterföljarna från dem som bara följer med. Inga direkta belägg från bibeln.

Till undergivenheten hör att inte kritisera Herrens vägar. Belägg Bileam 4 Mos 22-24.

Kvinnans underordning ingår i den för tron centrala undergivenheten. Ef 5:21-33

Till undergivenheten hör att inte de egna tankarna bestämmer utan att Guds vilja är den bestämmande lagen. En kristen går på Guds befallning. Belägg Abraham, Ps 131. Jes 53.

Till undergivenheten hör att bruden är aktningsfull för Gud och Guds ord. Belägg Abraham och Johannes. Slutligen genom att avkläda oss den gla mskan och ikläda oss den nya. Jos 5:9, Ef 4

Tillgivenhet 82

Beslutsam hängivenhet bevarar. För den som lever stund för stund av hans kärlek har världen förlorat sin lockelse.

Bibelanknytningen

En tillsluten lustgård är min syster, min brud, en tillsluten brunn, en förseglad källa HV 4:12

V Vunnen för att vinna 83-92

Kristen, du är kallad och därtill av Herren bestämd att vinna. Gemenskapen med Herren sätter henne i stånd att vara en upphöjd föresyn såväl i jordiska som andliga ting. Hon är dens bild som hon älskar. Kärleken är den frigörande makten. Kärleken öppnar vår inre värld mot ljuset.

Människan fullkomnas genom helig överlåtelse och icke genom ansträngningar. Jmf blomman.

Vår lydnad står i förhållande till vårt överlämnande. Denna väg är lidandets och dödens väg för köttet. Lidandet avmätt. Det sanna livet uppenbaras så långt vi själva äro överlämnade åt döden för hans skull.

Man vinner det man lever för.

Även den som är vunnen måste vinnlägga sig om att vinna. Kämpa!

När duvan som var gömd i klyftans rännor blivit en syskonsjäl, då uppenbaras den rätta missionsandan.

Förmågan att göra intryck är av intet värde mot gåvan att göra Herren stor.

Summan av Kristi evangelium: Se Guds lamm

Än i dag måste vi emottaga Andens eld genom det för oss utgivna brännoffret.

Bönen är livets port.

Den som ej är trogen emot Kristus, kan icke heller vara trogen emot andra. Om församlingen är trogen skall världen bringas under inflytande av Kristi evangelium.

Inte kärlek till Herren genom hög beaktelse utan genom offer.

Icke den som brukar Anden utan den som brukas av Anden utför Andens verk.

Bibelanknytningen

s 83

Allegorisk läsning av kärleksrelationen i HV 1:5, Ps 45:15. Bruden är vunnen och brudgummen har makt över henne. Poäng: *Förmågan att vinna Kristi karaktär står i förhållande till hans inflytande över mig.*

S 83 f

I stället för HV och allegorisk tolkning nu blomsymbolik (blomman *en gång öppnad för solen...med blicken oavbrutet riktad mot himlen*). Poäng 1: Kärlek är den frigörande makten. Kärleken öppnar vår inre värld mot ljuset. Poäng 2 men vi skulle dö av sorg, om icke han ville genomborra vårt öra. 2 Mos 21:6.

S 84 f

Helig överlåtelse en förutsättning liksom för liljorna på marken Matt 6:28. Luk 12:27 ff. Jag en Sarons blomma HV 2:1. Bruden hans härlighets återsken. Hebr 1:3 som avser Sonen.

S 85 Kristusefterföljelse i lidande och död den enda vägen för en kristen. Gal 2:19 b f. Joh 12:23-26, 2 Kr 4:11.

Getsemane är livets högskola.

Lidandet ej som det omätliga havet, utan en kalk, som är avmätt och välsignad av Herren. Och aldrig skall vi sakna en ängel. Inga bibelbelägg.

S 86

Omöjligt att bli sin Herres avbild om man älskar världen och de ting som tillhör världen. Du likdanas med Kristus genom att leva för honom. 1 Tim 6:11, Fil 3:14

S 86 Troslivet förutsätter kamp för dess fulländning. Även den som är vunnen måste vinnlägga sig om att vinna. 2 Tim 2:15

Kärleken till Herren skall driva oss att vinna, om möjligt, alla för honom. Men "dock efter hans verkan, som kraftigt verkar i oss. Kol 1:29

S 86 f

Till de överlättna så smån renodlat till ordets tjänare.

Införsatta med Kristus, ingen ledsnad över att ej ha umgänge med andra, eller fråga efter andras omdömen. Allt förlust mot Jesu Kristi kunskap. Fil 3:8

Öknen blir en lustgård, dragning till landsbygden, uttryck för Jesu "människokärlek", tillika ett uttryck för behovet att vara ensam med Herren. HV 7:11 f.

Predika inte enbart för själarnas skull utan främst för Jesu skull. Hans kärlek viktigare än allt annat. Inget bibelbelägg.

S 88

En Krist tjänare måste själv träda i skuggan. Förfelat när budbäraren blir större än budskapet. Då blir han en ljudande malm. 1 Kor 13:1

S 89

Huvudsumman av Kristi evangelium "Se Guds lamm". Korsets predikan huvuduppgiften. Joh 1:29

Kärlek och beundran av Kristus en trogen tjänares fröjd. Joh 3:29 f

S 89 f

Vi vore dödens barn om inte lammets blod renade till och med våra bästa handlingar. Upp 7:14
Vår egen person i skuggan, vi är den ropandes röst-osynliga medel för hans uppenbarelse Joh 1:23

S 90

Upprinnelsen till Jesu liv på jorden ligger i hans förhållande till Fadern. Umgänget med Gud helgade umgänget med världen. "Klappen... Matt 7:7

Den som ej är trogen mot Kristus ej trogen mot andra. Luk 12:42

Syndaren skall väckas genom vårt liv...världen skall bringas till inflytande av Kristi evangelium.
Föreningen med det hjärta som brast i döden skall leda till den apostoliska missionsandan "För egen del aktar jag livet intet värt. Apg 20:24

Inte hög bekännelse utan offer. 1 Joh 3:16

S 91

Löftet att Anden skall lära eder allt gäller endast dem som är Andens verktyg. Joh 14:26

Andens verk att förhålliga Kristus. Joh 16:14 *Anden skall förhålliga Kristus.*

Den som verkar i Andens syfte kan vara viss om Andens hjälp. Fil 1:19 f (står ej viss om utan "det är min trängtan och mitt hopp")

Predikanten ingen pådrivare utan en föregångare. Icke är lärjungen över sin mästare Luk 6:40

Slutord 93-96

Du är ovärdig och ringa. Men ditt hjärta är skapat för honom och han älskar dig. Låt världen fara och bli hans. Och det finns tillräcklig nåd att leva som ett helgon.

Bibelanknytningen

S 93

Brudgummen kallar Si jag kommer snart Upp 22:20. Jag står vid dörren Upp 3:20. Han säger Låt upp för mig, min duva. HV 5:2. Han som ropade Min Gud min Gud...slog sina armar om ditt hjärta och sade "Din kärlek skall evigt hugna mig"

s 94

Stå upp och tag edert arv i besittning. 1 Petr 1:4. Allt är oss skänkt som tillhör liv och gudaktighet. 2 Petr 1:3. Vem har ej hört om ett land som flyter av mjölk och honung. 2 Mos 3:8. Trots detta dörmånga och jordas i ärelystnadens, verldskärlekens, stolthetens, otrons ofh partisinnets gravar.

S 95

Du är ovärdig och ringa. Men ditt hjärta är skapt för honom och han älskar dig.

Vad himmelska väsen ej kan mottaga, det har han berett för oss syndare. Hebr 1:5

Han som är rättfärdighetens sol vill vila i oss till dess vi gå upp i honom. Malaki 4:2 till dess vi förlora vår egen skugga, och det varken talas om Paulus eller Apollos. 1 Kor 3:4 utan Kristus är allt och i alla. 1 Kor 15:28.